HZ. MUHAMMED (S.A.V.)'İN MUCİZELERİ

İSMET ÇALAPKULU

www.ismetcalapkulu.com

Mail Adresi: bilgi@ismetcalapkulu.com

BU KİTAP KÜTÜPHANENİZE HEDİYE OLARAK GÖNDERİLMİŞTİR.

Kitabın Adı:	**Hz. Muhammed (S.A.V.)’in Mucizeleri**
Yazarı:	**İsmet ÇALAPKULU**
Baskı ve Cilt:	**İmak Ofset Basım ve Yayın Tic. Ve San Ltd. Şti.**
	Yenibosna Merkez Mah. Göl Sokak No: 1 Bahçelievler / İstanbul
	Sertifika No: 12531
Basım Yeri:	İstanbul – 2010
Basım Yılı:	2010

(Bu Kitap, Yalnızca 500 Adet Üretilip,

Bedelsiz Olarak Dağıtılmıştır.)

İçindekiler

ÖNSÖZ

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla…

Hz. Muhammed (S.A.V.), Allah (C.C.) tarafından âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. "Sen olmasaydın mahlûkatı yaratmazdım" hitabına mahzar olmuştur. İlk insanın yaratılışından beri hep beklenmiş ve mübarek adı anılmıştır. Geçmiş Peygamberlerin hepsi O'nun geleceğini, özelliklerini ve vasıflarını ümmetlerine ayrıntılarıyla anlatmışlardır. Hz. Muhammed (S.A.V.) geçmiş ve gelecek insanların en üstünüdür. En mükemmeli ve en faziletlisidir. Her şey O'nun yüzü suyu hürmetine sevgiyle yaratılmıştır.

Hayatı boyunca vermiş olduğu mücadelede çok büyük zorluklarla engellerle karşılaşmıştır. Fakat İslam'ı anlatmaktan ve tebliğ etmekten bir an bile vazgeçmemiştir.

Mükemmel ve eşsiz bir ahlâka sahiptir. Allahu Teâlâ:

"Ve hiç şüphesiz Sen pek büyük bir ahlâk üzerindesin" buyurmaktadır. (Kalem Suresi, Ayet 4)

Ahlâk bakımından olan üstünlüğünü anlatmak asla mümkün değildir. Bizden biri gibi yaşamış ve "Ben de sizin gibi biriyim" diyerek tevazu göstermiştir. Hâlbuki Allah (C.C.) katında insanların en hayırlısıdır.

Kendi çocuklarını canlı bir şekilde toprağa gömen vahşi, cahil topluluğu, dünyanın en medeni milleti haline getirmiştir. Sadece bu olay mucize olarak bütün insanlara yeterlidir. Bu cahil, vahşi insanlara adaleti, huzuru, barışı, kardeşliği ve yardımlaşmayı öğretmiştir. Yetiştirdiği sahabeler, kıyamete kadar bütün beşeriyete yaptıkları hareket ve davranışları ile doğru yolu gösteren birer model insan olacaklardır.

Hz. Muhammed (S.A.V.), Allah (C.C.)'ın emirlerini bütün insanlara tebliğ etmekle görevlendirilmiş en son Peygamberdir.

İnsanlara mutluluğa ve huzura giden doğru yolu göstermiştir. Yeni değerlerin bizatihi uygulayıcısı olmuştur. Mucizeler O'nun hayatının ayrılması bir parçası olmuştur. Allah (C.C.) birçok mucize ile Peygamberimiz (S.A.V.)'i desteklemiştir. Düşmanları susturmak ve mü'minlerin imanlarını kuvvetlendirmek için çok sayıda mucize göstermiştir. Bilhassa zaruret halinde pek çok mucizeler göstermiştir. Mucizelerin bazılarını yiyecek ve su ile ilgili olanlarını sadece sahabelerin bir kısmı görüp şahit olmuşlardır. Diğer mucizelerin büyük bir kısmı ise müşrikler tarafından görülmüştür. Peygamberimiz (S.A.V.)'in büyüklüğünü anlamak için biz sadece bazı mucizelerini naklettik.

Allah (C.C.) bizi ve cümle Müslümanları, O'nun (S.A.V.) şefaatinden mahrum etmesin.

İSMET ÇALAPKULU

HZ. MUHAMMED (S.A.V.)’İN ŞEMAİLİ

Hz. Muhammed (S.A.V.) geçmiş ve gelecek bütün insanların en büyüğüdür. Allah (C.C.) katında insanların en üstünü ve en faziletlisidir. Allah (C.C.) tarafından en mükemmel bir şekilde yaratılmıştır. Vücut yapısı, bütün azaları gayet güzel ve birbirine uyumluydu. Mübarek yüzü ayın on dördündeki dolunay gibi parlıyordu. Orta boyluydu. Ne uzun ne kısa idi. Başı büyüktü. Saçları ne düz ne de kıvırcıktı. Hafifçe dalgalı idi. Saçını uzattığı zaman kulak memelerini geçiyordu. Bazen de omuzlarına kadar uzatıyordu. Alnı geniş ve kaşları kavisli idi. Kaşlarının arası açıktı. İki kaş arasında bir damar vardı. Kızdığı zaman kan hücumundan şişen damar açıkça görünürdü. Burnu ince ortası biraz yüksekti. Gür sakallı idi. Gözleri iri siyah ve sürmeli idi. İki gözünün

beyazında hafifçe bir kırmızılık vardı. Kirpikleri uzun idi. Düz yanaklı idi. Ağzı geniş, dişleri inci gibi beyaz parlak ve araları açıktı. Boynu biraz uzundu ve berraklığı gümüş gibi parlıyordu. Normal yapılı idi. Orta derece de şişman karnı ve göğsü müsavi idi. Göğsü geniş ve karnı göbeksizdi. İki omuz arası genişti. Omuzları etli ve omuz kemikleri iriydi. Mübarek göğsünden göbeğe kadar uzanan ince bir kıl çizgisi vardı. Omuzlarında kıl vardı. El ve ayak parmakları kalındı. Avuç içleri etli ve genişti. Kolları uzun ve ayak bilekleri ince idi. Ayakaltının ortası su geçecek kadar fazla çukurdu. Peygamberimiz (S.A.V.) yürürken sağa sola bakmazdı. Önüne doğru eğilerek yürürdü. Adımlarını canlı bir şekilde atar, merdiven basamaklarından iner gibi giderdi. Sağa veya sola bakacağı zaman bütün vücudu ile dönerek bakardı.

Hz. Muhammed (S.A.V.)’İn teninde güzel bir koku vardı. Mübarek derisi yumuşak misk ve amberden çok daha güzel kokardı. Peygamberimiz (S.A.V.)’in gelişi kokusunun güzelliğinden anlaşılırdı.

Peygamberimiz (S.A.V.)’in iki küreği arasında peygamberlik mührü yer alıyordu. Bu

mühür sağ omzuna daha yakındı. Kırmızı, tümsekçe bir et parçası idi. Üzerinde "Ve o peygamberlerin sonuncusudur" yazılı idi.

Peygamberimiz (S.A.V.) saç ve sakal bakımını muntazam yapardı. Mübarek sakalı gayet güzeldi. Saç ve sakalı siyahtı. Ömrünün sonlarına doğru saçlarından ve sakalından sadece 17 tane beyaz kıl vardı.

Hz. Ali (R.A.)'nin torunlarından İbrahim anlatırken O'nu şöyle tavsif (vasıflandırdı) ederdi.

Peygamberimiz (S.A.V.), ne aşırı derecede uzun ne de kısa idi. O bulunduğu topluluğun orta boylusuydu. Saçları ne kıvırcık, ne de düzdü, hafifçe dalgalı idi. Mübarek yüzleri kırmızıya çalar şekilde beyaz; gözleri siyah, kirpikleri sık ve uzundu, omuz başları iri yapılı idi. O insanların en cömert gönüllüsü, en doğru sözlüsü, en yumuşak tabiatlısı ve en arkadaş canlısı idi. Kendilerini ansızın görenler, O'nun heybeti karşısında çok şiddetli heyecanlanırlar, üstün vasıflarını bilerek sohbetinde bulunanlar ise, O'nu her şeyden çok severdi. O'nun üstünlüklerini ve güzelliklerini tanıtmaya

çalışan kimse; "Ben gerek ondan önce gerek ondan sonra onun gibi birisini görmedim" demek suretiyle O'nu tanıtma hususundaki aczini ve yetersizliğini itiraf ederdi. (Tirmizi)

Enes Bin Malik (R.A.) anlatıyor; Peygamberimiz (S.A.V.) orta boylu idi; uzunda değildi, kısa da değildi, hoş bir görünüşü vardı. Saçı ise ne kıvırcık ne de düzdü. Mübarek yüzlerinin rengi ise nurani beyazdı. (Tirmizi)

Hz. Hasan (R.A.) naklediyor; Rasulullah Efendimiz (S.A.V.), yaratılıştan heybetli ve muhteşemdi. Mübarek yüzü, dolunay halindeki ayın parlaklığı gibi nur saçardı. Orta boyludan uzun, ince uzundan kısa idi. Saçları kıvırcık ile düz arası idi. Şayet kendiliğinden ikiye ayrılmışlarsa onları başının iki yanına salar değilse ayırmazlardı. Uzadıkları takdirde saçları kulak yumuşaklarını geçerdi. Peygamber Efendimiz (S.A.V.)'in rengi pek beyaz ve parlak renk idi, yani nurani beyazdı. Alnı açıktı. Kaşları; hilal gibi, gür ve birbirine yakındı.

Boynu, sarı mermerden meydana gelen heykellerin boynu gibi gümüş berraklığında idi.

Vücudunun bütün azaları birbiri ile uyumlu olup yakışıklı bir yapıya sahipti. (Tirmizi)

HZ. MUHAMMED (S.A.V.)'İN PEYGAMBERLİĞİNDEN ÖNCE VE DOĞUMU SIRASINDA MEYDANA GELEN OLAĞANÜSTÜ HADİSELER

Hz. Muhammed (S.A.V.)'e peygamberlik vazifesinin verilmesinden önce insanların ahlâki durumunu bilmekte çok fayda vardır. Böylece Peygamberimizin (S.A.V.) maddi ve manevi yönden nasıl büyük inkılâp yaptığı daha iyi anlaşılacaktır. O dönemde dünyanın sayılı devletleri arasında İran, Bizans, Mısır, Çin ve Mezopotamya vardı.

Tüm insanlar bir inanç sapıklığı içinde idi. Güneşe, aya, yıldızlara ve putlara tapıyorlardı. Hatta helvadan yaptıkları putlara tapar ve daha sonra bunları yerlerdi.

Zina, hırsızlık, içki, kumar, gasp, tefecilik ve adam öldürmek gibi ahlâksızlıklar sıradan bir iş gibiydi.

Kız çocukları çukur kazıp diri diri toprağa gömüyorlardı. Vahşi hayvanların dahi yapamayacağı bu şeyleri yapıyorlardı. Kadınlar eşya gibi alınıp satılıyordu. Hiçbir sosyal hakları yoktu.

İnsanları bu ahlâksızlık bataklığından kurtaracak, en kısa zamanda maddi ve manevi inkılâp yapabilecek bir bekleniyordu. Bu zor ve ağır görevi de ancak Tevrat, İncil ve Zebur'da zikredilen ve bütün peygamberlerin ayrı ayrı müjdelediği en son peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.) yapabilirdi. İnsanlık açıkça bu kurtarıcıyı an an bekliyordu.

Hz. Muhammed (S.A.V.)'in dünyaya teşrifleri sırasında annesi Âmine Hatun'un yanında cennetle müjdelenen Abdurrahman Bin Avf'ın annesi Şifa Hatun ile Osman Bin Ebîl As'ın annesi Fatma Hatun vardı. Öyle ki; doğum esnasında doğu ve batı arası nurla dolmuştur. Her taraf gündüz gibi aydınlanmış, hatta Şam'ın sarayları o nurla görülmüştü.

Hz. Muhammed (S.A.V.) sünnetli ve göbeği kesilmiş olarak doğdu. Sırtında iki kürek

kemiği arasında tam kalbinin hizasında peygamberlik mührü bulunuyordu.

Böylelikle Hz. Âdem (A.S.)'den beri yolu gözlenen, insanları vahşetten en medeni toplum haline getiren, geçmiş ve gelecek insanların Allah (C.C.) katında en şereflisi, taşıdığı peygamberlik nuruyla kıyamete kadar insanları aydınlatacak olan o güneş doğmuş oldu.

O gece; İran Hükümdarının Medyan şehrindeki çok sağlam bir şekilde yapılmış olan Kisra Sarayının 14 sütunu yıkıldı.

İran'da yaşayan Mecusîlerin (ateşperestlerin) bin seneden beri yanmakta olan ateşleri o gece sönüverdi.

Kâbe'de kurşunla perçinlenmiş olan putların hepsi yüzüstü yere yıkıldı.

Müşriklerin takdis ettikleri Sâve Gölü kurudu.

Şeytan ve cinlerin artık gökteki melekleri dinleyerek haber almaları yasaklandı. Doğum

esnasında meydana gelen bu olağanüstü hadiseler asla tesadüf değildir.

Geçmiş peygamberler vasıfları ile birlikte Peygamberimiz (S.A.V.)'in geleceğini ümmetlerine bildirdikleri için Yahudi âlimleri, O'nu kendi öz çocukları gibi tanıyor ve geleceğini an an bekliyorlardı. Doğum gecesi Yahudi âlimleri bir yıldızın gökte çok parlak olarak doğduğunu gördüklerinde en son Peygamberimiz (S.A.V.)'in dünyaya teşrif ettiğini anladılar. Kureyş topluluğundan o gece Hz. Muhammed (S.A.V.)'in doğduğunu öğrendiklerinde, O'nu görmek için annesi Âmine Hatun'un evine gittiler. Hz. Muhammed (S.A.V.)'in sırtında iki kürek kemiği arasında tam kalbinin hizasında bulunan peygamberlik mührünü gördüklerinde üzülerek "Peygamberlik Beni İsrail'den gitti" dediler.

Mekke havası çok sıcak olduğu için yeni doğan çocuklara yaramıyordu. Mekke halkı çocuklarını, havası güzel ve ahlâkı bozulmamış çölde yaşayan kabilelere veriyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.)'i dedesi Abdulmuttalip bu adetlere uyarak Sa'd Kabile'sinden sütannesi olacak olan Halime'ye verdi. O'nun

çocukluğu başka çocuklara benzemiyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) sütannesinin sadece sağ tarafında bulunan memesini emer, sol tarafındakini ise diğer sütkardeşi Damra'ya bırakırdı. Bir gün sütkardeşi Damra ile birlikte koyun otlatmaya gitmişti. Gökten üç melek inerek, Peygamberimiz (S.A.V.)'in göğsünü göbeğine kadar manen yardıklarını, kalbini çıkardıklarını içinden şeytana ait olan siyah bir kan parçasını çıkarıp attıklarını söyledi.

Hz. Muhammed (S.A.V.) annesi Âmine Hatun'la birlikte Medine'de bulunan dayılarının yanına misafirliğe gitmişti. Bir Yahudi âlimi Peygamberimiz (S.A.V.)'i görünce hemen dikkatini çekti. O'nunla ilgilenmeye başladı. Sırtına baktı, peygamberlik mührünü görünce "Bu ümmetin son peygamberidir" dedi.

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) 7 yaşında iken, gözleri ağrıyordu. O dönemde Mekke'de göz ilacı yapan bir rahip vardı. Dedesi Abdulmuttalip Peygamberimiz (S.A.V.)'i alıp rahibin bulunduğu kiliseye götürdü. Kilisenin kapısı kapalıydı. Açmak için uğraştılar, fakat kilisenin kapısını açabilen olmadı. O sırada kilise

şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı. İçerde bulunan rahip korkusundan koşarak dışarıya çıktı. Peygamberimiz (S.A.V.)'in alnında ve gözlerinde parlayan peygamberlik nurunu görünce dedesi Abdulmuttalip'e; "Bu çocuk en son peygamber olacaktır" müjdesini verdi.

Hz. Peygamberimiz (S.A.V.) 12 yaşında iken, amcası Ebu Talip'le birlikte Kureyş'in ticaret kervanı ile Şam'a gitmek için yola çıktılar, Şam topraklarında bulunan Busra kasabasında, Hıristiyanların en âlimi Bahira adında bir rahip vardı. Bahira gelmekte olan ticaret kafilesi yaklaşınca, beyaz bir bulutun onları takip ettiğini gördü. Kervan gelip ağacın altında konaklayınca bulutun ağacın üzerini gölgelediğini fark etti. Bahira Kureyş Kafilesine hemen bir sofra hazırlayıp, onları yemeğe çağırdı. Hz. Muhammed (S.A.V.)'i eşyaların yanına bırakarak kafilede bulunan şahıslar davet edilen yere gittiler. Bahira görmek istediği şahsı aralarında bulamayınca; "Gelmeyen kimse kaldı mı?" diye sordu. "Eşyamızı bekleyen küçük bir çocuk kaldı" dediler. Bahira O'nun da yemeğe gelmesini rica etti, Getirmeye gittiler. Peygamberimiz (S.A.V.)

ağacın altından kalkıp, davet edilen yere gitmeye başlayınca kafileyi gölgeleyen bulutun hareket ederek O'nu takip ettiğini müşahede etti. Bahira büyük saygı ve hürmetle Peygamberimiz (S.A.V.)'i karşıladı. Yemek yerken hal ve hareketlerini dikkatle izledi. Alnındaki ve gözlerindeki parlayan nübüvvet nurunu görünce kitaplarda yazılan en son peygamberin vasıflarına uygun düştüğünü anladı. Tam emin olmak için sırtına baktı, Peygamberlik mührünü görünce amcası Ebu Talip'e "Bu ümmetin Peygamberi olacaktır" dedi. Yahudi âlimleri bunu tanıyıp kötülük yapabilirler diye memleketine geri götürmesi için tavsiyede bulundu. Ebu Talip bu tavsiyeye uyarak mallarını orada satıp Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte Mekke'ye geri döndü.

Hz. Hatice dul, zengin ve çok iffetli bir kadındı. Ticaret kervanlarına servetiyle ortak oluyordu. Şam'a mal gönderecekti. Bu işi yapacak emin bir kişi arıyordu. Yakınlarının tavsiyesi üzerine bu işi Hz. Muhammed (S.A.V.)'e verdi. Ayrıca Hz. Hatice, ticaret işlerinden anlayan kölesi Meysere'yi de Peygamberimiz (S.A.V.)'in yanına yardımcı

olarak verdi. Böylelikle ticaret kervanı Şam seferine çıktı. Busra kasabasında bulunan panayıra gelip, tezgâhlarını açtılar. Daha önce burada bulunan manastırın rahibi Bahira ölmüş, onun yerine âlim olan Nastura adında bir rahip geçmişti. Rahip Nastura daha önceden ticaret nedeni ile oraya gelen Meysere'yi tanıyordu. Yanına çağırarak zeytin ağacının altında oturan şahsın kim olduğunu sordu. Kureyş Kabilesi'nden Hz. Muhammed (S.A.V.) olduğunu söyledi. Gözünde hastalığa dayalı olmayan bir kızarıklık olup olmadığını sordu. Meysere "Evet gözünde kızarıklık vardır" deyince, "O en son Peygamber'dir" dedi. Ticaret kervanı alış verişini yapıp bitirdikten sonra, Busra'dan ayrılarak Mekke'ye doğru yola çıktılar. Meysere, kızgın güneşten kervanlarını iki meleğin bulut şeklinde onları gölgeleyerek koruduğunu gördü. Bu bulutu izlemeye başladı. Peygamberimiz (S.A.V.) durursa bulut da üzerinde duruyor, yürürse bulut da O'nunla birlikte hareket ederek yürüyordu. Kervanı gölgeleyen melekler kızgın güneşten Peygamberimiz (S.A.V.)'i korumak için görevlendirilmişlerdi.

Hz. Muhammed (S.A.V.)'in kendisi bizzat mucize idi. Yüzünde parlayan peygamberlik nurunu gören sahabeler artık O'ndan başka bir mucize beklemiyorlardı.

Bulunduğu yere rahmet inerdi. Kıtlık döneminde oturduğu yemek sofrasında bereket olur ve herkes rahatlıkla doyardı. Hangi işin yapılması için gönderilse, Allah (C.C.)'ın izniyle o iş mutlaka olurdu. Kaybolan hayvanları aramaya gönderildiğinde hemen bulur getirirdi. Duasıyla yağmur yağardı. Ağaçlar ve taşlar O'na selam verirlerdi.

Peygamber olmadan önce meydana gelen bu olaylar, asla bir tesadüf değildi apaçık ilahi mucizelerdi.

KUR'AN EŞSİZ BİR MUCİZEDİR

Allah (C.C.) yarattığı her kavme, mutlaka onlara emir ve yasaklarını bildiren bir peygamber göndermiştir. Peygamber göndermediği hiçbir kavim yoktur. Onun için hiç kimse kendini mesuliyetten kurtaramaz. Gönderdiği her peygamber ise davasını ispatlamak için mutlaka mucizeler vermiştir.

Mucize insan tarafından yapılması mümkün olmayan olağanüstü bir haldir. Zaruret halinde kâfirleri aciz bırakmak, müminlerin ise imanını arttırmak için yapılır.

Diğer bütün peygamberlerin göstermiş oldukları mucizeler, gelip geçiciydi. Belli bir zamana mahsustu. Yani orada hazır bulunan insanlar tarafından bir anda görülmüş, sürekli olmadığı için orada bitmişti. Hâlbuki Peygamberimiz (S.A.V.)'in Kur'an mucizesi böyle değildir. Kıyamete kadar devam edecektir ve insanlara her zaman yol gösterecektir. Çünkü Kur'an en son ilahi kitap olduğu için her asrın ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir şekilde, Allah (C.C.) tarafından indirilmiştir. Diğer semavî kitaplar ise böyle değildir. O zamanki kavmin ihtiyaçlarına göre gönderilmiştir.

Kur'an herkesin rahatlıkla okuyup anlayabileceği bir şekildedir. Her dönemde yüz binlerce Müslüman tarafından ezberlenmektedir. Bu sadece Kur'an'a mahsus olan bir özelliktir. Her insan kendi kültür seviyesine göre Kur'an'dan istifade edebilir. Çünkü manası ile amel, nazmı ile ibadet edilir.

Bir âlim Kur’an’ın manasından kendi bilgisi ölçüsünde istifade edebilir. Bir cahil ise Kur’an’ın nazmını okumak suretiyle ibadetini rahatlıkla yapabilir.

Peygamberimiz (S.A.V.) döneminde, Arabistan’da şiir ve edebiyat çok gelişmişti. Kur’an ise her insanın rahatlıkla anlayabileceği bir şekilde muhteşem üslupla indirilmiştir. Edebiyatçıların kullandığı nazım, şiir ve nesir şeklinde değil de, bunların arasında bulunan bir üslupla gelmiştir. Kur’an okunduğu zaman insanın kalbine nüfuz ederek, olağanüstü etki yapmaktadır. İlk dönemlerde, Arap yarımadasının büyük bir kısmında, insanlar Kur’an’ın muhteşem edebi yapısı karşısında, teslim olup Müslüman olmuşlardır.

Kur’an’ın hiçbir zaman bir harfi bile değiştirilemez. Allah (C.C.) Kur’an’ı Kerim’de şöyle buyurmuştur:

“Kur’anı biz indirdik ve muhakkak biz O’nun koruyucusuyuz” (Hicr Suresi, Ayet 9)

Kur’an 15 asır önce ümmî olan (yani okuma yazma bilmeyen) Hz. Muhammed

(S.A.V.) tarafından tebliğ edilmiştir, o tarihten bugüne kadar hiç kimse O'nun bir benzerini meydana getirememiştir. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de:

"De ki, eğer bu Kur'an'ın bir benzerini getirmek için insanlar ve cinler bir araya gelseler, birbirine arka verip yardım etseler yine de bunun bir benzerini getiremezler" buyuruyor. (İsra Suresi, Ayet 88)

Bütün insanlar ve cinler bir araya gelseler, Kur'an'ın benzerini asla yapamazlar. Hatta taklit dahi edemezler. Bilhassa Arap edebiyatına vakıf olan şair ve hatipler, Kur'an'ın o muhteşem akıcı üslubuna hayran kalmışlar ve teslim olup iman etmişlerdir. Okuma yazma bilmeyen bir Peygamber tarafından Kur'an'ın tebliğ edilmesi apaçık bir mucizedir.

Pozitif ilimler ilerledikçe Kur'an'ın mucizevî değeri daha iyi anlaşılacaktır. Çünkü ayrı ilimlerden açıklamalar yaptığı halde hiçbir konuda hataya düşmemiştir. Çelişkisiz ve ihtilafsız mucizevî bir kitaptır. İçinde tek bir hata yoktur. Kur'an'ın indiği dönemde astronomi, jeoloji ve fizik ilmi yok denecek

kadar azdı. Buna rağmen Kur'an bütün ilimlerin sonuçlarını mucize olarak zikretmiştir. Bu bilimsel gerçekler, daha sonra ancak 20. yüzyılda keşfedilmiştir.

Bunlardan birkaç tanesini zikredelim:

"Evet, biz O'nu parmak uçlarını bile derleyip eski hale getirmeye kadiriz."(Kıyamet Suresi, Ayet 4)

Bu durum ancak 19. yüzyılda keşfedilmiştir. Yaratılan tüm insanların parmak uçları birbirinden farklıdır. Bilhassa polis ve jandarma parmak izini yanılmaz bir kimlik tespiti olarak kabul etmektedir. Parmak izi bütün adli olaylarda delil olarak kullanılmaktadır.

"Allah her canlıyı sudan yarattı."(Nur Suresi, Ayet 45)

Bilim dünyası bu sonuca ancak, mikroskop bulunduktan sonra ulaşabilmiştir.

"Bütün çiftleri yaratan Allah'ı tesbih ve takdis ederim."(Yasin Suresi, Ayet 36)

Her şeyin çift yaratıldığını, Kur'an bildirmiştir. Fizik ilmi ise ancak, son asırda bu durumu ispatlayabilmiştir.

"Dağları görürsün de, onları yerinde durur sanırsın, oysa onlar bulutun yürümesi gibi yürümektedirler."(Neml Suresi, Ayet 88)

Dünyanın yerinde sabit olmadığını, dönüşünü haber vermektedir.

"Ve evreni (göğü) kuvvetimizle kurduk muhakkak ki onu genişletmekteyiz"(Zariyat Suresi, Ayet 47)

20. Yüzyılda ancak pozitif bilimdeki hızlı ilerleme sonucu evrenin genişlediği tespit edilmiştir.

Kur'an ayetlerinin indirildiği dönemde, insanlar tarafından bilinmesi mümkün olmayan dünya ve evren hakkında kesin bilgileri vermektedir.

Yine Kur'an ayetlerinde gökle yer bitişik halde iken birbirinden ayrıldıkları, kara deliklerin söndürülmüş yıldızlar oldukları, yeryüzü ve gökyüzünün yedi kat olarak

yaratıldığını, dağların kazık şeklinde yeryüzü derinliklerine uzandıkları ve insanın ana rahmindeki gelişimini anlatmaktadır. Bu bilgiler pozitif ilim tarafından ancak 19-20. yüzyılda keşfedilmiştir.

Kur'an geçmiş bir kısım peygamberlerin ve bunlara ait ümmetlerin hayat hikâyelerini anlatmıştır. Haksız yere bir kısım peygamberlerin öldürüldüğü, bir kısmında zulüm ve iftiraya maruz kaldığını bildirmiştir. Tevrat ve İncil'in tahrif edildiği, kâfir olan ümmetlerin nasıl feci bir şekilde yok edildiklerini adeta gözlerimizin önüne sermiştir.

Kur'an geleceğe ait bir kısım haberlerde vermiştir. Mekke'nin fethedileceğini Fetih Suresi, Ayet 27'de, daha önce İranlılara yenilen Rumların yakında İranlıları yenip galip gelecekleri Rum Suresi, Ayet 14'de bildirilmiş, Bedir Savaşını Müslümanların kazanacaklarını Kamer Suresi, Ayet 45'de gaybî olarak Kur'an haber vermiştir.

Kur'an o tarihte hiçbir insanın ve cinin bilmesi mümkün olmayan gaybî bilgileri

vermiştir. Verdiği bu haberlerin hepsi aynen çıkmıştır. Bu da Kur'an'ın eşsiz bir mucize olduğunu gösterir.

AY'IN İKİYE BÖLÜNMESİ MUCİZESİ

Kıyamet alâmetlerinden birisi de, Peygamberimiz (S.A.V.)'in duası ile ayın ikiye bölünmesi hadisesidir. Kur'an-ı Kerim'de:

"Kıyamet yaklaştı, ay yarıldı" buyrulmuştur. (Kamer Suresi, Ayet 1)

Ay'ın ikiye bölünmesini, sahabelerin büyüklerinden Hz. Ali (R.A.), İbni Mesut (R.A.), İbni Abbas (R.A.), İbni Ömer (R.A.), Huzeyfe(R.A.), Cübeyr İbni Mut(R.A.) ve Enes (R.A.) rivayet etmişlerdir.

Hicretten önce Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'nin Mina mevkiinde iken, Allahu Teâlâ'ya dua etti. Ay ikiye bölündü, bir parçası karşıdaki dağın, ikinci parçası da öteki dağın üzerine gitti. Daha sonra bu iki parça tekrar birleşiverdi. Bu olay çok kısa süre içinde gerçekleşti. Peygamberimiz (S.A.V.) bu büyük mucize karşısında orada hazır bulunanlara; "Şahit olun, Şahit olun" buyurdu. Müşrikler

açıkça gördükleri bu mucizeyi inkâr edemediler. Ancak sihirdir dediler. Geçmiş hiçbir peygamber böyle büyük bir mucize göstermemiştir.

Bu mucizeyi sahabelerden Abdullah İbni Mesut (R.A.), Huzeyfe (R.A.) ve Cübeyr İbni Mut (R.A.) bizzat görmüşlerdir.

Abdullah İbni Mesut (R.A.) rivayetinde şöyle demiştir:

“Biz Mina’da Resulullah (S.A.V.) ile beraberken, ay iki parçaya ayrıldı, bir parçası dağın arkasında, bir parçası dağın önünde idi. Bize “Şahit olun” buyurdu.

Cübeyr İbni Mesut (R.A.) rivayetinde:

“Müşrikler bu ay yarılma mucizesini gördükten sonra; “Muhammed bizi büyüledi, fakat herkesi büyüleyemez” dediler. Mekke’ye çevreden gelen yolculara sordular onlarda ayın ikiye bölündüğünü gördüklerini söylediler. Bu ay mucizesi aynı anda Hindistan ve Endonezya’da da görülmüştür.

Ayın ikiye bölünmesi mucizesi, Peygamberimiz (S.A.V.)'in duası ile yapılan olağanüstü bir hadisedir. Bu olayı Kur'an-ı Kerim kıyametin alâmeti olarak göstermiştir. Tabiat kanunlarıyla bu durumu izah etmeye çalışmak yanlıştır. Çünkü sıradan bir olay değildir. Tabiatüstü bir hadisedir. Allah (C.C.) her şeyi yapmaya kadirdir. Söz konusu mucize yarattığı tabiat kanunlarına bağlı değildir. Allah (C.C.)'ın izniyle bu olay bir mucize olarak gerçekleşmiştir.

İSRA VE MİRAC MUCİZESİ

En meşhur rivayete göre İsra, hicretten 1,5 yıl önce Recep ayının 27. gecesi'nde gerçekleşmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.)'in en büyük mucizelerinden biridir. Daha doğrusu kıyamete kadar dünyada meydana gelecek olan en önemli olaylardan biridir.

Bu mucize Peygamberimiz (S.A.V.)'in Allah (C.C.) katında olan değeri, yakınlığı ve üstünlüğünün açık bir göstergesidir. Bu yolculukta görmüş olduğu nur ve ilahî tecellileri kavramak anlamak ve yazmak mümkün

değildir. Böyle bir olay daha önce hiç kimseye nasip olmamıştır.

O tarihte Hz. Peygamberimiz (S.A.V.)'i her zaman Mekke müşriklerine karşı koruyan ve destekleyen amcası Ebu Talip öldü. Birkaç gün sonra ilk Müslüman olan maddi ve manevi desteğini hiçbir zaman Peygamberimiz (S.A.V.)'den esirgemeyen eşi Hz. Hatice (R.A.)'de vefat etti. Bu olaylara Peygamberimiz (S.A.V.) çok üzüldü. İslam tarihinde bu acı iki ölümden dolayı seneye hüzün yılı denmiştir. Bu olayların üzerine, çok zayıf durumda bulunan Müslümanlara karşı müşriklerin zulüm ve işkenceleri bir kat daha arttı.

Peygamberimiz (S.A.V.) kölesi Zeyd ile birlikte Taif şehrine, halkı İslam'a davet etmek için gitti. Fakat netice alamadan üzgün bir şekilde Mekke'ye tekrar geri döndü.

Peygamberimiz (S.A.V.) meydana gelen bu acı olayların üzüntüsü ile Kâbe'de yatarken, her şeye kadir olan Allah (C.C.) dünyanın yaratılışından beri, ışık hızının bile henüz ulaşamadığı, yedi kat semanın çok ötesine, O'nu teselli etmek için bir anda ulaştırdı. Allah

(C.C.) zatına mahsus olan bazı büyük ayetleri, O'na gösterdi.

İsra'nın, Arapça kelime anlamı gece yürüyüşü demektir. Mirac ise; yükseğe çıkmak anlamındadır.

İsra hadisesinin, Mekke'den Kudüs'e kadar olan kısmı Kur'an-ı Kerim'de zikredilmiştir. Bu safhayı inkâr eden kâfir olur. İsra Suresi'nin ilk ayetinde Allah (C.C.) şöyle buyurmuştur:

"Ayetlerimizden bir kısmını O'na göstermek için kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan alıp, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya seyahat ettiren Allah (C.C.), her türlü noksandan münezzehtir."(İsra Suresi, Ayet 1)

İsra ve Mirac hadisesini rivayet eden sahabeler çoktur. Hz. Ömer İbn Hattab (R.A.), Hz. Ali (R.A.), Hz. Aişe (R.A.), İbn Mes'ud (R.A.), Ebu Zer (R.A.), Malik İbn Sa'saa (R.A.), Ebu Said (R.A.), İbn Abbas(R.A.), Cabir (R.A.), Huzeyfe (R.A.), Ebu Hureyre (R.A.) gibi büyük zevatlar tarafından nakledilmiştir.

Hz. Peygamber (S.A.V.) geceleyin Kâbe'nin hatim kısmında yatarken, Cebrail (A.S.) gelip O'nu uyandırdı. Göğsünü manen yardı, kalbini çıkarıp zemzem suyu işe yıkadıktan sonra içi hikmet dolu altın bir tas getirerek, Peygamberimiz (S.A.V.)'in göğsü içine boşaltıp tekrar göğsünü kapattı. (Buhari, Müslim)

Cebrail (A.S.) Hz. Peygamber (S.A.V.)'e binmesi için beyaz merkepten büyük katırdan küçük Burak adında bir binek getirdi. Bu binek yıldırım hızı ile gidiyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) Cebrail (A.S.)'le birlikte Mescid-i Aksa'ya vardı.

Peygamberimiz (S.A.V.) kendisinden önce gönderilen bütün peygamberlerin Mescid-i Aksa'da hazır olduklarını gördü. Namaz kılmak için birlikte saf tuttular. Cebrail (A.S.)'in işaretiyle Peygamberimiz (S.A.V.) onlara imamlık yaptı. Hz. Peygamber (S.A.V.)'e içmek için içi dolu üç bardak getirildi. Birinde su, birinde süt, birinde şerbet vardı. Hz. Peygamberimiz (S.A.V.) bunlardan süt

bardağını alıp içti. Cebrail (A.S.) Hz. Peygamber (S.A.V.)'e; "Doğru olanı seçtin" dedi.

Mirac; Hz. Peygamber (S.A.V.)'in Cebrail (A.S.) ile birlikte Kudüs'teki Mescid-i Aksa'dan Sidret El Münteha'ya kadar olan yolculuklarıdır. Onlar için kurulan manevi Mirac merdivenine birlikte binerek dünya semasına bir anda çıktılar.

Birinci kat semada Peygamberimiz (S.A.V.) oturan bir zat gördü. Sağ ve solunda gölgeler vardı. Sağına baktıkça gülüyor, soluna baktıkça ağlıyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) Cebrail (A.S.)'e bu zatın kim olduğunu sordu. Hz. Cebrail (A.S.) bu Hz. Âdem (A.S.)'dir, dedi. Sağındakiler cennetlik, solundakiler cehennemlik olanlardır, dedi. Bu katta küfrün ve isyanın sonucu olan cehennemin bütün dehşet ve felaketi Peygamberimiz (S.A.V.)'e gösterildi.

İkinci kat semada Hz. Yahya (A.S.) ve Hz. İsa (A.S.), üçüncü katta Hz. Yusuf (A.S.), dördüncü katta Hz. İdris (A.S.), beşinci katta Hz. Harun (A.S.), altıncı katta Hz. Musa (A.S.), yedinci katta Hz. İbrahim (A.S.)'ı gördü.

Yedinci semanın en son noktası olan Sidret El Münteha'ya vardılar. Dünyanın ilmi burada son buluyor. Bunun ötesinde ne olduğunu, Allah (C.C.)'dan başka hiç kimse bilmez.

Bu mevkii de, Hz. Peygamber (S.A.V.)'e müminler için hazırlanan cennetin bütün nimetleri gösterildi.

Mirac'la ilgili Necm Suresi'nde Allah (C.C.) şöyle buyurmuştur.

"Yemin olsun ki, O'nu bir defa daha gördü. Sidret El Münteha yanında Cennet El Me'va O'nun (sidre) yanındadır. O Sidre, Allah (C.C.)'ın nuruyla örtülmüştür. Hz. Peygamber (S.A.V.)'in gözü gördüğünden ne kaydı ne de şaştı. And olsun ki, Rabbi'nin alâmetlerinin en büyüğünden bir kısmını gördü."(Necm Suresi, Ayet 13-16)

Burada Hz. Peygamber (S.A.V.) Sidret El Münteha'da Cebrail (A.S.)'i asıl şekliyle 600 kanatlı olarak görmüştür. Cebrail (A.S.) Sidret El Münteha'dan ileriye gidemeyeceğini Hz. Peygamber (S.A.V.)'e bildirdi. Cennetten gelen

Refref (ipek döşek)'in rehberliğinde Sidret El Münteha'nın ötesine geçmek suretiyle seyahatine devam etti. Nihayet zaman ve mekândan münezzeh olan Allah (C.C.)'ın huzuruna vardı. Arada hiçbir vasıta olmadan Allah (C.C.)'ın bizzat kelamını işitti. Allah (C.C.)'ın çeşitli tecellilerini ve nurunu müşahede etti.

Allah (C.C.) tarafından O'na şu emirler verildi:

1) Günde 50 vakit namaz kılınması farz olundu.

2) Allah (C.C.)'a ortak koşmayanların cennete girecekleri bildirildi.

3) Bakara Suresi'nin son iki ayeti vahyolundu.

Allah (C.C.)'ın huzurundan ayrıldıktan sonra, Hz. Musa (A.S.)'ya uğradı. Hz. Musa (A.S.), Allah (C.C.)'ın O'na ne vahyettiğini sordu. Hz. Peygamber (S.A.V.); "50 vakit namaz farz kılındı" dedi. Hz. Musa (A.S.); "Benim bu konuda tecrübem vardır, ümmetin her gün 50 vakit namaz kılmaya tahammül

edemez" dedi. "Namaz sayısının azaltılması için Allah (C.C.)'tan ricada bulun" dedi. Hz. Peygamber (S.A.V.) bu tavsiyeye uyarak, namaz sayısının azaltılması için Allah (C.C.)'ın huzuruna birkaç kez çıkararak yalvardı. Allah (C.C.) Hz. Peygamber (S.A.V.)'in ricasını kabul ederek namazı günde beş vakte kadar indirdi.

Dönüşte Hz. Peygamber (S.A.V.) Mirac merdiveni ile tekrar Kudüs'e geldi. Oradan da Burak'la aynı gece Mekke'ye döndü.

Hz. Muhammed (S.A.V.) geceleyin meydana gelen, İsra ve Mirac olayını Kâbe'de toplanan müşriklere anlattı. Kureyş müşrikleri bu olaya şaşırdılar, inanmadılar. O'ndan delil istediler. Mescid-i Aksa ile ilgili sorular sormaya başladılar. Allah (C.C.) Mescid-i Aksa'yı, Hz. Peygamber (S.A.V.)'in gözü önüne getirdi, sordukları soruları Mescid-i Aksa'ya bakarak cevap verdi. Kureyş müşrikleri Şam'a göndermiş oldukları, ticaret kervanlarını yolda görüp görmediğini sordular. Kervanlarını yolda gördüğünü söyledi. Kervanda bulunan şahısların ne yaptıklarını teker teker onlara anlattı. Hatta bir kervanın halen Ten yolunda

gelmek üzere olduğunu bildirdi. Kervanın önünde boz-siyah bir deve, onun üstünde biri siyah diğeri alaca renkte iki çuval bulunduğunu söyledi. Müşrikler gelen kafileye Hz. Peygamber (S.A.V.)'in anlattıklarının doğru olup olmadığını sordular. Onlarda O'nun söylediklerini aynen tasdik ettiler.

Yeni Müslüman olan bir kısım kişiler, bu ilahi mucizeyi kavramaktan aciz oldukları için dinden hemen döndüler. Hz. Ebu Bekir (R.A.) ise mucizeyi duyar duymaz hiç tereddüt etmeden tasdik etti. Bu hareketinden dolayı Hz. Peygamber (S.A.V.) O'na Sıdık lakabını verdi.

Mirac gecesinde Hz. Peygamber (S.A.V.) hiçbir insan ve hatta meleğin ulaşmadığı noktaya ulaştı. Böylelikle Allah (C.C.)'a en yakın olma şerefine nail oldu. Zaman ve mekândan münezzeh olan Allah (C.C.)'ın büyük ayetlerini seyretti. Cennet ve Cehennemi gördü. Arada hiçbir vasıta olmadan Allah (C.C.)'ın hitabına mahzar oldu.

İsra ve Mirac mucizesi bir gecede meydana gelmiştir. Bu durumu akılla veya

mevcut olan tabiat kanunları ile izah edilemez. Bu bir mucizedir. Allah (C.C.) dilediği her şeyi bir anda yapmaya kadirdir.

MEDİNE'YE HİCRETİ SIRASINDA MEYDANA GELEN MUCİZELER

Hz. Peygamber (S.A.V.) Mekke müşriklerinin dayanılmaz zulüm ve işkencelerine karşı, sahabelerin Medine'ye hicret etmelerine izin verdi. Hicret ederken çok dikkatli davranmalarını küçük gruplar halinde gitmelerini tembihledi.

Durumu fark eden müşrikler telaşlandılar ve konuyu görüşmek üzere (Darün Nedve) toplandılar. Darün Nedve Kureyşlilerin toplandıkları ve karar verdikleri bir yerdi. Medine ve Suriye'ye yapılan ticaret yolu üzerindeydi. Sahabelerin orada toplanmalarının ilerde müşriklerin aleyhinde olacağı kesindi. Sahabelerin buraya göç etmelerini önlemek ve Hz. Peygamber (S.A.V.)'in faaliyetlerini durdurmak için toplandılar. Hz. Peygamber (S.A.V.)'i sürgün etmek, tutuklamak veya öldürmek gibi bazı

görüşler ortaya atıp tartıştılar. En son Ebu Cehil şöyle dedi:

"Hz. Peygamber (S.A.V.)'i öldürmekten başka çare yoktur. Her kabileden güçlü bir genç seçelim. Hepsi birlikte O'nu öldürsünler. Böylece kimin öldürdüğü belli olmaz Kabilesine de diyetini öderiz. O zaman onlarda kan davası gütmezler" dedi. Ve bu görüş herkes tarafından benimsendi.

HİCRET SIRASINDA KUŞATILAN EVDEN KURTULMA MUCİZESİ

Hz. Peygamber (S.A.V.)'i öldürmek için, müşrikler hazırlık yapmaya başladılar. Bütün kabileler tarafından seçilen eli kılıçlı 200 kişi, geceleyin Hz. Peygamber (S.A.V.)'in evinin önünde ve etrafında toplanmaya başladılar. Aralarında müşriklerin lideri Ebu Cehil, Ebu Leheb ve Ümeyye Bin Halef de vardı. Kureyş adetlerine göre evinde bulunan kimse öldürülemezdi. Böyle bir hareket korkaklığa alâmet sayıldığı için örf ve âdetlerine aykırıydı. Onun için Hz. Peygamber (S.A.V.)'in evinden çıkmasını bekliyorlardı.

Hz. Cebrail (A.S.) gelerek, Kureyş müşriklerinin bu hain planlarının Hz. Peygamber (S.A.V.)'e bildirdi. Böylelikle Allah (C.C.), Hz. Peygamber (S.A.V.)'e Medine'ye hicret etmesi için izin verdi. Bunun üzerine Hz. Peygamber (S.A.V.), Hz Ali (R.A.)'yi yanına çağırdı. Korkmadan yatağında yatmasını, ona hiç kimsenin bir zarar veremeyeceğini söyledi. Ertesi günde yanında bulunan bütün emanetleri sahiplerine vermesini emretti.

Daha sonra Hz. Peygamber (S.A.V.) evinden çıktı, yerden aldığı bir avuç toprağı evin önünde beklemekte olan müşriklerin başlarına serpti. "Biz onların önlerine bir set, arkalarına bir set çekip gözlerini perdeledik. Artık göremezler" O gece nazil olan Yasin Suresinin ilk ayetlerini okuyarak yanlarından geçip gitti.

Bir mucize olarak, orada bekleyen eli kılıçlı 200 kişiden hiç kimse O'nu görmedi. Çünkü O bizzat Allah (C.C.) tarafından korunuyordu. Müşrikler tarafından hazırlanan bu hain plan bir mucize sonucu gerçekleşmedi.

SEVR MAĞARASINDA ÖRÜMCEĞİN AĞ GERMESİ VE GÜVERCİNLERİN GELİP YUVA KURMA MUCİZESİ

Hz. Peygamber (S.A.V.) evden ayrıldıktan sonra geceleyin Hz. Ebubekir (R.A.) ile birlikte Sevr Dağı'nda bulunan mağaraya gittiler. Sabahleyin müşrikler Hz. Peygamber (S.A.V.)'i evinde bulamayınca, Mekke'nin her tarafını aramaya başladılar. Hz. Ebubekir (R.A.)'in evine gittiler. O'nu da evde bulamadılar. Onları ellerinden kaçırdıkları için telaşa kapıldılar. Müşriklerin ileri gelenleri; "Kim Muhammed ve Ebubekir'i bulup getirirse veya öldürürse ona 100 deve verilecektir" şeklinde ilan verdiler. Tellallar her tarafta bu ilanı duyurdular.

Mağarada bulunan Hz. Peygamber (S.A.V.)'in izini kaybettirmek için örümcek, Allah (C.C.)'tan aldığı emirle mağaranın ağzını ördü. İki yabani güvercinde gelerek yuva kurdu. Müşrikler ise yanlarına iz sürücülerini de alarak onları aramaya başladılar. Mağaranın önüne kadar geldiler. Yanlarında azılı müşriklerden Ümeyye Bin Halef de vardı. Takipçiler mağaranın içine girmek isteyince, Hz. Ebubekir (R.A.) telaşa kapıldı. Hz. Peygamber (S.A.V.)

gayet sakin bir şekilde; "Üzülme, Allah (C.C.) bizimle beraberdir" buyurdu. O sırada Ümeyye Bin Halef; "Örümcekler ağ germiş, güvercinler yuva kurmuş, oradan gelin" diye kızarak bağırdı. Böylelikle mağaraya girmelerine mani oldu.

Buhari rivayetinde; "Hz. Peygamber (S.A.V.) ve Hz. Ebubekir (R.A.) birlikte mağaranın içinde iken müşriklerin aralarında yaptıkları konuşmaları duyuyorlardı. Ama Allah (C.C.) müşriklerin onları görmesine imkân vermiyordu.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de bu hadiseyi şu şekilde bildirmektedir:

"Siz, Allah (C.C.)'ın Resulüne yardım etmeseniz de Allah (C.C.) O'na yardım etmiştir. Kâfirler O'nu yurdundan çıkardıklarında, mağaradaki iki kişiden biri olduğu halde O, yanındaki dostuna; "Üzülme" diyordu. "Allah (C.C.) bizimle beraberdir." Allah (C.C.) böylece O'nun üzerine emniyet ve rahmetini indirdi. Sizin görmediğiniz ordularla O'nu takviye etti ve kâfirlerin davasını alçalttı. Yüce olan Allah (C.C.)'ın davasıdır. Allah (C.C.)'ın kudreti her

şeye galiptir ve her işi hikmetlidir.”(Tevbe Suresi, Ayet 40)

Mağaranın ağzına örümceğin gelip ağ örmesi, güvercinlerin yuva yapması müşriklerin mağaranın önüne kadar gelmelerine rağmen içeriye girmeden kör kör etrafa bakarak geri dönmeleri bunlar asla bir tesadüf değildir.

Sevr mağarasında Hz. Peygamber (S.A.V.)’in yaşadığı bu hadise ve kurtulması büyük bir mucizedir. Çünkü Hz. Peygamber (S.A.V.), Allah (C.C.)’ın tam himayesi altında idi. O’nu hiçbir güç ve kuvvet öldüremezdi.

SÛRAKA’NIN ATININ AYAKLARININ KARNINA KADAR YERE BATMA MUCİZESİ

Hz. Peygamber (S.A.V.) mağarada üç gün kaldıktan sonra Hz. Ebubekir (R.A.) ile birlikte Mekke’den ayrılarak Medine’ye doğru hareket ettiler.

Kureyş müşrikleri, Hz. Peygamber (S.A.V.)’i sağ veya ölü olarak getirene 100 deve vereceklerini ilan ettiklerinden çok kişi bu ödülü almak için onların izlerini takip ediyordu. Bunlardan biri de Suraka Bin Melik’tir. Cesur ve

iyi bir iz takipçisi olan Suraka yaptığı çalışmalar sonucu onların izlerini buldu. Atına binerek kısa bir zamanda içinde onlara yetişti. Aralarında çok kısa bir mesafe kalmıştı, onlara o kadar yaklaştı ki Hz. Peygamber (S.A.V.)'in Kur'an okumasını dahi duyuyordu. Hz. Peygamberimiz (S.A.V.) arkasına hiç dönüp bakmıyordu. Suraka'nın geldiğini fark eden Hz. Ebubekir (R.A.) telaşlanarak sık sık arkasına bakıyordu.

Suraka'nın büyük ödülü alması bir an meselesiydi. Birden bire atının ayakları görülmeyen bir gizli güç tarafından çekilerek karnına kadar yere battı. Yerden dumanlar çıktığını gören Suraka, hiç kimsenin Hz. Peygamber (S.A.V.)'e bir zarar veremeyeceğini anladı.

Hz. Peygamber (S.A.V.)'e dua et kurtulayım diye, yalvarmaya başladı. Hz. Peygamberimiz (S.A.V.) dua etti. Allah (C.C.) tarafından duası kabul edilerek, Suraka bu kötü durumdan kurtuldu.

Suraka'nın atının yere çakılması, dumanların o anda atının ayaklarının altından

çıkmış olması üzerine içine korku düşerek takipten vazgeçmesi bir mucize idi.

SÜTSÜZ KEÇİNİN SÜT VERME MUCİZESİ

Medine'ye giderken yolda bir keçi çobanına rastladılar. Ondan süt almak istediler. Çoban yanında hamile bir keçiden başka hayvan bulunmadığını, onun da sütü kesik olduğunu söyledi.

Hz. Peygamber (S.A.V.) çobandan keçiyi sağmak için izin aldı. Dua ederek keçinin memesine mübarek elini uzatarak sağmaya başladı. Allah (C.C.)'ın izni ile o anda keçinin memeleri sütle doldu. Orada bulunanlar sütten doya doya içtiler.

Çoban görmüş olduğu bu mucize karşısında hayretler içinde kaldı. Hz. Peygamber (S.A.V.)"e; "Sen kimsin?" diye sordu. Hz. Peygamber (S.A.V.) ona; "Ben Allah'ın Peygamberi Muhammed'im!" dedi. Çoban Peygamber olduğunu öğrenince, görmüş olduğu bu mucize karşısında tereddüt etmeden şahadet ederim ki, Sen bir peygambersin! Ben sana tabi oldum, dedi.

Çünkü gördüğüm bu mucizeyi peygamberden başkasının yapması mümkün değildir, diye söyledi. Sütsüz bir keçi, Peygamber (S.A.V.)'in duası ile o anda süt verdi.

ÜMMÜ MABED'İN ÇADIRINDA MEYDANA GELEN MUCİZELER

Hicret sırasında yol üstünde bulunan Ümmü Mabed'in çadırına uğradılar. Yiyecekleri tükenmişti. Satın almak için hurma, süt veya et bulunup bulunmadığını sordular. Ümmü Mabed çadırda yiyecek namına hiçbir şeyin bulunmadığını söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) çadırda yatmakta olan zayıf güçsüz bir koyun gördü. Ümmü Mabed'e; "Bunda süt yok mudur?" diye sordu. "Zayıf bir hayvandır, yürümeye dahi dermanı yoktur. Sürüden geri kaldı, sütü yoktur" dedi. Peygamber (S.A.V.) Ümmü Mabed'e; "Sağmama izin verir misin?" diye sordu. "Onda süt diye bir şey bulamazsın, ama buna rağmen istiyorsan sağmana ben izin veriyorum" diye cevap verdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) dua ederek mübarek eli ile koyunun memesine dokundu, meme o anda süt doldu. Bizzat kendisi

sağmaya başladı. Çadırda bulunan bütün kapları sütle doldurdular. Orada bulunanlar hepsi doya doya bu sütten içtiler.

Ümmü Mabed'in hasta bir çocuğu vardı. Peygamberimiz (S.A.V.)'den böyle bir mucize görünce, hasta olan çocuğunu O'nun huzuruna getirerek iyileşmesi için dua etmesini istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) hasta olan çocuğa dua etti. Çocuk anında iyileşti.

Bu koyun uzun zaman Ümmü Mabed'in evine bereket getirdi. Her gün sabah akşam ondan süt sağarlardı. Kupkuru olan bu koyunun süt vermesi ve hasta olan çocuğun Peygamberimiz (S.A.V.)'in duası ile anında iyileşmesi büyük bir mucizedir.

HURMA KÜTÜĞÜNÜN İNLEYİP AĞLAMA MUCİZESİ

Medine'ye hicretten sonra, sahabeler ibadet etmek için Mescid-i Nebevi (Peygamber Mescidi) yaptılar. O zaman mescide bir minber yapılmamıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) Cuma günleri hutbesini okumak için, hurma ağacından yapılmış olan bir direğe dayanırdı.

Daha sonra cemaat artınca, arkada kalanlar Peygamberimiz (S.A.V.)’in yaptığı konuşmaları duyamaz oldular. Bunun üzerine, hutbenin herkes tarafından rahatlıkla duyulması için, Peygamberimiz (S.A.V.)’in izniyle üç basamaklı bir minber yapıldı.

Cuma günü namaz için sahabeler mescide toplandılar. Peygamberimiz (S.A.V.) daha önce dayandığı, hurma kütüğünü terk ederek, yeni yapılan minbere çıkarak konuşmaya başladı. Terk edilen hurma kütüğü Peygamber (S.A.V.)’den ayrı kaldığı için üzüntüsünden hamile deve ağlamasını andıran bir inleme sesi çıkarmaya başladı. Başka bir rivayete göre; çocukların ağlama ve feryat etmelerine benzer bir ses çıkardı. Cuma namazı için gelen bütün sahabeler, bu inlemeyi işittiler. Kütüğün başına sahabeler de gidereki ağlamaya başladılar. Bu durum karşısında Peygamberimiz (S.A.V.), hutbeyi yarıda keserek minberden indi. Kütüğü mübarek eliyle okşamaya başladı. O zaman sesi kesildi. Peygamberimiz (S.A.V.); “Direğin ağlamasının sebebi ben hutbe verdikçe onun Allah’ın ismini duymasıdır” dedi. (Buhari)

Bu hadiseyi yirmiden fazla sahabe rivayet etmiştir. Abdullah Bin Ömer, Abdullah Bin Abbas, Ebu Said'l – Hudrî, Enes Bin Malik, Hz. Cabir gibi sahabeler tarafından bu olay görülmüştür.

Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.) ağlayan kütüğü, yeni yapılan minberin altına çukur kazdırarak koydurdu. Hz. Osman (R.A.)'ın hilafeti döneminde mescid yıkılıp yeniden yapılınca, bu hurma kütüğünü sahabelerden Hz. Ubeyd Bin Ka'b evine götürdü. Çürüyünceye kadar bunu muhafaza altına aldı.

Cansız kütüğün, hayat sahibi canlılar gibi ağlaması, her halde sıradan bir olay değildir. Peygamberimiz (S.A.V.)'in büyük bir mucizesidir.

AĞAÇLARIN VE HURMA SALKIMININ YÜRÜME MUCİZESİ

Mekke müşrikleri Peygamberimiz (S.A.V.)'in yapmış olduğu İslam'a çağrı davetini kabul etmiyorlardı. Cahiller O'nu yalanlıyor, hakaret ediyor, saldırılarda bulunuyorlardı.

Bir gün yine Peygamberimiz (S.A.V.) müşrikler tarafından yalanlanmış ve çirkin bir saldırıya maruz kalmıştı. Şehrin dışına çıkarak üzgün ve bitkin bir şekilde kendisine yapılan bu kötü hakaretleri düşünüyordu. Cebrail (A.S.) yanına geldi. Peygamberimiz (S.A.V.)'in bu üzüntüsünü gidermek ve O'nu teselli etmek için karşıda duran ağacı çağırmasını istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) de ağacı çağırdı. Ağaçta sağa sola sallanarak bütün kökleri ile birlikte topraktan çıkarak huzura geldi. Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.) gelen ağacın tekrar yerine gitmesini emretti. O ağaç tekrar kökleri ile birlikte eski yerine gitti. Bu olay Peygamberimiz (S.A.V.)'i rahatlattı. (Ahmed Bin Hanbel)

İbni Abbas (R.A.) anlatıyor:

Hz. Peygamber (S.A.V.)'e bir çöl bedevisi geldi. "Senin Allah'ın Peygamberi olduğunu ben nereden bileceğim? Bu konuda delilin nedir, beni nasıl ikna edebilirisin?" diye sordu. Peygamberimiz (S.A.V.) de: "Bu gelen bedeviye karşıda durmakta olan hurma ağacını göstererek "Şu hurma ağacındaki salkımı

çağırırsam, o da gelse Peygamberliğime iman eder misin?” diye sordu. Bedevi tereddüt etmeden “Evet” dedi. Peygamber (S.A.V.) hurma salkımını çağırdı, salkım ağaçtan ayrılarak inmeye başladı ve O’nun huzuruna geldi. Salkım; “Selam senin üzerine olsun Ey Allah’ın Resulü!” dedi. Peygamberimiz ona; “Haydi yerine dön” diye emretti. Salkım döndü eski yerine kaynadı. Bedevi görmüş olduğu bu mucize karşısında Müslüman oldu. (Tirmizi)

Hz. Peygamber (S.A.V.) işinden dönüp evine gitmekte olan bir bedeviye yolda rastladı. Ona; “Daha hayırlı bir işe dön” dedi. Bedevi; “Bu hayırlı iş nedir?” diye sordu. Peygamberimiz (S.A.V.); “Ona tevhid kelimesini okudu. (Allah’tan başka ilah olmadığına, Muhammed’in O’nun kulu ve elçisi olduğunu)” söyledi. Bedevi; “Bu görmüş olduğu bu mucize karşısında Müslüman oldu. (Tirmizi)

Hz. Peygamber (S.A.V.) işinden dönüp evine gitmekte olan bir bedeviye rastladı. Ona; “Daha hayırlı işe dön” dedi. Bedevi; “Bu hayırlı iş nedir?” diye sordu. Peygamberimiz (S.A.V.) ona tevhid kelimesini okudu. (Allah’tan başka ilah olmadığına, Muhammed’in kulu ve elçisi

olduğunu) söyledi. Bedevi; "Bu söylediklerinin delili nedir, beni nasıl inandıracaksın?" diye sordu. Hz. Peygamber (S.A.V.) "İşte bu ağaç söylediklerime şahittir." Diye buyurdu. "Allah'ın birliğine benim de O'nun peygamberi olduğuma şahadet eder" dedi. O ağaç bu konuşma üzerine sağa sola sallanarak kökleri ile birlikte topraktan çıkarak, Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna gelip durdu. Bedevinin yanında söylediği sözün doğru olup olmadığını ağaca sordu. Ağaç kelime-i tevhidi (Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğunu) üç kere arka arkaya tekrar etti. Peygamberimiz (S.A.V.) ağaca emretti, çıktığı yere tekrar giderek yerleşti. Bunu gören bedevide Müslüman oldu. (Ebu Naim)

Peygamberimiz (S.A.V.), Taif şehrine sahabelerle birlikte gitmekte iken, yolda durup dinlenmek için vakitleri yoktu. Gece ve gündüz durmadan hayvanların sırtında bazen yatarak yol alıyorlardı. Yolda giderken Peygamberimiz (S.A.V.)'in atının önüne büyük bir sidre ağacı çıktı. Peygamberimiz (S.A.V.)'i rahatsız etmemesi için Allah'ın izniyle o sidre ağacı ikiye

ayrıldı. At hiç durmadan ve yön değiştirmeden içinden geçti. Bu ağaç uzun zaman o şekilde kaldı.

Ağaçlar akıl sahibi insanlar gibi Peygamberimiz (S.A.V.)'i dinler tanırdı. Hz. Ali (R.A.) anlatıyor:

"Resullullah'la birlikte Mekke'de idim. Beraberce bir tarafa gitmiştik. O'nun karşısına çıkan her ağaç ve her dağ O'na selam veriyor ve "Allah'ın selamı üzerine olsun Ey Allah'ın Resulü!" diyordu."(Tirmizi)

CANSIZ VARLIKLARLA İLGİLİ MUCİZELERİNDEN TAŞLARIN TESBİH YAPMA MUCİZESİ

Hz. Enes (R.A.) rivayetinde:

Bir gün Hz. Peygamber (S.A.V.)'in yanında oturuyorduk. Yerden birkaç tane çakıl taşı aldı. Bu taşlar elinde Allah'ı zikretmeye başladılar.

Ebu Zerr (R.A.) şöyle rivayet etmiştir:

Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün tek başına oturuyordu. Selam vererek, yanına gidip

oturdum. Bir süre sonra Hz. Ebubekir (R.A.) geldi, arkasından Hz. Ömer (R.A.), daha sonra da Hz. Osman (R.A.) geldiler. Peygamberimiz (S.A.V.) yerden 7 veya 9 tane çakıl taşı aldı. Elinde bulunan bu çakıl taşları bal arısı vızıltısına benzeyen bazı sesler çıkararak Allah'ı zikretmeye başladılar. Peygamberimiz (S.A.V.) bu taşları yere bırakınca zikir sesi kesildi. Peygamberimiz (S.A.V.) yerden bu taşları alıp Hz. Ebubekir (R.A.)'in eline verdi. Taşlar onunda elinde zikretmeye başladılar. Hz. Ebubekir (R.A.) taşları yere bırakınca zikir sesi kesildi. Peygamberimiz (S.A.V.) bu taşları tekrar yerden alıp Hz. Ömer (R.A.)'in eline koydu, yine tesbih etmeye başladılar. Hz. Ömer (R.A.) bu taşları yere bırakınca zikir sesi kesildi. Peygamberimiz (S.A.V.) bu taşları yerden alıp Hz. Osman (R.A.) avucuna bıraktı, onun elinde de aynı şekilde zikretmeye başladılar. Hz. Osman (R.A.) bu çakıl taşlarını yere bırakınca sesleri kesildi. (Bezzar'dan)

Daha sonra Hz. Peygamber (S.A.V.) bu taşları sahabelerden orda oturan Hz. Ebu Zerr (R.A.) ve Hz. Enes (R.A.)'in ellerine koydular, taşlar sustu ve zikir yapmadılar.

Hadramut bölgesinden bir grup müşrik Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna geldiler. Peygamber olup olmadığını anlamak için O'nu denemek istediler; "Aklımızdan bir şey tuttuk acaba nedir?" diye sordular. Peygamberimiz (S.A.V.) sorulan bu soruya hayret ederek, onlara şu cevabı verdi; "Böyle şeyleri kâhinler yapar. Hâlbuki bütün kâhinler cehennemdedir" dedi. Hadramutlular; "Peki senin peygamber olup olmadığını bizler nasıl anlayacağız?" dediler. Peygamberimiz (S.A.V.) yerden bir avuç çakıl taşı aldı ve "Bunlar benim peygamber olduğuma şahadet edecekler" diye buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in eline aldığı bu çakıl taşları o anda "Subhanallah, Subhanallah" diyerek zikredip, kelime-i şahadet getirmeye başladılar. Orada hazır bulunanların hepsi çakıl taşlarının bu zikrini duydular. Hadramut bölgesinden gelen bu müşrikler görmüş oldukları mucize karşısında hepsi birlikte iman ettiler.

YAPILAN BİR DUAYA DUVARLARIN AMİN DEME MUCİZESİ

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) amcası Hz. Abbas ve dört çocuğundan Abdullah,

Ubeydullah, Fazıl ve Kusem'in üzerine örtüsünü örterek; "Ya Rabbi! Bu benim amcam, bunlarda onun çocuklarıdır. Ben bunları nasıl örttümse, sen de onları cehennem ateşinden koru" diye dua etti. Evin duvarı, damı, kapısı ve eşiği "Âmin, Âmin" diyerek yapılan bu duaya onlarda katıldılar.

İbni Mesud (R.A.) anlatıyor:

"Peygamber (S.A.V.) yanında yemek yerken, yemeklerin tesbihlerini işitiyorduk."(Buhari)

Hz. Enes (R.A.) anlatıyor:

"Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.)'e yemek getirilmişti. Peygamberimiz (S.A.V.); "Bu yemek tesbih eder" buyurdu. Bu yemek bir kısım sahabelerin önüne konulduğunda, yemeğin tesbih ettiğini işittiler. Bu yemeği kimse yemedi."

Hz. Ali (R.A.) anlatıyor:

"Peygamberimiz (S.A.V.) ile Mekke'de idim. Beraberce bir tarafa gitmiştik. O'nun karşısına çıkan her ağaç, her dağ O'na selam

veriyor ve; "Allah'ın selamı üzerine olsun Ey Allah'ın Resulü!" diyordu."(Tirmizi)

Hz. Cabir (R.A.) anlatıyor:

"Resulullah (S.A.V.) buyurdular ki; "Mekke'de bir taş var, peygamberlik geldiği zaman günler boyu bana selam verdi, şu anda o taşı biliyorum"(Müslim)

DAĞIN SALLANMA VE KONUŞMA MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün Hz. Ebubekir (R.A.), Hz. Ömer (R.A.), Hz. Osman (R.A.) ile birlikte Uhud dağına çıkmışlardı. Dağ sevincinden sallanmaya başladı. Peygamberimiz (S.A.V.) dağa; "Dur sallanma, senin üzerinde bir peygamber, bir sıdık, iki şehit vardır" diye buyurdu. Uhud dağı Peygamberimiz (S.A.V.)'in bu hitabı karşısında durdu. Böylelikle Hz. Ömer (R.A.), ve Hz. Osman (R.A.)'ın şehit edileceklerini önceden bildirdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'den Medine'ye hicret ederken, Kureyş müşrikleri tarafından takip ediliyordu. Sevr dağına

çıktığında, dağ bir insan gibi Peygamberimiz (S.A.V.)'e şöyle hitap etti; "Ey Allah (C.C.)'ın Peygamber (S.A.V.)'i üzerimden ininiz, şayet üzerimde iken müşrikler sizi öldürürlerse, Allah (C.C.)'ın bana gazap etmesinden korkuyorum" diye söyledi. O sıra Hira Dağı; "Ey Allah (C.C.)'ın Peygamber (S.A.V.)'i bana gel" diye davet etti. Peygamberimiz (S.A.V.) Hira Dağının bu davetini kabul etti ve Hira Dağına çıktı.

MEKKE'NİN FETHİNDE PUTLARIN DEVRİLMESİ MUCİZESİ

Mekke'nin fethinden önce Kureyş müşrikleri Kâbe'nin etrafına 360 put dikmişlerdi. Bu putların ayaklarını yere kurşunla perçinlemiş, sağlam bir şekilde yapmışlardı. Mekke fethedilince, Peygamberimiz (S.A.V.) eline bir değnek alarak Kâbe'ye geldi:

"De ki Hak geldi batıl yıkıldı. Muhakkak batıl zaten yıkılacaktı" ayetini okudu. (İsra Suresi, Ayet 8)

Peygamberimiz (S.A.V.) elinde bir değnekle hangi puta dokunmadan işaret ettiyse bir mucize eseri olarak o put yere yıkıldı.

Putun yüzüne işaret ettiyse o put arka üstü, putun sırtına işaret ettiyse yüzüstü yere düştü. (Buhari, Müslim)

Kâbe putlardan tamamen temizlendi. Hz. İbrahim (A.S.)'in, Allah'a ibadet etmek için yapmış olduğu o kutsal ev, böylelikle asliyetine dönmüş oldu.

SAVAŞTA DÜŞMANIN YÜZÜNE TOPRAK ATMA MUCİZESİ

Bedir Savaşı'nda düşman kuvvetleri galip gelmek üzere iken Peygamberimiz (S.A.V.) yerden bir avuç kum alarak "Yüzleri kara olsun!" diyerek müşrik askerlerin bulunduğu tarafa attı. Bu kum tanecikleri, Allah'ın izniyle müşriklerin hepsinin yüzüne ve gözüne geldi. Panik halinde dehşete düşerek, sağa sola kaçmaya başladı.

Bu mucize Kur'an-ı Kerim'de şu ayet ile anlatılmıştır:

"Onları siz öldürmediniz, Allah öldürdü. Attığın zaman da Sen atmadın, ancak Allah attı. Bütün bunları Allah, müminleri güzel bir imtihan ile imtihan etmek içi yaptı. Muhakkak

ki Allah her şeyi hakkıyla işiten her şeyi hakkıyla bilendir.''(Enfal Suresi, Ayet 17)

Aynı mucize yine Huneyn Savaşı'nda yaşandı. Müslümanlar bu savaşta yenildiler. Peygamberimiz (S.A.V.) yerden bir avuç toprak alıp, dua ettikten sonra düşmanların yüzlerine doğru serpti. Allah (C.C.) düşmanları bir avuç toprakla perişan etti.

Bu mucizeyi sahabelerden Ebu Abdurrahman El- Fikri şöyle anlatmıştır:

Hz. Peygamber (S.A.V.), Huneyn Savaşı'nda yerden bir avuç toprak aldı ve müşrik ordusuna doğru; "Yüzleri kara olsun" diyerek attı. (Ahmed) Müşriklerin hepsinin yüzüne ve gözüne toprak kaçtı. Sersemleşip sağa sola kaçmaya başladılar. Allah (C.C.) müşrikleri bir avuç toprakla hezimete uğrattı.

SOPANIN KILIÇ OLMA MUCİZESİ

Bedir Savaşı'nda sahabelerden Hz. Ukkaşe Bin Mihsân (R.A.)'ın kılıcı kırıldı. İslam'ın ilk yıllarında Müslümanların iktisadî durumları pekiyi olmadığı için yedek silahları yoktu.

Peygamberimiz (S.A.V.) kılıcı kırılan Hz. Ukkaşe (R.A.)’nin durumunu öğrenince, O’na uzun bir sopa vererek; “Git bununla savaş!” diye emretti. Hz. Ukkaşe (R.A.) sopayı aldı hiç tereddüt etmeden karşısında bulunan düşmana bununla saldırdı. Biz mucize sonucu verilen o sopa Hz. Ukkaşe (R.A.)’nin elinde demirden daha kuvvetli keskin parlayan beyaz bir kılıç oldu. Bu kılıç sahabeler arasında El-Avn (İlahi yardım) ismiyle şöhret buldu. Hz. Ukkaşe (R.A.) katıldığı bütün savaşlarda o kılıçla savaştı. Yemame Savaşı’nda şehit düşünceye kadar o kılıcı kullandı.

Bu mucizenin bir benzeri de Uhud Savaşı’nda meydana geldi. Peygamberimiz (S.A.V.)’in halasının oğlu Abdullah Bin Cahş (R.A.)’ın savaşta kılıcı kırıldı. Bu durumdan haberdar edilen Hz. Peygamber (S.A.V.), Hz. Abdullah (R.A.)’a bir sopa verdi. Bir mucize eseri olarak bu sopa elinde keskin parlayan bir kılıç oldu. Bu kılıçla şehit düşünceye kadar müşriklerle savaştı. Daha sonra bu kılıç Hz. Abdullah (R.A.)’ın mirasçıları tarafından alınıp muhafaza edildi.

SERT KAYANIN PARÇALANMA MUCİZESİ

Hendek Savaşı sırasında sahabeler, müşrikler tarafından Medine'nin işgal edilmesi için etrafında hendek kazarlarken, karşılarına sert bir kaya çıkmıştı. Sahabeler bu sert kayayı parçalamak için büyük gayret gösterdiler. Ellerinde bulunan kazma kürek gibi bir kısım aletler kırıldığı halde kayayı parçalamak hatta yerinden kımıldatmak dahi mümkün olmadı. Hz. Peygamber (S.A.V.)'e haber verdiler. Kayanın bulunduğu yere Hz. Peygamber (S.A.V.) geldi. Bir kap su getirilmesini istedi. Su getirildi. Ağzına bir miktar su alıp ağzını çalkaladıktan sonra, getirilen kabın içine boşalttı. Daha sonra kaptaki bu suyu sert kayanın üstüne döktü.

Selman-ı Farisi (R.A.)'nin elinde bulunan balyozu aldı. Dua ettikten sonra; "Bismillah" diyerek balyozu bu sert kayanın üzerine indirdi. Kayanın üçte biri koptu. Balyozun indiği yerden bir kıvılcım çıktı. Bu çıkan kıvılcım bütün Medine'yi aydınlattı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Allahu Ekber" diyerek tekbir getirdi. "Bana Şam'ın anahtarları verildi" dedi.

Daha sonra "Bismillah" deyip elindeki balyozu kayaya ikinci kez vurdu. Kayanın üçte biri daha koptu. Balyozu indiği yerden Medine'yi aydınlatan bir kıvılcım daha çıktı. Peygamberimiz (S.A.V.) "Allahu Ekber" diyerek tekbir getirdi. "Bana Fars diyarının anahtarları verildi" dedi.

Peygamberimiz (S.A.V.) elindeki balyozu "Bismillah" diyerek kayanın kalan diğer parçasına üçüncü kez indirdi. Kaya paramparça olup kum gibi dağıldı. Darbenin indiği yerden Medine'yi aydınlatan kıvılcım çıktı. Peygamberimiz (S.A.V.) "Allahu Ekber" diyerek tekbir getirdi. "Bana Yemen'in anahtarları verildi" dedi.

Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelere Şam, İran ve Yemen'in yakında fethedilecekleri müjdesini verdi. Bu fetihler Hz. Ömer (R.A.) ve Hz. Osman (R.A.) halifelikleri döneminde gerçekleşti. Hendek Savaşı'na katılan bütün sahabeler bu mucizeye şahit oldular.

MİNBERİN SALLANMA MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün vermiş olduğu hutbede, Allah'ın kudret ve azametini anlatıyordu. Sözlerin etkisinden dolayı kuru ağaçtan yapılmış olan minber etkilenerek sağa sola sallanmaya başladı. Bu manzarayı seyreden sahabeler Hz. Peygamber (S.A.V.)'in fazla sallanan minberden düşmesinden korkmuşlardı.

Peygamberimiz (S.A.V.) başka bir zaman yine minbere çıkıp sahabelere hitap ederken:

Onlar Allah'ın kudret ve azametini hakkıyla bilmediler. Hâlbuki kıyamet gününde yeryüzü bütünüyle O'nun tasarrufundadır, gökler de O'nun kudretiyle dürülmüştür. O bütün noksanlıklardan münezzeh ve onların ortak koştukları şeylerden yücedir. (Zumer Suresi, Ayet 67)

Ayetini okuduğunda minber sözlerin etkisinden ve Allah'ın azametinden dolayı, bir mucize eseri olarak sallanmaya başlamıştı.

SOPADAN YAYILAN IŞIK MUCİZESİ

Yağmurlu karanlık bir gecede sahabelerden Katade bin Numan (R.A.) yatsı namazını Peygamber (S.A.V.) il birlikte kılmak için mescide kaldı. Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte yatsı namazını kıldı. Mescid çıkışında Hz. Peygamber (S.A.V.) Katade (R.A.)'yi gördü; "Bu karanlık gecede burada niçin kaldın?" diye sordu. Hz. Katade (R.A.); "Sizinle yatsı namazını kılmak için kaldım" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Bu sopayı al, ondan yayılan ışıkla evine git, evinin bir köşesinde şeytanı bulursun, onu evinden çıkar" diye emir buyurdu. Katade (R.A.) bir mucize eseri olarak sopadan yayılan ışıkla gece karanlığında evine gitti. Evinin bir köşesinde görmüş olduğu şeytanı, verilen sopa ile vurarak evinden çıkardı.

Müslümanlığı kabul eden Tufeyl Bin Amr (R.A.)'ın sopasına gelen nur mucizesi şu şekilde gerçekleşti:

Tufeyl Bin Amr (R.A.) akıllı, şair kavmi içinde önde gelen ve sözü dinlenen bir kişi idi.

Mekke'ye geldiğinde Mescid-i Haram'a gitti. Peygamberimiz (S.A.V.) o sırada Kâbe'nin yanında namaz kılıyordu. Şair olduğu için namazın sözlerini dinledi ve çok hoşuna gitti. Hemen Müslüman oldu. Hz. Peygamber (S.A.V.)'e; "Kavmime döneceğim ve onları İslam'a davet edeceğim, Benim için Allah'a dua et, bu davetime bana yardımcı olacak bir delil versin" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua etti. Kavmine dönerken yolda iki gözünün arasında herkesin rahatlıkla görebileceği bir nur meydana geldi. Kavmi yanlış anlamasın diye, bu nurun yüzünden başka bir yere taşınmasını için Allah'a dua etti. Bu nur bir mucize eseri olarak yüzünden elinde bulunan sopanın başına geçti. Kavmi sopanın başındaki nuru görünce hayret ettiler. Onları İslamiyet'e davet ettiği halde, bu davetini kabul etmediler.

FİDAN DİKME MUCİZESİ

Selman-I Farisi (R.A.) bir yahudinin kölesi idi. Kölelikten kurtulup özgürlüğe kavuşmak için Yahudi adamla bir anlaşma yaptı. Üç yüz hurma fidanı dikip ürün verdikten sonra, kırk ukıyye (900 gr.) altın verecekti. Hz. Peygamber

(S.A.V.) sahabelere; "Kardeşinize yardımcı olun!" diye emir buyurdu. Sahabeler kendi aralarında üç yüz tane fidan temin edip, Selman (R.A.)'a verdiler. Hz. Peygamber (S.A.V.); "Ey Selman! Fidanların yerini kaz ama dikme. Ben gelip dikeceğim" diye buyurdu. Selman (R.A.) bir kısım sahabeler ile birlikte bu üç yüz çukuru kazdılar. Peygamberimiz (S.A.V.)'e haber verdiler. Peygamberimiz (S.A.V.) kazılan çukurların yanına gelip, fidanları kendi mübarek elleriyle diktiler. Fidanların hepsi bir mucize sonucu aynı yıl ürün verdi. Sadece fidanlardan bir tanesi, Hz. Peygamber (S.A.V.)'e yardımcı olsun diye sahabelerden biri tarafından dikilmişti. Sahabenin diktiği bu hurma fidanı ürün vermedi. Hz. Peygamber (S.A.V.) bu fidanı yerinden söküp, tekrar kendi mübarek eliyle dikti. O da aynı yıl ürün verdi.

KURU BİR AĞACIN VE DİKENİN MEYVE VERME MUCİZESİ

Hz. Peygamber (S.A.V.), Hz. Ebubekir (R.A.), Hz. Ömer (R.A.), Hz. Osman (R.A.) ve Hz. Ali (R.A.) ile birlikte sahabelerden Ebu Heysem Bin Teyhan (R.A.)'ın evine misafirliğe gittiler. Ebu Heysem (R.A.)'in gelen bu kıymetli

misafirlere evinde ikram edecek hiçbir şeyi yoktu. Canından çok sevdiği ve her zaman beklediği bu kıymetli misafirlere evinde ikram edecek bir yiyeceğinin bulunmadığını üzülerek söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) evin bahçesinde bir hurma ağacı gördü. Ağaçtan hurma toplamak için Ebu Heysem (R.A.)'den izin istedi. Ebu Heysem (R.A.); "Bahçedeki ağaç bu sene hiç hurma vermedi, siz nasıl emrederseniz öyle yapın" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.), Hz. Ali (R.A.)'den su getirmesini istedi. Su getirdi. Bunun bir miktarını ağzına alıp çalkaladıktan sonra ağacın üzerine döktü. O anda mucize eseri olarak ağaç hem taze hem kuru hurmayı birlikte verdi. Hurmaları toplayıp yediler.

Zamahşeri (Rebiül Ebrar) adlı eserinde; Peygamberimiz (S.A.V.), Hz. Ebubekir (R.A.) ile birlikte Mekke'den Medine'ye hicret ederlerken yol üstünde bulunan Ümmü Mabedin çadırına uğradılar. Çadırda bir süre istirahat ettiler. Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.) ellerini yüzünü yıkadıktan sonra, ağzını çalkalayıp suyunu çadırın yanında bulunan dikenin üstüne döktü. Bir mucize eseri olarak o

anda bir ağaç yetişti ve meyve verdi. O ağacın meyvesinden yiyen hastalar sıhhat bulurdu. Yaprağından yiyen hayvanlar da bol miktarda süt veriyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in vefatına kadar bir mucize eseri olarak o ağaç meyve vermeye devam etti.

AYAKLARININ MÜHÜR GİBİ İZ BIRAKMA MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) mermer, kaya ve taş gibi sert cisimlere bastığı zaman bunların üstünde adeta basarak mührü andıran bir iz bırakırdı. Fakat kum ve yumuşak gibi yerlere bastığı zaman ayaklarının izleri çıkmazdı. Bu mucize yalnız Peygamberimiz (S.A.V.)'e aittir. Bir insan ne kadar ağır olursa olsun bir mermer ve kaya parçası üzerine bastığı zaman ayak izi bırakması mümkün değildir. Peygamberimiz (S.A.V.)'in çeşitli memleketlerde halen bugün muhafaza altına alınan taşlar üzerinde çıkan ayak izleri mevcuttur.

HASTALARI VE SAVAŞTA YARALANANLARI İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Hz. Peygamber (S.A.V.) müminlere çok düşkün, şefkatli ve merhametli idi. Onların sıkıntıya düşmeleri halinde üzüldüğünü Kur'an bize açıkça bildirmektedir. Kur'an-ı Kerim'de:

"Andolsun size içinizden sıkıntıya düşmeniz O'nun gücüne gideni size pek düşkün, müminlere şefkatli ve esirgeyici olan bir elçi gelmiştir"(Tevbe Suresi, Ayet 128)

Allah (C.C.)'ın izniyle, Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna getirilen her türlü hasta ve yaralı bazen dua ile bazen eliyle bazen nefesi ile bir mucize sonucu iyileşiyordu. Onun için binlerce hasta ve yaralı huzuruna gelip mutlaka şifa bulmuştur. Biz sadece bunlardan birkaç tanesini zikredeceğiz.

SAVAŞTA YARALANANLARI İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Uhud Savaşı'nda Katade Bin Numan (R.A.) yaralananlardan birisiydi. Bu savaşta birçok sahabede şehit edilmişti. Katade (R.A.) savaşta Peygamber (S.A.V.)'in önünde müşriklere ol atıyordu. Müşriklerden gelen okların Peygamber (S.A.V.)'e isabet etmemesi için

kendi vücudunu siper ediyordu. O sırada müşrikler tarafından atılan bir ok gözüne isabet etmişti. Göz bebeğini alarak Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna vardı. Peygamberimiz (S.A.V.) bu durumu görünce, göz bebeğini mübarek elleriyle alıp yerine koydu orayı meshederek dua etti. O anda gözü iyileşti.

Bir gün müşrikler, Müslümanlara ait yaylada bulunan hayvanları gasp edip öldürmüşlerdi. Bu durumu öğrenen Peygamberimiz (S.A.V.), baskın yapan ve çobanlarını öldüren müşrikleri cezalandırmak için bir birlik oluşturdu. Bu birliğin içinde Katade (R.A.) de vardı. Müşriklerle yapılan çarpışmada bunlar bozguna uğratıldılar. O sırada Hz. Katade (R.A.) yüzünden aldığı ok darbesiyle yaralandı. Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna geldiğinde Katade (R.A.)'ye; "Yüzüne ne oldu" diye sordu. Katade (R.A.); "Yaralandım Ya Rasulallah" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua edip, mübarek ellerini yarasına ve yüzüne sürdü. Yüzü eskisinden daha güzel oldu. Yarası iz bırakmadan tamamen iyileşti.

Bedir Savaşı'nda şehit olan 14 kişiden birisi de Hz. Muavviz Bin Afra (R.A.) idi. Hz. Muavviz (R.A.) Ebu Cehil ile savaşta çarpışırken, Ebu Cehil'in vurmuş olduğu bir kılıç darbesiyle eli iki parçaya ayrılmıştı. Kesilen elini öbür eliyle tutarak Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna gitti. Peygamberimiz (S.A.V.) kesilen bu elini yerine koyduktan sonra mübarek ağzının suyunu yaraya sürerek dua etti. Bir anda kopan eli iyileşti. O savaşta şehit oluncaya kadar kahramanca çarpıştı.

Bedir Savaşı'nda Hubeyd Bin Yesaf (R.A.) müşrikler tarafından kılıç darbesiyle omzundan çok ağır bir şekilde yaralanmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) mübarek elini yaralanan kısma sürerek, dua edip nefesini yaralanan koluna üfledi. O anda iyileşti.

Yine Bedir Savaşı'nda Rufa'a Bin Rafi (R.A.)'nin gözüne bir ok isabet etti. Gözü yerinden fırladı. Peygamber (S.A.V.) yanına gelerek dua etmesini istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua ederek mübarek ağzının suyundan yaralanan göze koydu. O anda ağrısı kesilip iyileşti.

Uhud Savaşı'nda yaralanan birçok sahabeden birisi de Ebu Zerr El Gıfari (R.A.) idi. Savaşın en şiddetli anında gözüne bir ok isabet etti. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua ederek, mübarek elini yaralanan göze sürdü. O anda gözü iyileşti.

Ali İbn-ül Hakem (R.A.)'in, Hendek Savaşı'nda ayağı kırılmıştı. Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna getirildi. Peygamber (S.A.V.) ona dua ederek mübarek elini kırılan ayağının üzerine sürdü. O anda şifa buldu.

Halid Bin Velid (R.A.) Huneyn Savaşı'nda yaralanmıştı. Peygamber (S.A.V.)'e savaş bitiminde haber verilmişti. Peygamber (S.A.V.), Halid (R.A.)'in bulunduğu yere giderek Allah (C.C.)'tan iyileşmesi için dua etti. Hemen Allah (C.C.)'ın izniyle şifa buldu.

Hayber Savaşı'nda Seleme Bin Ekva (R.A.) müşrikler tarafından ağır bir şekilde ayağından yaralanmıştı. Hz. Peygamber (S.A.V.) yaralandığını görünce, ona dua ederek mübarek nefesini yaralanan ayağa üç defa üfledi. Hemen iyileşti.

Abdullah Bin Atik (R.A.), İslam düşmanı olan bütün müşrikleri büyük paralar sarf ederek Müslümanlar aleyhinde kışkırtan, Yahudi komutan Ebu Rafi’yi öldürmüştü. Geceleyin evinin merdiveninden inerken düşmüş ve ayağı kırılmıştı. Yanındaki arkadaşları onu taşıyarak Peygamber (S.A.V.)’in huzuruna getirdiler. Peygamberimiz (S.A.V.); “Abdullah ayağını uzat” diye emir buyurdu. Ayağını uzatınca ona dua ederek mübarek elini kırılan ayağa sürmüş, o anda ayağı iyileşmişti.

HZ. ALİ BİN EBU TALİB (R.A.)’İ İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Hayber kuşatmasının son günleriydi. Peygamber (S.A.V.); “Yarın bu sancağı Allah ve Peygamberi seven bir şahsa vereceğim, fetih onunla gerçekleşecektir” dedi. Sabahleyin sahabeler Peygamber (S.A.V.)’in huzuruna geldiler. Sancağın kime verileceğini merak ediyorlardı. Peygamber (S.A.V.); “Ali nerede?” diye sordu. “Gözleri ağrıdığı için gelemedi” diye söylediler. “O’nu çağırın” dedi. Hz. Ali (R.A.) önün göremediği için iki kişi kollarına girerek, Peygamber (S.A.V.)’in huzuruna getirdiler. “Hayber fethi bununla

gerçekleşecek" diye emir buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.), Hz. Ali (R.A.)'nin gözlerine üfleyip dua etti. Hz. Ali (R.A.)'nin gözlerinde hiç ağrı kalmadı, o anda şifa buldu. Sancağı ona verdi.

Yine bir gün Hz. Ali (R.A.) ağır bir hastalığa yakalanmıştı. Allah (C.C.)'a iyileşmek için dua ediyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) yanına geldi iyileşmesi için ona dua etti. Mübarek ayağı ile ona dokunduğu anda ağrısı kesilip sıhhate kavuştu.

GÖZLERİ İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Osman Bin Huneyf (R.A.) anlatıyor:

Gözleri görmeyen ama bir şahıs Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna geldi. Görmediği için günlük hayatında büyük sıkıntılar yaşadığını gözlerinin açılması için Allah (C.C.)'a dua etmesini istedi. Peygamber (S.A.V.); "İstersen sabret, istersen dua edeyim" diye söyledi. Gözü hiç görmeyen ama dua etmesini istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ona; "Git abdest al, iki rekât namaz kıl daha sonra Ya Rabbi Rahmet Peygamberinin hürmetine

gözlerimi iyileştir şeklinde dua da bulun" dedi. Ama adam Peygamberimiz (S.A.V.)'in bu tavsiyesine uyarak denilenleri yaptı. Hiç görmeyen amanın gözleri birden açıldı.

Hubeyd Bin Füveyk anlatıyor:

"Babam Füveyk'in her iki gözü görmüyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna götürüldü. Peygamberimiz (S.A.V.); "Gözlerine ne oldu?" diye sordu. Füveyk; "Yalın ayakla develerin bakımını yaparken, yılan yumurtasına bastım, yumurtanın zehirli olan içi her iki gözüme girdiği için görmüyorum" dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz (S.A.V.) dua ederek mübarek ağzının suyunu her iki gözüne sürdü. O anda her iki gözü görmeye başladı.

Zeyd Bin Erkam (R.A.)'ın her iki gözü ağrıyordu. Peygamber (S.A.V.) onun ziyaretine gitti. Mübarek ağzının suyundan Zeyd (R.A.)'in ağrıyan her iki gözüne koydu. Peygamber (S.A.V.); "Senin için sıkıntı kalmadı" diye ona buyurdu. O anda her iki gözü iyileşti.

İbni Abbas (R.A.) anlatıyor:

Peygamberimiz (S.A.V.)’in yüksek sesle Kur’an okumasından Kureyş müşrikleri rahatsız oluyorlardı. O’nu yakalayıp zarar vermek istediler. O anda müşriklerin elleri tutuldu ve gözleri görmez oldu. Müşrikler çaresiz, aciz kaldıkları için Peygamber (S.A.V.)’in huzuruna gelerek, dua etmesini ve bu kötü durumdan kendilerini kurtarması için yalvardılar. Rahmet Peygamberi (S.A.V.) bunlara acıyarak dua etti ve tekrar görmeye başladılar.

HASTALARI İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Şerhabil Ca’fi (R.A.)’nin elinin altında büyük bir ur çıkmıştı. Bu durum onu çok rahatsız ediyordu. Eline kılıç alıp kullanamıyordu, atının dizginlerini tutamıyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)’in huzuruna giderek, elindeki bu urun kendisini rahatsız ettiğini günlük işlerini yapamadığını söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) mübarek elini urun üzerine koyarak dua ettikten sonra ovaladı. O anda elindeki şişlik ve ur kayboldu.

Ebyad Bin Hamma (R.A.)’nın bütün yüzü egzama ile dolmuştu. Bu durumu gören Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua ederek

mübarek ellerini yüzüne sürmesiyle aynı gün tamamen iyileşti.

Rafi Bin Hadic (R.A.)'in yanında bir gün arkadaşları et pişiriyorlardı. Yağlı bir parçasını onlardan alıp yedikten sonra karnına ağrı girdi. Bu sancı bir sene sürdü. Rafi (R.A.) dayanılmaz bu karın ağrısından kurtulmak için durumunu Hz. Peygamber (S.A.V.)'e anlattı. Peygamber (S.A.V.) ona; "Yediğin o ette 17 kişinin hakkı vardı" diye buyurdu. Mübarek elini karnına sürerek dua etti. O anda kusarak karnındaki ağrı ve sancı geçti.

Cabir Bin Abdullah (R.A.) bir gün hastalanmıştı. Peygamber (S.A.V.) yanında Hz. Ebubekir (R.A.) ile onu ziyarete gittiler. O sırada Cabir (R.A.) baygın bir şekilde yatıyordu. Peygamber (S.A.V.) abdest alıp dua ettikten sonra, o sudan Cabir (R.A.)'ın üzerine serptiğinde hemen kalkıp oturdu. Şifa buldu.

Abdullah Bin Reva (R.A.) diş ağrısı çekiyordu. Bu ağrı onu rahatsız ediyordu. Hz. Peygamber (S.A.V.) ona dua ederek mübarek elini ağrı yapan tarafın üzerine koydu, o anda iyileşti.

FELÇLİ HASTALARI İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Cerir Bin Abdullah (R.A.)'ın iyileşmesi;

Peygamber (S.A.V.), Yemen'de bulunan Zü'l – Halasa adlı put haneyi yıkıp ortadan kaldırmak için Cerir Bin Abdullah (R.A.) komutasında bir süvari birliği kurmak için hazırlık yapıyordu. Cerir (R.A.) Peygamber (S.A.V.)'e; "Ben hastayım, at üzerinde duramıyorum düşüyorum" dedi. Peygamber (S.A.V.) elini göğsüne vurarak; "Ey Allah'ım onu at üzerinde durdur, hidayete erdir, hidayete erdirici eyle" diye dua etti. Bir daha ömrü boyunca attan düşmedi.

Peygamber (S.A.V.)'in huzurunda sahabelerden birisi sol eliyle yemek yiyordu. Peygamber (S.A.V.) ona sağ eliyle yemek yemesini emir buyurdu. O da sağ eli felçli olduğu için kaldıramadığını, onun için sol eliyle yemek yediğini söyledi. Peygamber (S.A.V.) onu yanına çağırarak dua etti. Mübarek elini felçli ele sürdü derhal iyileşti.

AKIL HASTALARINI İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Bir kadın akıl hastası olan ve hiç konuşamayan çocuğu ile birlikte Hz. Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna gelerek ona dua etmesini istedi. Peygamber (S.A.V.)bir miktar su alarak ellerini yıkadı. Daha sonra ağzına bir miktar su alıp çalkaladıktan sonra o suyu kadına verdi. Hasta olan çocuğuna bu suyu içirmesini söyledi. Kadın çocuğuna bu mübarek suyu içirir içirmez hastalığından kurtulup şifa buldu.

İbni Abbas (R.A.) anlatıyor; bir kadın yanına çocuğunu alarak Hz. Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna geldi. Çocuğunun akıl hastası olduğunu, sabah akşam bu hastalığının etkisiyle etrafa zarar verdiğini söyledi. Peygamber (S.A.V.)'den çocuğunun iyileşmesi için dua etmesini istedi. Peygamber (S.A.V.) getirilen bu hasta çocuğa dua ederek mübarek elini göğsüne sürdü. Çocuk o anda kustu, içinden siyah bi şey çıktı, daha sonra düzelerek iyileşti.

Bedevi bir şahıs Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna gelerek deli olan kardeşine dua etmesini istedi. Hz. Peygamber (S.A.V.) Kur'an-ı Kerim'den birkaç sure okuduktan sonra, dua edip mübarek nefesini hasta olan şahsın üzerine üfledi. O anda hasta şifa buldu.

Elvazi (R.A.) deli olan çocuğunu Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna getirerek dua etmesini istedi. Peygamber (S.A.V.) ona dua ederek, mübarek ellerini yüzüne sürdü. Çocuk tamamen iyileşti.

Abdulkays kabilesinden kalabalık bir heyet Hz. Peygamber (S.A.V.)'in ziyaretine gelmişlerdi. Yanlarında akli dengesi bozuk yaşlı bir şahıs getirmişlerdi. Peygamber (S.A.V.)'den iyileşmesi için, dua istediler. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua ederek, mübarek ellerini yüzüne sürdü. O anda bakışları düzelerek şifa bulup iyileşti.

SARALI HASTALARI İYİLEŞTİRME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerle birlikte seyahatte iken, bir kadın yanına gelip

çocuğunun sara hastası olduğunu, ona dua etmesini istedi. Peygamber (S.A.V.) çocuğu kucağına alıp ona dua etti. Seyahat dönüşünde o kadın yine Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna gelerek, çocuğunun tamamen iyileştiğini söyledi.

YANAN ÇOCUĞUN İYİLEŞME MUCİZESİ

Muhammed İbni Hatib 10 yaşlarında bir çocuk iken, ocak üzerinde kaynayan su tenceresini dökerek kolunu yaktı. Annesi çocuğu yanına alarak Hz. Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna getirerek dua etmesini istedi. Peygamber (S.A.V.) mübarek ağzının suyunu yanan koluna sürüp, iyileşmesi için dua etti. O anda çocuğun ağrısı geçti ve şifa buldu.

KONUŞMAYAN ÇOCUKLARIN KONUŞMA MUCİZESİ

Konuşma çağı gelip geçtiği halde hiç konuşmayan dilsiz bir çocuğu Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna getirdiler. Peygamber (S.A.V.); "Ben kimim?" diye sordu. Çocuk; " Sen Allah'ın peygamberisin" diye söyledi. Daha

sonra çocuk normal bir şekilde konuşmaya başladı.

Peygamber (S.A.V.) hac farizasını yerine getirmek için Mekke'de bulunduğu sırada bir kadın huzuruna gelerek oğlunun hiç konuşamadığını, ona dua etmesini istemişti. Peygamber (S.A.V.) su getirtmiş, bir miktarını çocuğa kendi eliyle içirmişti. Geriye kalanını ise annesine vererek çocuğuna içirmesini söylemişti. Annesi verilen o suyu çocuğuna içirdi. Daha sonra çocuk Allah (C.C.)'ın izniyle şifa bulup normal bir şekilde konuşmaya başladı.

SAVAŞLARDA YİYECEKLERİN ÇOĞALMA MUCİZESİ

İlk Müslümanların büyük bir kısmı fakirdi. Karınlarını doyuracak bir lokma yiyecek bulamıyorlardı. Çoğu zaman birkaç tane hurma ile geçiniyorlardı. Başlangıçta Müslümanlığı kabul edenlerin, büyük bir kısmı malı mülkü olmayan fakir ve kölelerdi. Ticaretin büyük kısmı ise müşriklerin elindeydi.

Peygamberimiz (S.A.V.) savaşlarda ve sulh zamanlarında, bilhassa zaruret halinde mucizeler göstermiştir. Duası ile yiyecek ve içeceklerin bereketlendiği çoğaldığı sahabelerin büyük bir kısmı tarafından nakledilmiştir. Diğer sahabelerde görülen bu mucizeleri kabul etmişlerdir.

Hendek Savaşı'nda; Peygamberimiz (S.A.V.) ve sahabelerin büyük bir kısmı açlıktan karınlarına taş bağlamışlardı. Cabir Bin Abdullah (R.A.) Peygamber (S.A.V.)'den izin isteyip evine gitti. Peygamberimiz (S.A.V.) ve Hendek'te yanında çalışan mücahitlerin çok aç olduklarını hanımına anlattı. Evde yiyecek olup olmadığını sordu. Üç kilo kadar arpa ve bir oğlak bulunduğunu söyledi. Cabir (R.A.) oğlağı kesip parçaladıktan sonra bir çömleğe koyup hazırladılar. Eşi de arpayı el değirmeniyle öğütüp un yaptıktan sonra hamuru hazırladı. Hz. Cabir (R.A.) Peygamber (S.A.V.)'in yanına vardı. Hz. Peygamber (S.A.V.)'e; "Ya Rasulallah! Yemek hazırladık birkaç arkadaşı yanınıza alarak bizim eve teşrif ediniz" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Yemeğiniz ne kadardır?" diye sordu. Hz. Cabir (R.A.); "Bir

oğlak ve 3 kilo kadar arpadan yapılmış un" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) Ey hendek halkı! Cabir (R.A.) size ziyafet hazırlamış, buyurun" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) Cabir (R.A.)'e; "Ben gelinceye kadar tencereyi ocaktan indirmeyin, hamurunuzu da ekmek yapmayın" diye buyurdu. Cabir (R.A.) evine döndü ve hanımına durumu anlattı. Peygamberimiz (S.A.V.), hendekte çalışan bine yakın sahabeyle birlikte Cabir (R.A.)'in evine geldiler. Hz. Peygamber (S.A.V.) bereket duası yaptıktan sonra ev hanımına; "Bir ekmekçi kadın çağır da seninle birlikte ekmek yapsın, Çömleğinden kepçe kepçe al Sakın çömleği tandırdan çıkarma" buyurdu. Sahabeler 10'ar 10'ar gruplar halinde eve girdiler. Peygamberimiz (S.A.V.) ekmeği ve eti tandırdan kendi mübarek elleriyle çıkartıp, gelenlere dağıtmaya başladı. Bin kişi yapılan yemekten doyuncaya kadar yediler. Et ve ekmekten hiçbir şey eksilmedi. Geri kalan yemekleri ev halkı yedikten sonra komşulara dağıttılar.

Beşir Bin Sa'd'ın (R.A.) kızı şöyle anlatmıştır. Annem Hendek Savaşı'nda bulunan babam ve dayım Abdullah Bin Revaha'ya

verilmek üzere bir avuç hurma hazırlamıştı. Bende hurmaları alıp giderken, Peygamberimizin (S.A.V.) bulunduğu yerden geçtim. Beni görünce; "Kızım buraya gel" dedi. Yanına vardığımda bana; "Eteğinde ne var?" diye sordu. "Hurma vardır, Annem bu hurmaları babam Beşir Bin Sa'd ile amcam Abdullah Bin Revaha'ya gönderdi" dedim. İki avucunu açıp bana; "Buraya boşalt" dedi. Bende bu hurmaları O'nun mübarek iki avucuna boşalttım. Hurmaları yere serilen bir bez üzerine koyduktan sonra, bereket duası yaptı. Yanındaki adama; "Hendek kazanların hepsini çağır gelsinler" dedi. Hepsi geldi ve bu hurmalardan yemeğe başladılar. Mücahitler hurma yedikçe artıyordu. Üç bin kişiye yakın mücahit bu hurmadan yediği halde, bir mucize sonucu hurmalar yerinde duruyordu.

Tebuk Savaşı'nda iken, İslam ordusunun bütün yiyecekleri tamamen tükenmişti. Mücahitler çok sıkıntıya düştüler. Bir kısım sahabeler Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna gelerek durumlarını anlattılar. Yiyeceklerin tükendiğini anlatıp bir kısım develeri kesmek için O'ndan izin istediler. Peygamberimiz

(S.A.V.); "Olur, öyle yapınız" dedi. Hz. Ömer (R.A.) bu durumu duyunca, Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna gitti; "Binek develerin kesilmesi ilerde bazı sıkıntılara sebep olabilir. Aç ve yaya olarak düşmanla karşı karşıya gelinirse iyi olmaz" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.), sahabelere yanlarında kalan yiyecekleri getirmeleri için emir buyurdu. Yere bir örtü serildi. Herkes yanında kalan yiyecekleri getirip örtü üzerine cins cins koymaya başladılar. Kimi bir avuç hurma kimi bir avuç un, kimi bir parça ekmek getirdi. Peygamberimiz (S.A.V.) kalkıp abdest aldıktan sonra, iki rekat namaz kıldı. Allah (C.C.)'a yiyeceklerin bereketlenmesi için dua etti. Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.); "Herkes kabını getirsin" diye buyurdu. Bütün sahabeler yanlarında ne kadar kap varsa hepsini getirip doldurdular. Sergi üzerinde bulunan erzak yığını yine olduğu gibi duruyordu. Bu durumdan Peygamberimiz (S.A.V.) ve orada hazır bulunan kahraman mücahitler çok memnun kaldılar.

Hz. Ebu Hureyre (R.A.) şöyle anlatmıştır;

Tebuk Savaşı'nda ordunun yiyeceği bitti. Peygamber (S.A.V.); bana yiyecek bulunup bulunmadığını sordu; "Yanımda az miktar da hurma vardır" dedim. Mübarek elini torbaya soktu, içinden sadece yirmi bir tane hurma çıktı. Bir kaba koydu, bereket duası yaptıktan sonra, mücahit askerleri 10'ar 10'ar yanına çağırdı. Orada hazır bulunan ordunun bütün askerleri bu mucizevi hurmadan doya doya yediler. Bir miktar hurma da arttı. Onları da bana verdi. Bende bunları hurma torbama koydum. Peygamber (S.A.V.); "Sana lazım oldukça elini torbaya sok ve hurmaları karıştırmadan üstten al" başka bir rivayete göre; "Ne kadar olduğuna bakma, tartma" buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.), Hz. Ebubekir (R.A.), Hz. Ömer (R.A.) ve Hz. Osman (R.A.) hayatta bulundukları sürece hep bu bereketli hurmadan alıp yedim. Fakirlere de bol miktarda dağıttım. Hz. Osman (R.A.) şehit edildiğinde evim yağmalandı. O hurma torbası böylelikle elimden çıktı.

İrbad Bin Sâriye (R.A.) diyor ki;

Tebuk Savaşı'nda verilen bir görev nedeniyle ben, Cual ve Abdullah ordudan ayrılıp gittik. Döndüğümüzde ordudaki mücahit askerler çoktan yemek yedikleri için biz aç kaldık. Peygamber (S.A.V.) Bilal (R.A.)'e; "Yiyecek bul!" buyurdu. Bilal (R.A.) torbaları silkeledi, ancak yedi tane hurma buldu. Peygamber (S.A.V.) bu hurmaları bir kaba bıraktı. Mübarek ellerini üzerine koyup bereket duası yaptıktan sonra Besmele çekti ve üçümüze; "Haydi Allah (C.C.)'ın adıyla yiyiniz" buyurdu. her birimiz takriben 54 tane hurma yediğimiz halde, hurma olduğu gibi kapta duruyordu. Peygamber (S.A.V.) Bilal (R.A.)'e; "Bu hurmaları sakla bunları yiyen muhakkak doyar" buyurdu. Ertesi gün on fakir geldi. Peygamber (S.A.V.) Bilal (R.A.)'den o yedi hurmayı tekrar getirmesini istedi. Getirince yine elini hurmaların üzerine koydu, bereket duası yaptı. "Allah'ın adıyla yiyiniz" buyurdu. Bu on kişi doyuncaya kadar yediler yine yedi hurma yerinde duruyordu. Bunun üzerine Peygamber (S.A.V.); "Eğer Allah (C.C.)'tan utanmasaydım,

Medine'ye dönünceye kadar hepimiz bu hurmalardan yerdik" buyurdu. Daha sonra o hurmaları bir çocuğa verdi.

KEÇİ SÜTÜNÜN BEREKETLENMESİ

Habbab Bin Ereyyik (R.A.) İslam ordusu ile birlikte bir savaşa gidecekti. Evinde tek bir keçisi vardı. Savaşa gitmeden önce eşine ve kızına; "Keçiyi sağmak için Suffe ashabına götürün dedi. Habbab (R.A.) savaşa gittikten sonra eşi ve kızı keçiyi sağmak için Suffe ashabının bulunduğu yere götürdüler. Peygamber (S.A.V.) orada bulunuyordu. Bunları görünce yanlarına geldi. Keçiyi kendisi sağmaya başladı. Peygamber (S.A.V.) onlara; "Bana en büyük kabınızı getirin" dedi. Eve giderek hamur leğenini getirdiler. Peygamber (S.A.V.) mübarek elleriyle sağdıkça keçiden süt çeşme gibi akıyordu. Leğenler süt doldu. Peygamber (S.A.V.); "Gidin için ve komşularınıza içirin, sağmak isterseniz benim yanıma getirin" dedi. Habbab (R.A.) savaştan dönünceye kadar, ona kız keçiyi sağmak için Peygamber (S.A.V.) huzuruna götürdüler. Hiçbir sıkıntı çekmeden Habbab (R.A.) savaştan

gelinceye kadar geçindiler. Sütten artanı da komşulara dağıttılar. Habbab (R.A.) savaştan dönünce keçiyi kendi eliyle sağmaya başladı. O bereketli olan leğenler dolusu süt birden kesildi. Keçi eski haline döndü.

SULH ZAMANLARINDA YİYECEKLERİN ÇOĞALMA MUCİZESİNDEN BEREKETLENEN YEMEK MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'den Medine'ye hicret edince bir süre Hz. Eyüp El Ensari (R.A.)'nin evinde misafir kaldı. Bir gün Hz. Eyüp (R.A.), Peygamber (S.A.V.) ve Hz. Ebubekir (R.A.)'e yetecek miktarda iki kişilik yemek hazırlayıp getirdi. Peygamberimiz (S.A.V.); Hz. Eyüp (R.A.)'e; "Medine halkının önde gelenlerinden otuz kişiyi çağır" buyurdu. Hz. Eyüp (R.A.) Medine halkının ileri gelenlerinden henüz İslam'a girmemiş olan otuz kişiyi çağırdı. Gelen bu misafirler doya doya yemekten yediler. Bir mucize sonucu önlerinde duran yemek hiç eksilmedi. Gördükleri bu mucize karşısında gelenlerin hepsi Peygamber (S.A.V.)'e biat edip Müslüman oldular. Bunlar ayrılıp gittikten sonra Peygamber (S.A.V.) ona; "Altmış kişi

daha çağır" buyurdu. Bu yeni gelenler iki için yapılan yemekten doyarak yediler. Yemek hiç eksilmedi. Bu mucize karşısında gelenler, İslamiyet'e girip biat ettiler. Bunlarda ayrılıp gittikten sonra Peygamber (S.A.V.); "Doksan kişi daha çağır" buyurdu. Gelen bu doksan kişide aynı yemekten doyarak yediler. Buna rağmen yapılan iki kişilik yemek kaplarda olduğu gibi duruyordu. Bunlarda gördükleri bu mucize karşısında Müslüman oldular.

BİRKAÇ EKMEĞİN BOLLAŞMA MUCİZESİ

Enes Bin Malik (R.A.)'in annesi Ümmü Süleym birkaç tane arpa ekmeği yaparak, temiz beze sarıp bunları Hz. Peygamber (S.A.V.)'e gönderdi. Peygamber (S.A.V.), o sıralarda mescitte sahabelerle birlikte oturuyordu. Peygamber (S.A.V.) ekmeği getiren Enes (R.A.)'i görünce; "Ebu Talha bir şey mi gönderdi?" diye sordu. Enes (R.A.); "Evet ya Rasulallah" dedi. Bunun üzerine Peygamber (S.A.V.) yanındaki sahabelere "Kalkınız" buyurdu. Birlikte Ebu Talha (R.A.)'ın evine geldiler. Peygamber (S.A.V.); "Ümmü Süleym evde ne varsa getir" dedi. Ümmü Süleym (R.A.)

oğlu Enes (R.A.)'le göndermiş olduğu birkaç tane arpa ekmeğini getirip ortaya koydu. Peygamber (S.A.V.) getirilen bu ekmekleri parçalara bölmesini, üzerine biraz yağ konulup getirilmesini söyledi. Yemekler geldikten sonra, Peygamber (S.A.V.) bereket duası yaptı. Dışarıda bekleyen seksen sahabeyi gruplar halinde içeriye aldı, hepsi doya doya bu yemekten yediler.

ZİYAFET MUCİZESİ

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de:

"Ey Resulüm! Sen, önce en yakın akraba ve hısımlarını ahiret azabıyla korkut." (Şuara Suresi, Ayet 214)

Hz. Ali'ye; "Bize sadece bir kişilik et yemeği yap ve bir kapda süt doldur; sonra da Abdulmuttalip oğullarını topla" dedi. Abdulmuttalip oğullarına İslam dinini anlatmak ve Müslüman olmalarını sağlamak için bu ziyafeti yaptı. Hz. Ali, Peygamber (S.A.V.)'in vermiş olduğu bu emri derhal yerine getirdi. Ebu Leheb hariç Abdulmuttalip oğullarını çağırdı. 45 Kişi toplandı. Ebu Leheb davet

edilmediği halde o da geldi. Yapılan etli yemek ve kaptaki süt bir kişilikti. Peygamberimiz (S.A.V.) bereket duası yaptı. Gelen akrabalarına; "Yemeğe buyurun" dedi. Hepsi bir kişilik yemekten doya doya yediler. Sonra hazırlanan sütten kana kana içtiler. Yemeğin tamamı ve süt hiç eksilmeden olduğu gibi kapta duruyordu. Ebu Leheb görmüş olduğu bu büyük mucize karşısında Müslüman olacağı yerde; "Şimdiye kadar böyle bir sihir görmedik" dedi.

DÜĞÜNDE VERİLEN YEMEK MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.), Hz. Zeynep'le evlendiğinde Hz. Enes (R.A.)'in annesi Ümmü Süleym düğün ziyafeti hazırlamıştı. Evinde bulunan bir avuç hurmayı, yağla kavurup oğlu Enes (R.A.) ile birlikte göndermişti. Peygamberimiz (S.A.V.) Hz. Enes (R.A.)'e; "Kimleri görsen davet et!" dedi. Hz. Enes (R.A) o gün sahabelerden kimi gördüyse düğün ziyafetine davet etti. 300 Sahabe yemeğe geldi. Peygamberimiz (S.A.V.) mübarek elini o gelen yemeğin üzerine koyarak bereket duası yaptı. Gelenler küçük gruplar halinde oturdular.

300 Sahabe yağla kavrulmuş bir avuç hurmayı doyuncaya kadar yediler. Enes (R.A.)'in getirmiş olduğu yemek olduğu gibi kapta duruyordu. Getirdiği yemeği tekrar eksiksiz bir şekilde evine götürdü.

YOLCULUKTAKİ YİYECEK MUCİZESİ

Hz. Peygamber (S.A.V.), 130 sahabeyle birlikte yola çıkmıştı. Bir yerde mola verildi. Hz. Peygamberimiz (S.A.V.); "Yanında yiyecek, bir şeyi olanınız var mı?" diye sordu. Sahabelerden birinde 3 – 4 kilo un bulundu. Hamur yapıldı. O sırada bir müşrik hayvan sürüsü ile oraya geldi. Ondan bir keçi satın alınıp kesildi. Orada hazır bulunan 130 sahabe doyuncaya kadar yediler. Artan yemekleri de deveye yükleyip getirdiler.

BİTMEYEN ARPA MUCİZESİ

Hz. Peygamber (S.A.V.)'in huzuruna bir şahıs gelerek, fakir olduğunu aile fertlerini geçindirecek maddi olanaklara sahip olmadığını belirterek, Peygamberimiz (S.A.V.)'den yardım istedi. O şahsa Peygamberimiz (S.A.V.) 60 kilo kadar arpa verdi. Uzun bir zaman kendisi, aile fertleri ve gelen misafirleri o arpadan yedikleri

halde bitmedi. Hayretler içinde kaldı. Sonuçta arpanın bitmediğini merakından tarttı. Bundan sonra bereket kalktı. Çuvaldan yedikçe eksilmeye başladı. Peygamberimiz (S.A.V.)'e adam gelip bu durumu anlattı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Eğer bir ölçekle ölçmeseydiniz ondan yemeğe devam edersiniz ve size yeterdi" buyurdu.

YOL AZIĞI MUCİZESİ

Medine'nin dışından Ahmes Kabilesinden 400 atlı, Peygamber (S.A.V.)'in ziyaretine gelmişlerdi. Yeni Müslüman oldukları için bir süre Peygamberimiz (S.A.V.)'in yanında misafir kaldılar. İslam'ı öğrendiler. Yurtlarına dönmek için izin istediler. Ayrıca Peygamberimiz (S.A.V.)'den yol için yiyecek talep ettiler. Peygamberimiz (S.A.V.); "Ey Ömer! Onlara yiyecek ver" diye emir buyurdu. Hz. Ömer (R.A.); "Yanındaki hurma miktarını Peygamberimiz (S.A.V.)'e söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.); Yiyecek verme emrini tekrar etti. Hz. Ömer (R.A.) bu 400 atlıyı alıp evine götürdü. Odanın kapısını açtı. Küçük hurma yığınını göstererek; "İstediğiniz kadar

alın, götürün" dedi. Herkes ihtiyacı kadar aldığı halde, hurmalar hiç eksilmedi ve olduğu gibi duruyordu. Bu mucizeye orda bulunan 400 atlı hayret etti.

BAHÇEDEKİ HURMANIN BEREKETLENMESİ MUCİZESİ

Ensar halkından Hz. Cabir (R.A.)'in babası Abdullah (R.A.) Uhud Savaşı'nda şehit düşmüştü. Altı kız çocuğunu yetim bırakmıştı. Ayrıca birçok yahudiye borçlu idi. Sadece bir tek yahudiye 30 deve yükü hurma borcu vardı. Yahudiler mahsul zamanı, Hz. Cabir (R.A.)'e borcunu ödemesi hususunda baskı yapmaya başladılar. İki hurma bahçesi vardı. Çıkan mahsulü ile borcunu ödemesi mümkün gözükmüyordu. Ancak birkaç sene mühlet verilirse belki borcunu ödeyebilirdi. Hz. Cabir (R.A.) bu borç yükünden kurtulabilmek için durumunu Peygamberimiz (S.A.V.)'e söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) yanına Hz. Ebubekir (R.A.) ve Hz. Ömer (R.A.)'i alarak Hz. Cabir (R.A.)'in bahçesine gitti. Alacaklı durumunda olan yahudilere, borcun ertelenmesi için mühlet verilmesini istedi. Kabul etmediler. Her iki bahçeden çıkan mahsulün tamamını alıp,

borcunun silinmesine de yanaşmadılar. Peygamberimiz (S.A.V.), hurma yığınının etrafında birkaç kez dolaştı ve bereketlenmesi için dua etti. Borcun ödenmesi için alacaklı durumunda olan Yahudileri çağırdılar. Herkes alacağını tartarak almaya başladı. Bir mucize sonucu hurma yığını olduğu gibi duruyordu. Yahudiler dahi bu eşsiz mucizeye hayret ettiler.

YAĞIN BEREKETLENMESİ MUCİZESİ

Hz. Cabir (R.A.)’den; Ümmü Malik El – Behziye (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)’e küçük bir tulum içinde yağ hazırlayıp götürdü. Tulum boşaltılıp kendisine iade edildi. Çocukları ondan ne zaman ekmekleri için katık istedilerse, Peygamberimiz (S.A.V.)’e hediye ettiği yağ tulumundan çıkartıp onlara veriyordu. Uzun zaman bu tulumdan evin yağ ihtiyaçlarını temin ediyorlardı. Nihayet bir gün Ümmü Malik tulumdaki yağın hepsini sıkıp tamamen boşalttı. Devamlı tulumdan aldığı yağ birden tükendi. Peygamberimiz (S.A.V.)’e bu durumu anlatınca; “Şayet sıkmamış olsaydın devamlı olarak yağını temin edecektin” diye buyurdu.

Hz. Enes (R.A.)'den; Enes (R.A.) annesi Ümmü Süleym'in evinde bir tek koyunu vardı. Uzun zaman sütünden elde ettiği yağı bir tulumda biriktirip, Rubeybe ile birlikte Peygamberimiz (S.A.V.)'e hediye etmek üzere gönderdi. Peygamberimiz (S.A.V.) gönderilen bu hediyeyi kabul ederek boşalttıktan sonra tulumu Rubeybe'ye geri verdi. Rubeybe tulumu alıp eve getirdi. Ümmü Süleym o sıralarda evde yoktu. Boş tulumu eski yeri olan duvara tekrar astı. Ümmü Süleym eve geldiğinde Peygamberimiz (S.A.V.)'e göndermiş olduğu yağ tulumunun duvarda dolu bir şekilde asılı olduğunu görünce hayret etti. Ümmü Süleym, Rubeybe'ye Peygamberimiz (S.A.V.)'e yağı götürüp götürmediğini, kabul edip etmediğini sordu. Rubeybe; yağı götürdüğünü tulumun boşaltılıp kendisine iade edildiğini söyledi. Bunun üzerine Ümmü Süleym hayretler içinde kalarak bu durumu Peygamberimiz (S.A.V.)'e giderek anlattı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Ey Ümmü Süleym! Allah (C.C.)'ın kendi peygamberine verdiği gibi sana da vermiş olmasına şaşıyor musun? Ye ve Allah (C.C.)'a şükret" dedi.

İbni Seken (R.A.)'den; Ümmü Evs El – Behziye bir gün Peygamberimiz (S.A.V.)'e yağ hazırlayıp tuluma koyduktan sonra yağı gönderdi. Peygamberimiz (S.A.V.) gönderilen bu hediyeyi kabul ederek, yağı boşaltıp dua ettikten sonra tulumu geri iade etti. Tulum eve geri geldiğinde, içi yağ ile dolu idi. Ümmü Evs, Peygamberimiz (S.A.V.)'e göndermiş olduğu hediyeyi kabul etmeyerek kendisine ger iade ettiğini sandı ve ağlayarak huzuruna gitti. Peygamberimiz (S.A.V.) hediyeyi kabul ettiğini ifade edip; "Bu Allah (C.C.)'ın bir lütfudur" dedi. Bu yağ öyle bereketlendi ki Peygamberimiz (S.A.V.) hayatta olduğu sürece Hz. Ebubekir (R.A.), Hz. Ömer (R.A.), Hz. Osman (R.A.)'ın halifelik dönemlerinde bu yağdan devamlı bir şekilde yediler. Hz. Ali (R.A.) ile Muaviye arasında cereyan eden Sıffîn olayına kadar bu devam etti. Sonra yağ bitti.

Ebu Hureyre (R.A.)'den; Devs kabilesinden Ümmü Şerik (R.A.), yeni Müslüman olmuştu. Peygamberimiz (S.A.V.)'i görmek için yanında bit tulum yağı hediye olarak getirmişti. Cariyesine bunu vererek Peygamberimiz (S.A.V.)'e vermesini söyledi. Peygamberimiz

(S.A.V.) kendisine getirilen bu hediyeyi kabul edip, tulumu boşaltıp cariyeye iade etti. Peygamberimiz (S.A.V.) ona; "Bu tulumun ağzını bağlamadan as" buyurdu. Cariyede boş tulumu alıp getirdi. Söylendiği şekilde ağzını bağlamadan yerine astı. Ümmü Şerik eve gelince, yağ tulumunun dolu bir şekilde yerinde asılı olduğunu gördü. Cariyesine; "Bunu Peygamberimiz (S.A.V.)'e götür demedim mi?" diye sordu. Cariyede; "Ben yağ tulumunu götürüp verdim, Peygamber (S.A.V.) bana bu tulumu as ağzını bağlama dedi. Ben de söylediği şekilde yaptım" dedi. Tulum uzun zaman hep dolu kaldı. Bütün aile bol bol o bereketli yağdan yediler.

BİR BARDAK SÜT MUCİZESİ

Ebu Hureyre (R.A.)'den; İslam'ın ilk yıllarında Müslümanların büyük bir kısmının iktisadi durumları iyi değildi. Bilhassa Suffe ashabının hiç birinin malı ve mülkü yoktu. Müslümanların vermiş olduğu zekât ve sadaka ile geçinirlerdi. İslam'ı öğrenmek ve öğretmek için Peygamberimiz (S.A.V.)'in yanından bir an bile ayrılmıyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.)'in zaruret halinde dua ederek yiyecek ve

içeceklerin bereketlenmesi mucizesini daha önce anlatmıştık.

Bir gün Ebu Hureyre (R.A.) aç kalmıştı. Sahabelerin gelip geçtiği mescidi yol güzergâhında oturdu. Peygamberimiz (S.A.V.) oradan geçince, Ebu Hureyre (R.A.)'yi gördü. Aç olduğunu ve yiyecek bulmak için yol üstünde oturduğunu anladı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Ebu Hureyre peşimden gel" diye buyurdu. Arkasından giderek O'nunla birlikte eve girdi. Peygamberimiz (S.A.V.)'e bir çanak süt hediye gelmişti. Peygamberimiz (S.A.V.) Ebu Hureyre (R.A.)'ye; "Bütün Suffe ashabını bana çağır" buyurdu. Bütün Suffe ashabı çağrıldı. Bunlar 100 kişiden daha fazlaydılar. Peygamberimiz (S.A.V.) Ebu Hureyre (R.A.)'ye; "Süt içmeyen bir ben kaldım, bir de sen kaldın, haydi sende otur iç" buyurdu. Oturup içtim. Tekrar iç buyurdu. Doyuncaya kadar içtim. Bardağı O'na verdim. Peygamberimiz (S.A.V.) besmele çekip içti.

DÜĞÜN YEMEĞİNİN ÇOĞALMA MUCİZESİ

Hz. Ali (R.A.), Hz. Fatma (R.A.) ile evlendiği zaman Peygamberimiz (S.A.V.)

yemek yapmak için Hz. Bilal (R.A.)’i çağırdı. Dört beş avuç undan ekmek yapılmasını ve bir deve yavrusunun kesilmesini emir buyurdu. Bilal (R.A.) derhal düğün ziyafeti için yemeği hazırladı. Peygamberimiz (S.A.V.)’in huzuruna yemek getirildiğinde, mübarek elini üstüne koyarak bereket duası yaptı. Bütün sahabeler davet edildiği için grup grup gelerek yapılan yemekten doya doya yediler. Peygamberimiz (S.A.V.) artan yemek için tekrar bereket duası yaparak, mübarek hanımlarına ve akrabalarına göndererek; “Hem yesinler, hem de herkese yedirsinler!” dedi.

YEMEĞİN BEREKETLENME MUCİZESİ

Semure Bin Cündüb (R.A.)’den; Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.)’e kap içinde tirit adı verilen (etli pilav ve ekmek karışımı) bir yemek getirildi. Peygamberimiz (S.A.V.) ve yanında hazır bulunanlar o yemekten yediler. Gelen yemek yerde bırakıldı. Sabahtan akşama kadar, gruplar halinde sahabeler gelerek, o bereketli yemekten yediler.

Cabir (R.A.))’den; Âlemlere rahmet olarak gönderilen, geçmiş ve gelecek insanların en

üstünü olan Hz. Muhammed (S.A.V.) birkaç gün yiyecek bulmadığı için aç kalmıştı. Evinde de yiyecek bulunmadığı için de ev halkı da aç bekliyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) kızı Hz. Fatma (R.A.)'nın evine yiyecek bulurum diye gitti; "Kızım sende yiyecek bir şey yok mudur? Ben çok açım" buyurdu. Hz. Fatma (R.A) üzülerek; "Baba, evde yiyecek bir şey yoktur" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) aç bir şekilde evinden ayrılıp gitti. Hz. Fatma (R.A.), babasına hiçbir şey yediremediği için çok üzüldü. O sırada komşusu ona iki ekmek bir parça et gönderdi. Tencereye koyarak, çocuklarını dedelerini çağırmaya gönderdi. Peygamberimiz (S.A.V.) geldiğinde, Hz. Fatma (R.A.); "Siz gittikten sonra komşumuz biraz yiyecek getirdi" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Getir bakalım" dedi. Hz. Fatma (R.A.), tencerenin kapağını kaldırdığında içi et ve ekmek ağzına kadar dolu idi. Hayretler içinde kaldı. Çünkü komşusu iki ekmek ve bir parça et göndermişti. Yiyeceklerin böyle çoğalmasının Allah (C.C.)'ın bereketi ve ikramı olduğu açıktı. Peygamberimiz (S.A.V.) ve bütün ev halkı yediği halde yemek olduğu gibi duruyordu.

Bütün komşulara bol miktarda bu bereketli yemekten dağıttılar.

KISIR KOYUNUN SÜT VERME MUCİZESİ

Abdullah Bin Mesud (R.A.)'dan; Mekke'de Müslüman olmadan önce İbni Mesud (R.A.) çobanlık yapıyordu. Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) ve Hz. Ebubekir (R.A.) ile birlikte İbni Mesud (R.A.)'un koyun güttüğü yerden geçiyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) İbni Mesud (R.A.)'a; "Sütün var mı?" diye sordu. İbni Mesud (R.A.); "Var ama koyunlar benim değil emanettir" dedi. "Peki, kısır koyunun var mı?" diye sorunca, süt vermeyen kısır bir koyun getirdi. Peygamberimiz (S.A.V.) mübarek eliyle kısır olan koyunun memelerine dokunduğu an memeleri süt doldu. Çünkü mübarek eli neye dokunursa orada bir bereket meydana geliyordu. Koyunun memesini sağdı. Kendisi ve Hz. Ebubekir (R.A.) sütten içtikten sonra, koyunun memesine; "Sütünü çek" diye emir buyurdu. Süt hemen kesildi. Abdullah İbni Mesud (R.A.) bu mucizeyi hayretler içinde izledi.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN SU İLE İLGİLİ MUCİZELERİ

Arabistan çöl olduğu için oralarda çok az miktarda su bulunmaktaydı. Zaruret halinde ve bilhassa yolculukta az miktarda olan suyu Allah (C.C.)'ın izniyle çoğaltmıştır. Kurumuş pınar ve kuyulardan duası ile su fışkırmıştır. Bu mucizeler birçok yerde binlerce kişi karşısında gerçekleşmiştir. Parmakları arasından su akıtması sadece Peygamberimiz (S.A.V.)'e mahsus bir mucizedir.

Enes Bin Malik (R.A.)'den; Medine çarşısında bulunan Zevra mevkiinde idik. İkindi olunca namaz vakti girdi. Abdest almak için her tarafta su aradık bulamadık. Peygamberimiz (S.A.V.)'e biraz abdest suyu bulunup getirildi. Peygamberimiz (S.A.V.) getirilen suya elini koydu, parmakları arasından su fışkırmaya başladı. Halkın ondan abdest almalarını emretti. Orada hazır bulunan üç yüz kişi o sudan abdest aldı.

Cabir Bin Abdullah (R.A.)'dan; Hudeybiye seferinde bulunan 1500 sahabe susuz kalmıştı.

Peygamberimiz (S.A.V.)'in önünde deriden yapılmış bir su kabı duruyordu. Abdest aldı. Sahabeler O'nun etrafında bir anda toplandılar. Bunun üzerine Peygamberimiz (S.A.V.); "Neyiniz var?" diye sordu. Abdest almak ve içmek için sularının kalmadığını söylediler. Bunun üzerine Peygamberimiz (S.A.V.) elleri önünde duran su kabına koydu. Parmakları arasından su fışkırmaya başladı. 1500 sahabe o sudan hem abdest aldı, hem de kana kana içti.

Bera Bin Azib (R.A.)'den; Hicretin 6. senesinde, Peygamberimiz (S.A.V.) yanında 1500 sahabe olmak üzere, umre yapmak için Mekke'ye doğru yola çıkmıştı. Hudeybiye kuyusunun bulunduğu yere geldiklerinde orada konakladılar. Mekke müşrikleri Peygamberimiz (S.A.V.)'e ve yanındaki sahabelere umre yapmaları için Mekke'ye girmelerine izin vermediler. Bunun üzerine Hudeybiye'de bir süre beklemek mecburiyetinde kaldılar. Bu süre içinde, Hudeybiye kuyusunun bütün suyunu kullandılar. Yanlarında su kalmadı. Bu durumu Peygamberimiz (S.A.V.)'e bildirdiler. Peygamberimiz (S.A.V.) kuyunun yanına gelip oturdu. Biraz su istedi. Getirilen su ile abdest

aldıktan sonra dua etti. Ağzını çalkaladıktan sonra o suyu kuyuya boşalttı. Bir süre sonra kuyunun suyu çoğaldı. Sahabeler su ihtiyaçlarını temin ettiler. Hem kendileri ve hem de hayvanları kana kana bu sudan içtiler.

İbni Mesud (R.A.)'dan; Hz. Peygamber (S.A.V.) ile birlikte yolculuk yaptığımız sırada suyumuz bitmişti. Durumu Peygamberimiz (S.A.V.)'e bildirdiler. Bir miktar su istedi. İçinde az miktar su bulunan bir kap bulup getirdiler. Getirilen suyu eline döktü. Parmaklarından sular fışkırmaya başladı. "Haydi, temiz, mübarek suya gelin, bereket Allah Teâlâ Hazretlerindendir" buyurdu.

Muaz Bin Cebel (R.A.)'den; Tebük Seferi sırasında, Peygamberimiz (S.A.V.) yanındaki mücahit askerlere; "Yarın öğle vakti Tebük'e ulaşacaksınız, ben gelmeden sulara yaklaşmayınız" buyurdu. Tebük'e vardıklarında ırmak suyunun incecik aktığını gördüler. Peygamberimiz (S.A.V.) bu suyun toplanmasını emretti. Biraz su toplandıktan sonra elini ve yüzünü yıkadı. O suyu tekrar ırmağa döktü. Kaynağın çıkış yerine de üç ok sapladı. Üç

yerden su bir anda fışkırmaya başladı. Otuz bin mücahit asker ve yanında bulunan bütün hayvanlar o sudan bolca içtiler. Peygamberimiz (S.A.V.); "Ey Muaz! Şayet uzun zaman yaşayacak olursan buranın bahçelerle dolduğunu görürsün" buyurdu. Durum aynen buyurduğu şekilde gerçekleşti. Oraları bu su sayesinde bahçe ve bostanlarla doldu.

Ebu Katade (R.A.)'den; Mute harbi sırasında Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte gitmekte iken, bir ara bana; "Sizde su var mı?" diye sordu. "Bende su tulumu vardır" dedim. Getir buyurdu. Bu su ile abdest aldı. İçinde az miktarda su kaldı. Peygamberimiz (S.A.V.) bana; "Suyun kalanını sakla lazım olacak" dedi. Bir süre sonra bütün sahabelerde su kalmadı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Ey Katade! Su tulumunu getir" buyurdu. Sakladığım su tulumunu getirdim. Peygamberimiz (S.A.V.) su tulumunu mübarek ağzına yaklaştırdı. Dua ederek bu sudan içti. Daha sonra orada hazır bulunan 70 sahabe bu su tulumundan kana kana içtiler ve kaplarını doldurdular. Katade (R.A.)'nin mucize eseri suyu olduğu gibi hiç eksilmeden duruyordu.

İmran Bin Husayn (R.A.)'den; Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte yolculuk yaptığımız sırada sularımız bitti. Sahabeler bu durumu Peygamberimiz (S.A.V.)'e bildirdiler. Peygamberimiz (S.A.V.) etrafta su aramak için Hz. Ali (R.A.) ile sahabelerden birini gönderdi. Yolda deve üzerinde iki tulum su yüklemiş bir kadına rastladılar. O kadına suyu nereden getirdiğini sordular. 24 Saat uzaklıktaki bir yoldan getirdiğini söyledi. Bu kadını alıp, Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna getirdiler. Peygamberimiz (S.A.V.) su tulumlarının devenin üzerinden indirilmesini emretti. Peygamberimiz (S.A.V.) indirilen su tulumlarının ağızlarına mübarek ellerini sürdü. Tulumların ağızlarından su fışkırmaya başladı. Orada hazır bulunan 40 sahabe bu sudan kana kana içtiler. Yanlarında bulunan su kaplarını doldurdular. Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelere; "Kadın için bir şeyler toplayınız" buyurdu. Sahabeler kadına bir miktar hurma, ekmek ve un verdiler. Kadının su tulumunda hiçbir eksilme olmadı. Peygamberimiz (S.A.V.) o kadına; "Senin suyundan almadık, Cenab-ı Hak kendi hazinesinden içirdi" buyurdu. Kadın hayretler içinde ayrılıp kabilesine gitti. Olup

bitenleri kabilesine teker teker anlattı. Kendisi ve kabilesi bu mucize karşısında Müslümanlığı kabul ettiler.

Hz. Cabir (R.A.)'den; Buvat Savaşında bulundukları bir sırada, Peygamberimiz (S.A.V.) mücahit askerlerin namaz için abdest almalarını emretti. Abdest sularının bulunmadığını söylediler. Peygamberimiz (S.A.V.) elde kalan az miktarda suyun getirilmesini söyledi. Getirilen suyun üzerine elini koyarak duymadıkları bir şeyler okudu. Daha sonra en büyük su teknesinin getirilmesini istedi. Elini teknenin üstüne koyarak tekrar dua etti. Az miktarda suyun eline dökülmesini emretti. Suyun eline dökülmesi ile birlikte parmaklarının arasından çeşme gibi su akmaya başladı. Bir anda tekne su ile doldu. Sahabeler kana kana gelip bu sudan içtiler, abdest aldılar ve yanlarında bulunan bütün kaplarını doldurdular. Ellerini su teknesinden çıkardığı zaman tekne hala ağzına kadar dolu idi.

Ziyad Bin Haris Es Sadâ (R.A)'dan; Bir kavim Müslüman olmak için Peygamberimiz (S.A.V.)'e bir heyet göndermişti. Bu heyette bulunan şahıslardan biri Peygamberimiz

(S.A.V.)'e "Bizim bir su kuyumuz vardır. Yazın suyu azalır, biz de su bulmak için etrafa dağılırız. Şimdi Müslüman olduğumuz için etrafımız bize düşman oldu. Dağılırsak bizleri öldürecekler. Dua ediniz kuyumuzun suyu çoğalsın. Bize ve hayvanlarımıza yetsin" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) yerden yedi tane çakıl taşı aldı. Dua ederek, mübarek ellerini bu taşlara sürdü. Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.) onlara; "Kuyunun başına gittiğiniz zaman çakılları teker teker ve her birinde besmele çekerek kuyuya atınız" diye buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in emrettiği şekilde çakıl taşlarını Allah (C.C.)'ın ismini söyleyerek teker teker kuyuya attılar. Su o kadar çoğaldı ki onlara bol bol yetti. Göç etmelerine gerek kalmadı.

GELECEKLE (GAYB) İLE İLGİLİ MUCİZELERİ

Gaybı Allah (C.C.)'tan başka hiç kimse bilmez. Gökte ve yerde Gaybı bile yetkisi hiç kimseye verilmemiştir. Kur'an-ı Kerim de:

"Gaybın anahtarı Allah (C.C.)'ın yanındadır. Onun için Gaybı ancak O bilir. O,

karada ve denizde ne varsa hepsini bilir. O'nun ilmi dışında yaprak dahi düşmez. Yerin karanlıkları içindeki tek bir tane, yaş-kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitaptadır."(En'am Suresi, Ayet 59)

"Allah (C.C.) size Gaybı bildirecek değildir, fakat Allah (C.C.) elçilerinden dilediğini ayırt eder."(Al-i İmran Suresi, Ayet 179)

Allah (C.C.) yüce peygamberlerine sadece bildirmek istediği şeyleri bildirmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) kendiliğinden hiçbir şey söylememiştir. Allah (C.C.)'ın bildirdikleri ve vahye dayanarak konuşmuştur. Peygamberimiz (S.A.V.)'in göstermiş olduğu yüzlerce mucize vardır. Büyük bir kısmı kendi döneminde meydana gelmiştir. Bu mucizelerin bir kısmı sahabeler tarafından görülmüştür. Geleceğe dair mucizeler ise bazen yıllar, bazen de asırlar sonra gerçekleşmiştir. Bir kısmı ise henüz vakti gelmediği için beklemektedir.

Hz. Huzeyfe (R.A.) anlatıyor:

Resulullah (S.A.V.) aramızda doğrulup, o günden kıyamete kadar olacak her şeyden

bahsetti. Onu belleyen belledi ve unutan da unuttu. Şu arkadaşlarımda bunu bilirler. Unutmuş olduğum o şeylerden biri vukua gelip görünce öylesine canlı hatırlıyorum ki, tıpkı kişinin gördüğü bir şahsın yüzünü, o şahıs kaybolunca hatırlamadığı halde bilahare karşılaşınca hemen tanıyıvermesi gibi. (Buhari)

Hz. Huzeyfe (R.A.); "Allah (C.C.)'a yemin olsun benimle kıyamet arasında vukua gelecek olan bütün fitneleri biliyorum" buyurmuştur.

Buna benzer başka bir hadis-i şerifte ashab diyor ki;

Bir gün Peygamber sabah namazından sonra vaaz veriyordu. Bu vaaz öğleye kadar devam etti. Hz. Peygamber (S.A.V.) öğleyi kıldıktan sonra ikindiye kadar vaazına devam etti. İkindiden sonra da yine söze başladı ve akşama kadar devam etti. Sevgili Peygamberimiz (S.A.V.) bu uzun vaazında, dünyanın başlangıcından bugüne kadar olan şeyleri, daha sonra neler olacağını, dünyada nasıl fitneler fesatlar çıkacağını, haşir ve neşrin ne olduğunu izah etmiştir. Ashab o gün söylenen sözlerin birçokları tarafından

unutulduğunu, bir kısmının bazıları tarafından hatırlandığını beyan ediyor ve şunu ilave ediyorlar; "Ne zaman bir olay olsa Hz. Peygamber (S.A.V.) tarafından daha önceden bu olaydan haberdar edildiğimizi hatırlıyorduk."(Müslim)

Peygamberimiz (S.A.V.) arkasında namaz kılan, zekât veren ve bir çok dini vecibeleri eksiksiz yerine getiren, hatta savaşlara bile katılan, iki yüzlü inançsız münafıkların hepsini teker teker tanıyordu. Sır saklayan sahabelere bu münafıkları söylemiştir. İnsanların içlerinde gizledikleri kötü niyetleri bilmek dahi başlı başına bir mucizedir.

Peygamberimiz (S.A.V.) kıyamet kopmadan önce dünyada meydana gelecek olayların büyük bir kısmını sahabelere haber vermiştir. Hadis kitaplarında bunlar teker teker zikredilmiştir. Değişik zamanlarda çeşitli bölgelerde bu olayların hepsi meydana gelmiştir. Hz. Ömer (R.A.)'in, Hz. Osman (R.A.)'ın, Hz. Ali (R.A.)'nin, Hz. Hüseyin (R.A.)'in ve Hz. Ammar (R.A.)'ın şehit edileceklerini önceden haber vermiş ve söyledikleri aynen gerçekleşmiştir. Hadis kitaplarında belirtilen

kıyametin on büyük alametinin henüz vakti gelmemiştir. Geldiğinde onlarda aynen gerçekleşecektir.

KUREYŞ LİDERLERİNE BEDDUA ETMESİ VE BEDİR SAVAŞINDA BUNLARIN ÖLECEKLERİ YERLERİ GÖSTERMESİ

Abdullah Bin Mesud (R.A.)'dan:

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) Kâbe'nin yanında namaz kılıyordu. Kureyş'in ileri gelenlerinden Ebu Cehil, Şeybe Bin Rebia, Ukbe Bin Ebu Muayt, Ümeyye Bin Halef ve yanlarında birkaç kişi olmak üzere orada oturuyorlardı. Ebu Cehil; "Yeni kesilen bir devenin işkembe ve bağırsaklarını pislikleri ile birlikte, acaba hanginiz Muhammed (S.A.V.)'e secdede iken sırtına koyar?" deyince Ukbe Bin Muayt; "Ben koyarım" dedi. Kesilen devenin işkembe ve bağırsaklarını pislikleri ile beraber Peygamberimiz (S.A.V.) secdeye varınca mübarek sırtına koydu. Hepsi birlikte gülmeye ve eğlenmeye başladılar. Peygamberimiz (S.A.V.) başını hiç secdeden kaldırmadı. Biri Hz. Fatıma (R.A.)'ya gidip haber verdi. Hz. Fatıma (R.A.) o zaman küçük bir çocuktu.

Peygamberimiz (S.A.V.)'in üstünden bu pisliği kaldırıp attı. Ve ağlayarak bu işi yapan azgın müşrikleri azarladı. Hiç kimse ona cevap verme cesaretini gösteremedi. Peygamberimiz (S.A.V.) secdeden başını kaldırdı. Bu yaptıkları kötü hareketlerinden dolayı, isimlerini birer birer sayarak onları lanetledi ve "Ya Rabbi! Bu yedi kişiyi sana havale ediyorum" buyurdu.

Aradan bir süre geçtikten sonra Müslümanlarla müşrikler Bedir'de karşı karşıya geldiler. Peygamberimiz (S.A.V.) Bedir Savaşına katılan o güzide sahabelere uzun uzun dua etti. Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.); "O topluluk bozulacak ve geriye dönüp kaçacaktır"(Kamer Suresi, Ayet 45)

Ayetini okuyarak savaşı Müslümanların kazanacağını müjdelemiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bazı sahabelerle birlikte henüz savaş başlamadan önce meydanı dolaşıp Kureyş'in ileri gelen o azgın müşriklerinin öldürülecekleri yerleri birer birer sahabelere göstermiştir. Peygamberimiz (S.A.V.)'in vermiş olduğu bu haber aynen gerçekleşmiştir. Lanet ettiği o yedi azılı müşrik

ismen gösterdiği yerlerde öldürülmüştür. Sıcaklıktan şişen cesetleri sürüklenerek kuyuya atılmıştır. Yüce Allah (C.C.), Peygamberimiz (S.A.V.)'in yapmış olduğu bedduayı kabul etmiştir.

MUTE SAVAŞINDAKİ KOMUTANLARIN ŞEHİT DÜŞTÜKLERİNİ HABER VERME MUCİZESİ

Hicretin 8. senesinde Peygamberimiz (S.A.V.), İslam'a davet için bazı hükümdarlara birer elçi ve mektup göndermişti. Şam'da oturan Doğu Roma İmparatoruna da bir elçi ve İslam'a davet için mektup göndermişti. Şam'a bağlı olan Kudüs, vilayeti yakınlarında bulunan Mute kasabasında elçi yakalanmış ve valilerden Şurahbil Bin Amr tarafından öldürülmüştü. O zaman ki kurallara aykırı olan bu hareket Peygamberimiz (S.A.V.)'i çok üzmüştü.

Bu sebepten dolayı derhal üç bin kişilik bir ordu hazırlamış ve bunun başına da Zeyd Bin Harise (R.A.)'yi komutan tayin etmişti. Sonra orduya şöyle seslenmişti; "Zeyd Bin Harise (R.A.) şehit olursa, komutanlığı Cafer Bin Talib (R.A.) alsın, Cafer de şehit düşse Abdullah Bin

Revaha (R.A.) komutan olsun, Abdullah da şehit olursa, Müslümanlar aralarında kimi seçerse o komutan olsun"

Üç bin kişilik İslam ordusu Mute'ye geldiğinde, karşısında iki yüz bin kişilik büyük bir müşrik ordusu ile karşılaşmış ve hiç çekinmeden kahramanca bu müşrik ordusu ile çarpışmıştı. Savaş devam ederken, sancak Zeyd'in elinde iken Zeyd şehit düşmüş, sancağı Cafer almıştı. O da şehit düşünce sancağı Abdullah almıştı. O da şehit düşmüş, nihayet sancağı Halid Bin Velid almıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) hiçbir haberleşme aracı olmayan o zamanda binlerce kilometre uzaklıktaki hadiseleri mucize sonucu görüyordu. Müslüman ordusu Mute'de müşriklerle savaşırken Peygamberimiz (S.A.V.) sahabeleri mescitte toplayarak minbere çıktı. Zeyd, Cafer ve Abdullah'ın şehit düştüklerini söyledi. Sancağı Halid Bin Velid'in aldığını bildirdi. Peygamberimiz (S.A.V.) Halid için; "Allah'ım, o senin kılıçlarından bir kılıçtır, sen ona yardım eyle" diye dua etti.

Aradan birkaç hafta geçtikten sonra, Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerle birlikte

oturmakta iken, Ya'la Bin Münebbih (R.A.), Mute harbinin sonuçlarını anlatmak üzere geldi. Peygamberimiz (S.A.V.) Ya'la Bin Münebbih (R.A.)'e; "Mute'de olanları istersen sen anlat, istersen ben sana haber vereyim" buyurdu. "Ya Rasulallah siz anlatınız" dedi. Meydana gelen hadiseleri teferruatlı bir şekilde onlara anlattı. Binlerce kilometre uzakta meydana gelen olayları önceden görüp anlatması ancak Peygamberimiz (S.A.V.)'e has bir mucizedir.

HABEŞİSTAN KRALI NECAŞİ'NİN VEFATINI HABER VEREN MUCİZE

Habeşistan kralı iken İslamiyet'i kabul eden Necaşi, Müslümanlara çok yardımcı olmuştu. Mekke müşrikleri Müslümanlara baskı işkence ve zulüm yaptıkları sırada, iki kere Habeşistan'a hicret etmişlerdi. Necaşi Müslümanları kendi topraklarında himaye etmiş ve onlara sahip çıkarak iyi muamele de bulunmuştu. Necaşi vefat ettiği gün, Peygamberimiz (S.A.V.)bir mucize sonucu sahabelere haber verdi. Baki kabristanında sahabeleri toplayarak gıyabında cenaze namazı kıldırdı. Habeşistan'dan yola çıkanlar ancak bir

hafta sonra Medine'ye gelerek Necaşi'nin vefat ettiğini söylediler.

KIBRIS ADASININ FETHİNE ÜMMÜ HARAM'IN KATILACAĞINI HABER VEREN MUCİZE

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.)'in akrabası olan Ümmü Harem yemek hazırladı ve Peygamberimiz (S.A.V.)'i evine yemeğe davet etti, Sevgili Peygamberimiz (S.A.V.) yemekten sonra istirahat ederken tebessüm ederek uyandı. Ümmü Harem; "Ya Rasulallah neden tebessüm ettiniz?" diye sordu. Peygamberimiz (S.A.V.); "Rüyamda muhacirlerden bir birliğin deniz yoluyla cihada gittiklerini gördüm" buyurdu. Ümmü Harem; "Ya Rasulallah Allah'a dua buyurun da beni onlardan etsin" diye ricada bulundu. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua etti. Ve "Sende onlarla beraber olacaksın" müjdesini verdi.

Hz. Osman (R.A.)'ın halifeliği döneminde, Hz. Muaviye (R.A.) komutasında bulunan İslam ordusu Kıbrıs adasını fethetmek için sefere çıktığında Ümmü Harem ilerlemiş yaşına rağmen eşi ile birlikte Kıbrıs'ın sahiline çıktı.

Daha sonra attan düşerek şehit oldu. Mübarek kabri Kıbrıs’ta bulunmaktadır.

* * *

PEYBAMBERİMİZ (S.A.V.)’İN FETHEDİLECEK YERLERİ HABER VERME MUCİZESİ

İSTANBUL’UN FETHEDİLECEĞİNİ BİLDİRME MUCİZESİ

Sevgili Peygamberimiz (S.A.V.) Doğu Roma İmparatorluğun başkenti olan İstanbul’un mutlaka kesin olarak Müslümanlar tarafından fethedileceğini bildirmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.)’den sekiz asır geçtikten sonra Fatih Sultan Mehmet tarafından fethedilmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.); “İstanbul mutlaka fethedilecektir. Onu fetheden kumandan ne iyi kumandan onu fetheden ordu, ne iyi ordudur” buyurmuştur.

ROMA VE İRAN’IN FETHEDİLECEĞİNİ BİLDİRME MUCİZESİ

Cabir İbnu Semure (R.A.)’den Peygamberimiz (S.A.V.);

"Kisra ölünce, ondan sonra başka Kisra yoktur. Kayser öldü mü ondan sonra Kayser yoktur. Nefsim kudret elinde tutan Zat-ı Zülcelal'e yemin olsun, siz her ikisinin de hazinelerini Allah yolunda harcayacaksınız."(Buhari)

Kisra kelimesi İran Devlet başkanı için kullanılmaktaydı. Kayser kelimesi de, Roma İmparatoru için kullanılmaktaydı. Hz. Ömer (R.A.) döneminde İran fethedilmiş ve Kisra'nın saltanatı tamamen son bulmuştur. İran'ın bütün hazineleri de Müslümanların eline geçmiştir.

Hz. Ebubekir (R.A.), Hz. Ömer (R.A.) ve Hz. Osman (R.A.) dönemlerinde Roma İmparatorluğunun hâkimiyeti altında bulunan Ürdün, Filistin, Şam, Kudüs, Suriye ve Mısır fethedilmiştir. Daha sonra Fatih Sultan Mehmet tarafından İstanbul alınmasıyla Doğu Roma İmparatorluğunun hâkimiyeti de son bulmuştur.

Peygamberimiz (S.A.V.) mucize sonucu çok önceden bu fetihlerin gerçekleşeceğini müjdelemiştir.

MISIR'IN FETHEDİLECEĞİNİ BİLDİRME MUCİZESİ

Hz. Ebu Zerr (R.A.)'den Peygamberimiz (S.A.V.); "Sizler Mısır'ı fethedeceksiniz. Orası (paraya) "kirat" denilen yerdir. Oranın halkına hayır tavsiye edin. Onların bir zimmet, bir de rahim (hakkı) vardır. (Müslim)

Peygamberimiz (S.A.V.) Mısır'ın fethedileceğini önceden haber vermiştir. Hz. Ömer (R.A.)'in halifeliği döneminde, Amr Bin As komutasındaki İslam ordusu tarafından fethedilmiştir.

SAVAŞ MEYDANINDA CESURCA ÇARPIŞAN BİR ŞAHSIN CEHENNEMLİK OLDUĞUNU HABER VEREN MUCİZE

Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte bir şahıs savaşın ön saflarında kahramanca çarpışıp önüne çıkan müşrikleri kılıçtan geçiriyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'e sahabeler o şahıstan övgü ile bahsedip, kahramanlıklarını anlattılar. Peygamberimiz (S.A.V.); "Fakat o cehennem ehlindendir" buyurdu. Hâlbuki şahıs kahramanca ön saflarda

müşriklerle çarpışıyordu. Sahabelerden biri onu takip etmeye başladı. Savaşta onun yanından hiç ayrılmıyordu. Nihayet bu şahıs çarpışma esnasında ağır bir şekilde yaralandı. Yaranın vermiş olduğu acıya dayanamayarak kılıcı ile intihar edip hayatına son verdi. Peygamberimiz (S.A.V.)’in daha önceden vermiş olduğu haber mucize sonucu gerçekleşti.

UMEYR VE SAFVAN’IN PEYGAMBERİ ÖLDÜRME PLANINI HABER VERME MUCİZESİ

Bedir Savaşında öldürülen müşriklerle, esir edilenlerin intikamını almak için Umeyr ve Safvan bir plan hazırladılar. O sırada Umeyr’in oğlu Müslümanların elinde esirdi. Umeyr Medine’ye gidecek, Peygamberimiz (S.A.V.)’i takip edip gizlice öldürdükten sonra geri gelecekti. Şayet yakalanırsa Safvan onun bütün borçlarını ödeyecek ve çoluk çocuğuna bakacaktı. Bu planlanan cinayeti işlemek için Umeyr Medine’ye geldi. Hz. Ömer (R.A.) bu İslam düşmanını gördü ve Umeyr’i yakalayarak Peygamberimiz (S.A.V.)’in huzuruna getirdi. Peygamberimiz (S.A.V.); Medine’ye neden geldiğini sordu. O da esir olan oğlunu

kurtarmak için geldiğini söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) ona Safvan ile planladıkları cinayeti teferruatlı bir şekilde anlattı. Umeyr; "Bu yaptığımız planı benimle Safvan'dan başka hiç kimse bilmiyordu. Sen gerçekten bir peygambersin" diyerek hemen Müslüman oldu.

HAYBER'DE YAHUDİLERİN PEYGAMBERİ ZEHİRLEMEYE ÇALIŞMASINI HABER VERME MUCİZESİ

Müslümanlara her zaman düşmanlık yapan Hayber yahudileri müşrikleri maddi ve manevi destek vererek, İslam'ı yok etmek için hiç durmadan uğraşıyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) Hayber Kalesini fethederek, yahudilerin bu hain hareketlerini önlemişti. Yahudiler savaşta da Müslümanlara mağlup olunca, bunun intikamını almak için bu sefer Peygamberimiz (S.A.V.)'i zehirlemek suretiyle O'nu ortadan kaldırmak istediler. Bu vazifeyi de İslam düşmanı olan meşhur Yahudi Selman'ın karısı Zeynep üstlendi. Bir keçi kesip kızarttıktan sonra içine öldürücü zehir katmak suretiyle Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna getirdi. Peygamberimiz (S.A.V.) ve yanında

bulunan sahabeler kızartılmış keçiden bir parça aldılar. Peygamberimiz (S.A.V.) ağzına aldığı lokmayı yutmadan alıp attı. Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelere yemeğin zehirli olduğunu söyleyerek onları yemekten alıkoydu. Sadece sahabelerden Bişr Bin Bera ağzına almış olduğu lokmayı yuttuğu için zehirlenerek şehit oldu.

İRAN ŞAHININ MÜCEVHERLERİNİN SURAKA'NIN OLACAĞINI BİLDİREN MUCİZE

Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'den Medine'ye Hz. Ebubekir (R.A.) ile birlikte hicret ederken iki yüz devenin ödülünü almak için Suraka onları takip etmişti. Suraka bu takip sonucu Peygamberimiz (S.A.V.) izini bulmuştu. Atı ile birlikte bir mucize sonucu kuma gömüldüğü için Peygamberimiz (S.A.V.)'e hiçbir zarar verememişti. Kumdan kurtulmak için Peygamberimiz (S.A.V.)'den dua istemişti. Peygamberimiz (S.A.V.) ona dua edince atı ile birlikte kumdan kurtulmuş ve takipten vazgeçmiştir. Aradan bir süre geçtikten sonra Müslüman olduğunda Peygamberimiz (S.A.V.); "Ey Suraka! İran şahının mücevherleri senin olacak biliyor musun?" dedi. Hz. Ömer (R.A.)

huzuruna getirilen bu mücevherleri Suraka'ya hediye etti. Ve yıllar önce Peygamberimiz (S.A.V.)'in bildirmiş olduğunu bu mucizevî haber gerçekleşmiştir.

UTBE'NİN PARÇALANMA MUCİZESİ

İslamiyetten önce Peygamberimiz (S.A.V.) kızlarından Hz. Rukiye ile Ümmü Gülsüm'ü amcası Ebu Leheb'in çocukları Utbe ve Uteybe ile nikâhlanmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.)'e peygamberlik geldikten sonra Kureyş müşrikleri içinde en büyük düşmanlığı amcası Ebu Leheb ve onun eşi Ümmü Cemil yaptılar. Bunun üzerine Allah tarafından Ebu Leheb ve eşinin cehennemlik oldukları bildirildi. Bu duruma kızan Utbe Peygamberimiz (S.A.V.)'e saldırarak hakarette bulundu. Daha öncede bu aile devamlı bir şekilde Peygamberimiz (S.A.V.)'e düşmanlık ve eziyet ediyorlardı. İslam dinini tebliğ etmesine hep engel oluyorlardı. Nihayet Peygamberimiz (S.A.V.); "Allah'ım ona köpeklerinden bir köpeği musallat et" diye beddua etti. Utbe bu beddua karşısında birden bire titremeye başladı ve oradan hemen kaçtı. Fakat korkusu geçmedi. Geceleri sabaha kadar

korkusundan yatamaz oldu. Mekke'den Şam'a kervan gidecekti. Utbe Mekke'den uzaklaşmak için bu kervan katıldı. Bir yerde konakladılar. İstirahat ettikleri bir sırada Allah (C.C.) bir aslan gönderdi ve orada bulunanlardan sadece Utbe'yi parçalayıp öldürdü. Kervan da bulunan diğer şahıslara ve develere aslan hiç dokunmadı. Böylelikle Peygamberimiz (S.A.V.)'in bedduası gerçekleşti.

İRAN KİSRASININ ÖLÜMÜNÜ VE MÜLKÜNÜN PARÇALANMASINI BİLDİRME MUCİZESİ

Hicretin 7. senesinde Mekke müşrikleriyle yapılan Hudeybiye anlaşmasından sonra, Peygamberimiz (S.A.V.) İslam'a davet etmek için bazı hükümdarlara bir mektup ve elçi gönderdi. İran hükümdarı Perviz İbn-i Hürmüz'e bir mektup ve elçi olarak Abdullah Bin Huzeyfe'yi gönderdi. Perviz İslam'ı kabul etmediği gibi Peygamberimiz (S.A.V.) tarafından gönderilen mektubu parçalayıp yere attı. Peygamberimiz (S.A.V.) bu haberi alınca çok üzüldü; "Kisra'nın mülkü tamamıyla parça parça olsun" diye bedduada bulundu. Perviz'in İslam'a düşmanlığı bununla bitmedi.

Peygamberimiz (S.A.V.)'e iki elçi göndererek Müslümanların kendisine tabi olmalarını istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) gönderilen bu iki elçiye şu haberi verdi; "Perviz, oğlu Şirveyh tarafından hançerle parçalanıp öldürüldü" dedi. Daha sonra iki elçi Peygamberimiz (S.A.V.)'in belirttiği anda ve şekilde Perviz'in öldürüldüğünü öğrendiler. Hz. Ömer (R.A.)'in halifeliği döneminde İran toprakları İslam ordusu tarafından işgal edilerek alındı.

MEKKE'NİN FETHİNDE KÂBE'NİN AVLUSUNDA KONUŞULANLARA BİLDİRME MUCİZESİ

Mekke fethedilince Peygamberimiz (S.A.V.) bir hutbe okudu ve bütün Mekke müşriklerini affettiğini hepsinin hür olduğunu ilan etti. Sonra Peygamberimiz (S.A.V.) müezzini olan Hz. Bilal (R.A.)'e Kabe'nin üstüne çıkıp ezan okumasını söyledi. O sırada Kâbe'nin avlusunda oturmakta olan Kureyş'in ileri gelenlerinden Ebu Süfyan, Attap ve Haris kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Attap, Mekke'nin fethinden dolayı çok üzüldüğünü ve bu acı durumu yeni ölen babası Esîd görmediği için çok şanslı olduğunu söyledi. Haris ise daha ağır

sözler sarf ederek, Peygamberimiz (S.A.V.)’in getirdiği hak dinine inanmadığını belirtti ve ezan okuyan Hz. Bilal (R.A.)’e kızararak hakaret etti.

Ebu Süfyan ise daha yeni Müslüman olmuştu. Korkusundan hiçbir şey konuşmamıştı. Çünkü daha önce başından şöyle bir olay geçmişti. Peygamberimiz (S.A.V.) Kâbe’yi tavaf ederken, Ebu Süfyan bir köşede oturup; “Acaba tekrar asker toplayıp Peygamberle savaşırsam” diye içinden geçiriyordu. Peygamberimiz (S.A.V.), Ebu Süfyan’ın içinden geçirdiği bu kötü düşünceyi bildiği için yanına yanaşarak; “O zaman da yine Allah seni hakir eder” buyurmuştu.

Ebu Süfyan daha önceden bu durumu yaşadığı için konuşmamayı tercih etmişti. Aradan kısa bir süre sonra Peygamberimiz (S.A.V.) yanlarına gelerek kendi aralarında neler konuştuklarını teker teker onlara söyledi. Bu yüce mucize karşısında Haris ile Attab kelime-i şahadet getirerek Müslüman oldular.

HZ. ABBAS'IN SAKLADIĞI ALTINLARI HABER VERME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.)'in amcası Hz. Abbas (R.A.) Kureyş'in ileri gelen zenginlerinden biriydi. Bedir Savaşında esir düşünce üzerinde yapılan arama da, iki bin dirhem altın bulundu. Her zengin on müşrik askerin giderlerini üzerine almıştı. Hz. Abbas (R.A.) bu altınları müşrik askerlere harcamak için getirmişti. Esir düşünce üzerinde yakalanan bu altınlar alındı ve Hz. Abbas (R.A.)'tan fidye istendi. Parasının kalmadığını beyan ederek, üzerine yakalanan altınların fidye olarak kabul edilmesini istedi. Fakat düşman askerlere harcamak için getirdiği altınların fidye olarak kabul edilmeyeceği kendisine söylendi. Hz. Abbas (R.A.) tekrar; "Param yoktur" deyince, Peygamberimiz (S.A.V.); "Ey benim amcam! Eşin Ümmü Fadl'a verdiğin ve bir kısmını gömdüğün o altınlar nerede?" buyurdu. Hz. Abbas (R.A.) tekrar; "Hangi altınlar?" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Eğer başıma bir iş gelirse, bu altınlar sana, Abdullah, Fazl ve Kuseme'ye lazım olur diye Ümmü Fadl'a

verdiğin altınlara ne oldu?" buyurdu. Hz. Abbas (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)'in kesin olarak bildirdiği bu haber karşısında hayretler içinde kaldı ve "Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sorunca, Peygamberimiz (S.A.V.); "Allah (C.C.) haber verdi" buyurdu. Bu mucize karşısında Hz. Abbas (R.A.) kelime-i şahadet getirerek o anda Müslüman oldu.

İNSANLARIN İÇLERİNDEN GEÇİRDİKLERİNİ BİLME MUCİZESİ

Allah (C.C.), Peygamberimiz (S.A.V.)'i mucizelerle desteklemiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) yanına gelenlerin niçin geldiklerini bir mucize sonucu bilirdi. Hatta içlerinden geçirdikleri iyi ve kötü şeyleri dahi gelenlere haber verirdi. Sahabeler bunun için O'nun huzurunda çok dikkat ederlerdi.

Vabis El Esedi (R.A.) bir gün Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna gelerek iyilik ve günahın ne olduğunu sormak istediğinde etrafında çok sahabe olduğu için O'na yanaşamadı. Peygamberimiz (S.A.V.) onu görünce; "Ey Vabisa yaklaş" dedi. O'nun huzuruna yaklaştığında, hiçbir şey söylemediği

halde ona şöyle buyurdu; "Senin niçin geldiğini söyleyeyim mi?" buyurdu. "Söyleyiniz Ya Rasulallah" deyince; "İyilik ve günahın ne olduğunu sormak için geldin değil mi?" buyurdu. "Evet, Ya Rasulallah" dedi. "Ey Vabisa, kalbine danış, kendine danış! İyilik insanlar sana fetva verseler de fetva vermeseler de, kendi kalbinin yatıştığı şeydir; günah da kalbini kazıyan (rahatsız eden) göğüste dolaşıp duran şeydir" buyurdu. Vabisa hiçbir şey söylemediği halde ne için geldiğini ne sormak istediğini ve cevabını bir mucize sonucu sevgili Peygamberimiz (S.A.V.) ona bildirdi.

ŞİDDETLİ KASIRGA ÇIKACAĞINI HABER VEREN MUCİZE

Peygamberimiz (S.A.V.) düşmanlarla savaş için otuz bin kişilik bir ordu ile Tebük'e doğru yola çıkmıştı. Hicr vadisine geldiklerinde Peygamberimiz (S.A.V.); "Bu gece kuvvetli rüzgâr esecek. Hiç kimse yerinden kalkmasın. Develeri sıkı bağlayın" buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in bu tavsiyelerine rağmen iki mücahit uymadılar. Biri kayıp olan devesini aramaya çıktı. Şiddetli kasırga alıp onu

Tay dağının eteklerine kadar sürükledi. Öbür mücahit ise abdest almak için kalkmıştı. O da kasırganın etkisiyle toz ve kum yuttuğu için nefes alamaz duruma düşmüştü. Böylelikle daha önceden kuvvetli rüzgârın eseceğini mucize sonucu sahabelere haber vermişti.

KAYBOLAN DEVENİN YERİNİ BİLDİRME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) Tebük savaşına giderken yolda konakladılar. O esnada Peygamberimiz (S.A.V.)’in devesi kayboldu. Sahabeler deveyi aramaya başladılar. Onlarla birlikte bulunan yahudi münafığı Zeyd Bin Usayd, yanındaki arkadaşlarına; “Peygamberlik iddiasında bulunan ve gökten size haber veren Muhammed kaybolan devesinin nerede olduğunu bilmiyor” diyerek Peygamberimiz (S.A.V.)’in aleyhinde konuştu. Peygamberimiz (S.A.V.) bu münafığın sözlerini kendisine hiç kimse iletmediği halde yanında hazır bulunanlara anlattı. Ve sonra şöyle buyurdu; “Ben ancak Allahu Teâlâ’nın bildirdiği şeyleri bilirim. Şu anda Rabbim bana devenin falan derede, yuları bir ağaca sarılmış olduğunu bildirdi” dedi. Sahabeler Peygamberimiz

(S.A.V.)'in tarif ettiği vadide belirttiği şekilde yuları ağaca sarılmış halde deveyi buldular ve alıp getirdiler. Peygamberimiz (S.A.V.)'in hem münafığın kendisi için söylediklerini bilmesi hem de devenin tarif ettiği şekilde bulunması büyük bir mucizedir.

MEKKE'NİN FETHİ SIRASINDA KUREYŞ MÜŞRİKLERİNE GÖNDERİLEN MEKTUBU HABER VERME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'yi fethetmek için hazırlıklar yapıyordu. Kan dökülmemesi için bu işi gizli bir şekilde yürütüyordu. Kureyş müşriklerini gafil bir şekilde yakalayıp Mekke'yi hiç kan dökmeden almak istiyordu. Muhacirlerden ve Bedir ehlinden olan Hatıb Bin Ebi Beta Peygamberimiz (S.A.V.)'in yapmış olduğu bu hazırlıkları Mekke müşriklerine bildiren bir mektup yazdı. Bu mektubu Ebu Leheb'in azatlısı Sariye'ye gizli bir şekilde verdi. Hz. Hatib (R.A.)'in ailesi o sıralarda Mekke'de bulunuyordu. Kureyş müşrikleri ona dokunmuyorlardı. Onlara yaranmak için bu mektubu yazmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) bu durumdan haberdar olunca, Hz. Ali (R.A.), Hz.

Zübeyr (R.A.), Hz. Talha (R.A.) ve Mikadad (R.A.)'ı yolculuk yapan kadından mektubu almak için gönderdi. Sahabeler Peygamberimiz (S.A.V.)'in tarif ettiği yede kadını yakaladılar. Sâriye mektubu saçları arasından çıkartıp verdi. Hatib (R.A.) Bedir ehlinden ve ilk muhacirlerden olup İslam'a bağlı bir zattı. Yazmış olduğu bu mektubun sonuçlarını düşünmediği için cezalandırılmadı. Peygamberimiz (S.A.V.)'in böyle bir mektubun yazıldığını ve kadına verildiğini haber vermesi büyük bir mucizedir.

MÜŞRİKLERİN KÂBE'YE ASTIKLARI SÖZLEŞME YAZILARININ YOK OLMA MUCİZESİ

Kureyş müşrikleri Müslümanlara baskı ve zulüm yapıyorlardı. Bu davranışlarından bir sonuç alamadılar. Çünkü Ebu Talib Müslüman olmamasına rağmen yeğeni olan Peygamberimiz (S.A.V.)'i çok sevdiği için bütün gücü ile himaye ediyordu. Müşrikler Peygamberimiz (S.A.V.)'in akrabaları olan Haşimoğullarının hepsine ambargo uygulaması için karar aldılar. Sadece Peygamberimiz (S.A.V.)'in amcası Ebu Leheb hariç tutuldu.

Haşimoğulları ile konuşmamaya, alışveriş yapmamaya dair yemin edip kendi aralarında bir ahidname (akid) yazdılar, ipeğe sarıp mumyaladıktan sonra mühürleyip Kâbe'nin iç duvarına astılar. Bu ahidnâmeye (akide) bütün Kureyş müşrikleri uydular. Kimse Haşimoğulları ile alış veriş yapmadı, onlardan kız alıp vermedi. Bu boykot üç sene sürdü. Kâbe'nin iç duvarına asılan bu zulüm ahidnâmesine (akide) Allah (C.C.) bir güveyi musallat etti. Allah (C.C.) isminin geçtiği (Bismike Allahümme) dışında kalan bütün yazıların hepsini güve yiyip bitirdi. Hz. Muhammed (S.A.V.) bu durumu amcası Ebu Talib'e bildirdi. Ebu Talib de yakın akrabalarını yanına alarak Kureyşlilerin toplandıkları meclise gitti. Peygamberimiz (S.A.V.)'in kendisine söylediklerini Kureyş müşriklerine anlattı. Ahidnâmedeki (akide) Allah (C.C.)'ın ismi şerifi dışında kalan bütün yazıları bir güvenin kemirip yok ettiğini, boykotu kaldırmalarını onlara söyledi. Kureyş müşrikleri Kâbe'de asılı bulunan mühürlü ahidnâmeyi (akdi) açtılar. Gerçekten Allah (C.C.)'ın isminden başka bütün yazıların silindiğini gördüler. Bunun üzerine Kureyş

müşrikleri bu mucize karşısında boykotu kaldırdılar.

DUASININ MAKBUL OLMASIYLA İLGİLİ MUCİZELER

Allah (C.C.), peygamberlerini çok sevdiği için onların dualarını da kabul ediyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in duası da Allah (C.C.) katında pek makbuldü. Hatta Kureyş müşrikleri bile O'nun duasının kabul edildiğine inanıyorlardı. Bir seferinde Kureyş müşrikleri Mekke'de meydana gelen kıtlığın son bulması için Peygamberimiz (S.A.V.)'den dua etmesini istemişlerdi. Ve Peygamberimiz (S.A.V.)'in duası ile kıtlık son bulmuştu.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN DUASIYLA YAĞMUR YAĞMA MUCİZESİ

Hicretin 6. yılında Medine'de büyük bir kıtlık ve kuraklık vardı. Herkes bu kıtlıktan etkilenmişti. Bir Cuma günü Peygamberimiz (S.A.V.) minberde hutbe verirken, bir şahıs ayağa kalkarak; "Ya Rasulallah! Hayvanlarımız açlıktan helak oldu, çoluk çocuk aç kaldı, yollar kapandı, bizim için dua et Allah yağmur versin"

dedi. Mescide hazır bulunanlar da aynı şeyi söylediler. Peygamberimiz (S.A.V.) mübarek ellerini kaldırıp; "Allah'ım bize yağmur ver! Allah'ım bize yağmur ver!" diye dua etti.

Enes Bin Malik (R.A.)'den; Peygamberimiz (S.A.V.) dua etmeden önce gökyüzünde bir bulut yoktu. Peygamberimiz (S.A.V.) mübarek ellerini kaldırıp dua etmeye başlayınca bir rüzgâr esti ve arkasından bir bulut parçası belirdi. O anda şiddetli yağmur yağmaya başladı. Bir hafta boyunca hiç durmadan yağmur yağdı. Bir hafta geçtikten sonra yine Cuma günü Peygamberimiz (S.A.V.) minberde hutbe verirken aynı adam; "Ya Rasulallah! Mallar helak oldu, insanlar yolda kaldı. Allah'a dua et yağmur kesilsin" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) tebessüm ederek ellerini kaldırıp dua etti. Bir mucize sonucu yağmur kesildi ve güneş açtı.

MÜSLÜMAN OLAN KABİLELERE YAPTIĞI YAĞMUR DUASININ KABUL EDİLME MUCİZESİ

Çeşitli tarihlerde, yeni Müslüman olan kabilelerden, Peygamberimiz (S.A.V.)'e

heyetler gelerek, İslamiyet'i tanımak için gerekli bilgileri öğreniyorlardı. Bu arada Eslâm, Beni Mürre ve Mudar kabilesinden gelenler memleketlerine yağmur yağmadığını otların bitmediğini şiddetli açlık ve kıtlığa uğradıklarını söylediler. Peygamberimiz (S.A.V.)'den bu sıkıntılardan kurtulmak için dua istediler. Peygamberimiz (S.A.V.) onlar için yağmur duası yaptı. Hangi kabileye dua ettiyse oraya yağmur yağdı ve kuraklık ortadan kalktı. Allah (C.C.) onlara bolluk ihsan etti. Bir mucize sonucu dua ettiği gün ve saatte hemen yağmur yağmıştır.

KUREYŞ'İN KITLIKTAN KURTULMA MUCİZESİ

Hicretten önce Kureyş müşrikleri Peygamberimiz (S.A.V.)'e ve iman eden Müslümanlara eziyet ediyorlardı. Bilhassa fakir ve kimsesiz sahabelere işkenceler yapıyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.)'e deli, şair ve sihirbaz diyorlardı. O'na ve Haşimoğullarına boykot uyguluyorlardı. Allah (C.C.) o yöreye açlık ve kıtlık verdi. Yağmur yağmaz oldu. Sadece o bölgede kuru bir toprak ve kum kaldı. Böylelikle Kureyş halkı açlıkla karşı karşıya kaldılar. Kureyş müşrikleri Peygamberimiz

(S.A.V.)'e inanmadıkları halde duasının makbul olduğunu biliyorlardı. Onun için Kureyş müşriklerinin ileri gelenlerinden Ebu Süfyan yanına bir kısım şahısları da almak suretiyle Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna geldi. Ebu Süfyan; "Ya Muhammed! Kavmin helak oldu. Kurtulması için dua et" diye yalvarmaya başladı. Âlemlere rahmet olarak gönderilen o yüce Peygamber ellerini kaldırarak onlar için dua etti. Yağmur yağmaya başladı. Allah (C.C.), Peygamberinin yapmış olduğu duayı kabul ederek onları kıtlık ve kuraklıktan kurtardı.

* * *

SAHABELER İÇİN YAPTIĞI DUALAR:

HZ. ÖMER (R.A.)’İN HİDAYETİ İÇİN YAPTIĞI DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

İlk Müslümanlar korkularından gizli bir şekilde ibadet ediyorlardı. Kureyş müşrikleri Peygamberimiz (S.A.V.)’i ve İslamiyet’i ortadan kaldırmak için çareler arıyorlardı. Bilhassa Ömer ve Ebu Cehil Peygamberimiz (S.A.V.) Peygamberimiz (S.A.V.)’in ve Müslümanların amansız düşmanlarıydılar. Peygamberimiz (S.A.V.)’de onları cehennemden kurtulmaları ve hidayete ermeleri için dua ediyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) bir gece; “Ya Rabbi! Ömer Bin Hattab veya Ebu Cehil Bin Hişam’dan biriyle İslam’ı kuvvetlendir” diye dua etti. Sabah olunca Hz. Ömer Bin Hattab (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)’in huzuruna gelerek Müslüman oldu. Bilindiği gibi Hz. Ömer İslam’a çok büyük hizmetleri olmuştur. Bilhassa halifeliği döneminde birçok yeri fethederek İslam Dininin dünyaya yayılmasını sağlamıştır.

ABDULLAH BİN ABBAS'IN ÂLİM OLMA MUCİZESİ

Abdullah Bin Abbas (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)'in amcasının oğludur. Peygamberimiz (S.A.V.) vefat ettiğinde İbn Abbas (R.A.) henüz 13 yaşında idi. Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) çocuk yaşta olan Hz. Abdullah (R.A.)'ı bağrına basarak; "Allah'ım! Bu gence kitabı ve hikmeti öğret!" diyerek ona dua etmişti. Bir mucize sonucu ve bu duanın bereketiyle İbn Abbas (R.A.) Kur'an-ı en iyi tercüme eden büyük âlim oldu.

ABDURRAHMAN BİN AVF (R.A.)'A YAPTIĞI BEREKET DUASININ KABUL EDİLME MUCİZESİ

Abdurrahman Bin Avf cennetle müjdelenen on sahabeden (Aşere-i Mübeşşere'den) biridir. İslam'a büyük hizmetleri olmuştur. Peygamberimiz (S.A.V.)'in katıldığı bütün savaşlarda hazır bulunmuştur. Ve Uhud Savaşında büyük kahramanlıklar göstermişti. Peygamberimiz (S.A.V.)'i korumak için önünde kendini siper ederek müşrikleri ok yağmuruna tutmuştu. Peygamberimiz (S.A.V.)

Sa'd Bin Ebi Vakkas (R.A.)'a dualarının kabul olunması için ona şöyle dua buyurmuştu; "Ya Rabbi! Sa'd dua edince, duasını kabul eyle!" Bu duadan sonra artık Sa'd (R.A.)'ın her duası kabul olundu. Hz. Ömer (R.A.)'in halifeliği döneminde Kufe Valisi iken halk onu şikâyet etti. Hz. Ömer (R.A.) bu durumun araştırılması için Kufe'ye bir memur gönderdi. Bir şahıs Sa'd (R.A.)'ın imamlığını hakkıyla yapmadığını söylemişti. Sa'd (R.A.) bunu duyunca yalan söylediği için o adama beddua etti. O şahıs uzun bir ömür yaşadı ve perişan oldu.

HZ. FATIMA (R.A.)'YA YAPTIĞI DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Bilhassa İslam'ın ilk yıllarında Müslümanlar çok büyük sıkıntılar çektiler. Müşrikler tarafından aç ve susuz bırakıldılar. Bir kısım Müslümanlar mallarını terk ederek hicret etmek zorunda kaldılar. Peygamberimiz (S.A.V.) ve ailesi de diğer Müslümanlar gibi aynı sıkıntıyı çektiler. Aylarca evinde yemek pişmediği oluyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in geride kalan tek kızı Hz. Fatıma (R.A.) eline ne geçiyorsa, hemen bunu diğer Müslümanlarla paylaşıyordu. Çok cömertti. Bilhassa kendisine

gelen yiyecek ve içecekleri kendinden daha aç ve fakir olanlara aynı gün hiç bekletmeden veriyordu. Çoğu zaman evinde ne kadar yiyecek varsa fakirlere dağıtıp ailece aç kalıyorlardı.

İmran Bin Husayn (R.A.)'dan; Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzurunda otururken çok sevdiği kızı Fatıma (R.A.) geldi. Açlıktan çok zayıf düşmüş ve yüzü sapsarı olmuştu. Bitkin bir vaziyette idi. Rahmet Peygamberi (S.A.V.) kızını bu halde görünce üzüldü. Kızının yanına yaklaşıp parmaklarını açarak eline göğsüne koydu ve şöyle dua etti; "Allah'ım! Muhammed'in kızı Fatıma'nın açlığını gider" diye buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.) duasını bitirir bitirmez, Hz. Fatıma (R.A.)'nın yüzüne kan geldi ve halsizliği ortadan kalktı. Bu duadan sonra Hz. Fatıma (R.A.) bir mucize sonucu açlıktan dolayı hiç sıkıntı çekmedi.

ENES BİN MALİK (R.A.)'E YAPMIŞ OLDUĞU KABUL EDİLME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) Medine'ye hicret ettiğinde, Hz. Enes (R.A.) daha çocuk yaşta idi.

Annesi Ümmü Süleym oğlu Enes'i yanına alarak Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna getirdi; "Ya Rasulallah çocuğumu sana daima hizmet etmesi için getirdim. Ona dua ediniz" diye ricada bulundu. Peygamberimiz (S.A.V.); "Allah'ım! Onun malını ve çocuklarını çoğalt, ona rızık olarak verdiklerini bereketli kıl" buyurdu. Hz. Enes (R.A.) Peygamberimiz (S.A.V.)'e on sene hizmet etti. Peygamberimiz (S.A.V.)'in bu duasının bereketiyle hem malı ve hem de evladı çoğalmıştı. Torunlarının sayısı yüzü geçiyordu.

HUZEYFE BİN YEMAN (R.A.)'A YAPTIĞI DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Huzeyfe (R.A.) ilk Müslümanlardan olup, Peygamberimiz (S.A.V.)'in sevdiği cesur sahabelerden biri idi. Hendek Savaşında geceleyin bir fırtına esti ve Kureyş müşriklerinin çadırları yerinden söküldü. Allah (C.C.) müşriklerin içine korku koydu. Çok soğuk ve karanlık bir gece idi. Peygamberimiz (S.A.V.) müşriklerden haber getirmek için Huzeyfe (R.A.)'yi gönderdi ve ona şöyle dua etti; "Ya Rabbi! Önden, arkadan, sağdan, soldan gelecek zararlardan muhafaza et" buyurdu. Huzeyfe

(R.A.) müşriklerin durumunu öğrenmek için gidip gelinceye kadar, mucize sonucu içindeki korku, üşüme ve açlık geçti.

EBU HUREYRE (R.A.)’NİN ANNESİNE YAPTIĞI DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Ebu Hureyre (R.A.) annesi henüz müşrik iken, birkaç kez İslam’a davet ettiği halde kabul etmiyor ve talebini reddediyordu. Yine bir gün Ebu Hureyre (R.A.) annesini İslam’a davet etti. Bu sefer Peygamberimiz (S.A.V.) aleyhinde hoşa gitmeyen kötü söz söyleyerek bu talebi kabul etmedi. Ebu Hureyre (R.A.) bu durumu Peygamberimiz (S.A.V.)’e anlattı. Ve annesine dua etmesi için ricada bulundu. Peygamberimiz (S.A.V.) “Allah’ım! Ebu Hureyre (R.A.)’nin annesine hidayet et” buyurdu. Ebu Hureyre (R.A.) sevinerek, koşarak evine gitti. Kapı kapalıydı. İçerden su sesleri geliyordu. Annesinin yıkandığını anladı. Kapıda bir müddet bekledikten sonra annesi kapıyı açtı. Kelime-i Şahadet getirerek Müslüman olduğunu söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.)’in duası ile aynı gün bir mucize sonucu Ebu Hureyre (R.A.)’nin annesi Müslüman oldu.

EBU HUREYRE (R.A.)'YE YAPTIĞI DUANIN KABUL EDİLMESİ MUCİZESİ

Ebu Hureyre (R.A.) Ashab-ı Suffe'den olup, ilme çok düşkündü. Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzurundan hiç ayrılmıyordu. Fakat Peygamberimiz (S.A.V.)'den duyduklarını unutuyordu. Bu durumu Peygamberimiz (S.A.V.)'e söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) "Ebu Hureyre (R.A.)'ye; "Elbiseni yere ser" buyurdu. Ebu Hureyre (R.A.) emredileni yaptı, elbisesini yere serdi. Peygamberimiz (S.A.V.) elbiseye doğru eğilerek havadan eline bir şeyler alır gibi yaparak elbisenin üzerine koydu. Bu hareketi birkaç kere tekrar etti. Sonra; "Elbiseni topla" dedi. Bir mucize sonucu Ebu Hureyre (R.A.) Peygamberimiz (S.A.V.)'den duyduklarını bir daha unutmadı.

ŞAİR NABİĞA (R.A.)'YA YAPTIĞI DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Şair Nabiğa yazmış olduğu bir şiirini Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzurunda okudu. Şiirinde Peygamberimiz (S.A.V.) sayesinde şereflerinin göklere kadar yükseldiğini söylüyordu. Peygamberimiz (S.A.V.); "Senin

ağzın bozulmasın” diyerek ona dua etti. Yüzyirmi sene yaşamış olmasına rağmen bu duanın bereketiyle ağzındaki dişler duruyordu.

HAKEM BİN EBU AS’A YAPTIĞI BEDDUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Hz. Muhammed (S.A.V.)’e peygamberlik görevi verildikten sonra gece gündüz hiç durmadan, insanlara İslam dinini anlatıyordu. Bir kısım insanlar tapmış oldukları putları terk ederek Müslüman oluyorlardı. Müşriklerden bir kısmı Peygamberimiz (S.A.V.)’e iman etmedikleri gibi hakaret ederek çeşitli eziyet ve işkencelerde bulunuyorlardı. Hakem adındaki müşrikte bunlardan biri idi. Göz kaş ve dudak hareketleriyle Peygamberimiz (S.A.V.)’le alay ediyordu. Kureyş müşrikleri de Hakem’in yapmış olduğu bu maskaralıklara gülüyorlardı. Bir gün yine Peygamberimiz (S.A.V.) toplu halde bulunan insanlara İslam dinini anlatıyor ve Kur’an’dan bazı bölümler okuyordu. Halk da onu ilgi ile dinliyorlardı. Hakem oraya geldi. Yüzünü gözünü kaşlarını ve dudaklarını kıpırdatarak Peygamberimiz (S.A.V.)’le alay etmeye başladı. Peygamberimiz (S.A.V.) onu görünce; “Hep öyle kal” dedi. Bir mucize

sonucu ölünceye kadar gözleri kaşları ve dudakları daima kımıldıyordu. İnsanlar ona hep ibretle bakıyorlardı.

MUHLİM BİN CUSAME'YE YAPTIĞI BEDDUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) İslam birliğini bir yere göndermişti. Bu birliğin başına komutan olarak Amir Bin Azat'ı tayin etti. Muhlim Bin Cusame de bu birliğin içinde bulunuyordu. Birlik giderken yolda Muhlim haksız ve zulüm sonucu komutanı olan Amir'i öldürdü. Bu olayı duyan Peygamberimiz (S.A.V.) çok üzüldü; "Allah'ım! Muhlim'i affetme!" diye beddua etti. Bir hafta sonra toprak cesedini kabul etmeyerek onu dışarı attı. Birkaç defa defnedilmesine rağmen toprak onu kabul etmedi. Nihayet bir yere bırakıp üstüne taş yığdılar.

ADAL, KARE VE NECİD KABİLELERİNE YAPILAN BEDDUASININ KABUL EDİLME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.)'e Adal ve Kare kabilesinden bir heyet gelerek bölgelerinde

İslamiyet’in yayılmış olduğunu söylediler. Bu yeni Müslüman olan şahıslara İslamiyet’i öğretecek şahıslara ihtiyaç bulunduğunu ifade ettiler. Peygamberimiz (S.A.V.) bu haklı isteklerine karşılık onlara İslam dinini öğretecek on sahabe gönderdi. Yolda bu on sahabe kalabalık bir müşrik grup tarafından pusuya düşürüldü. Aralarında çıkan çarpışmada yedi sahabe şehit edildi. Üçü de esir düştü. Yolda giderken esir edilen bir sahabe daha şehit edildi. Geri kalan iki sahabeye de Mekke müşrikleri tarafından işkence edilmek suretiyle şehit edildi.

Bu sıralarda Necid Bölgesinde de İslam dini hızlı bir şekilde yayılmaya başlamıştı. Necid kabilesinin reisi Ebu Bera Peygamberimiz (S.A.V.)’i ziyaret etmeye gelmiştir. Bölgesinde İslam dinini öğretmek ve yaymak için Peygamberimiz (S.A.V.)’den yardım talep etti. Peygamberimiz (S.A.V.) Ashab-ı Suffe’den 70 kişilik bir grubu İslam dinini öğretmek ve yaymak için bu bölgeye gönderdi. Kabile reisi Ebu Bera bu sahabeleri himaye edip koruyacağına dair Peygamberimiz (S.A.V.)’e kesin söz verdi. Ebu Bera’nın yeğeni Amir Bin

Tufeyl komutasında kalabalık bir müşrik ordusu tarafından bu güzide 70 sahabe pusuya düşürülmek suretiyle hepsi kılıçtan geçirildi. Necid Bölgesinin reisi olan Ebu Bera Peygamberimiz (S.A.V.)'e verdiği himaye sözünü çiğneyerek ihanette bulundu.

Peygamberimiz (S.A.V.)'e bu iki acı olayı aynı gecede Cebrail (A.S.) gelip haber verdi. Kabilelerin yapmış oldukları bu insanlık dışı ihanete Peygamberimiz (S.A.V.) çok üzüldü. Ve bu kabilelere bedduada bulundu. Allah (C.C.), Peygamberimiz (S.A.V.)'in yapmış olduğu bu bedduayı kabul etti. Bu kabilelere bir damla yağmur yağmadı. Çok geçmeden kuraklık ve arkasından büyük kıtlık başladı. Mekke müşrikleri de bu kuraklık ve kıtlıktan nasiplerini aldılar. Ayrıca bu kabilelere o sırada gelen çeşitli hastalıklardan dolayı büyük bir kısmı ölüp gitti. (Buhari)

HİCRET EDENLERİN MEDİNE'Yİ SEVMELERİ İÇİN YAPILAN DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte Mekke'den Medine'ye hicret eden muhacirlerin

büyük bir kısmı ailelerini getirmemişlerdi. Mal ve mülkleri de Mekke’de kalmıştı. Medine’nin iklimine de alışık olmadıkları için muhacirlerin bir kısmı hastalandılar. Mekke’yi özlemeye başladılar. Bu durumu fark eden Peygamberimiz (S.A.V.); “Ya Rab! Bize Medine’yi Mekke kadar sevdir, onun havasını düzelt” diye duada bulundu. Bir mucize sonucu Medine’nin havası düzeldi. Muhacirler bu iklime tamamen alıştılar. Bu duanın etkisiyle Medine’yi Mekke kadar sevmeye başladılar.

KAYBOLAN DEVENİN BULUNMASI İÇİN YAPILAN DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerle birlikte yapmış olduğu yolculuk esnasında bir yerde konakladılar. Bu konaklama esnasında Peygamberimiz (S.A.V.)’e ait deve kayboldu. Sahabeler tarafından yapılan tüm aramalara rağmen deve bulunmadı. Peygamberimiz (S.A.V.) devenin geri gelmesi için dua etti. Mucize sonucu Allah (C.C.) bir kasırga gönderdi. Ve bu kasırga kaybolan deveyi sürüklemek suretiyle Peygamberimiz (S.A.V.)’in bulunduğu yere kadar getirip bıraktı.

HABBAB BİN ERET (R.A.)'E YAPTIĞI DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Habbab (R.A.) ilk Müslümanlardan olup Peygamberimiz (S.A.V.) tarafından çok sevilen sahabelerden biriydi. İslam'a girdiği için kendisine çok büyük işkence ve eziyetler yapılmıştı. İslam'dan önce cahiliye döneminde Ümmü Emmar tarafından satın alınmıştı. Ümmü Emmar, Habbab (R.A.)'nın Müslüman olduğunu öğrenince demir parçasını ateşte kızdırıp başını ve vücudunu dağlamıştı. İmandan dönmesini sağlamak için ateşten çıkartılmış kıpkırmızı kömürler üzerine onu yatırıyordu. Bu yapılan zulme, işkenceye sabır gösteriyor ve asla dinden dönmüyordu. Rahmet Peygamberi Habbab (R.A.)'a yapılan bu acımasız insanlık dışı işkencelerden dolayı çok üzülüyordu. Peygamberimiz (S.A.V.); "Allah'ım Habbab'a yardım et" diye dua etti. Allah (C.C.) bir mucize sonucu bu duadan sonra Ümmü Emmar'a dayanılmaz bir baş ağrısı verdi. Doktorlar ona başının ağrısının geçebilmesi için kızgın demirle dağlanmasını söyledi. Habbab (R.A.) söylenenleri aynen yaptı. Allah (C.C.), Ümmü Emmar'a yapmış

olduğu bu acımasız işkencenin bir benzeri ile onu cezalandırdı.

DEVS KABİLESİNE YAPILAN DUANIN KABUL EDİLME MUCİZESİ

Devs kabilesi reisi Tufeyl (R.A.), Müslüman olmuştu. Fakat kabilesi ise İslam'ı kabul etmiyordu. Bütün çalışmalarına rağmen hiçbir sonuç alamadı. Bir gün Tufeyl (R.A.)ve yanında Müslümanlığı kabul eden bir küçük grupla beraber Peygamberimiz (S.A.V.)'i ziyarete gelmişlerdi. Tufeyl (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)'e kabilesinin İslam'ı kabul etmediğini, onlara beddua etmesini istemişti. Fakat âlemlere rahmet olarak gönderilen o yüce Peygamberimiz (S.A.V.); "Ya Rabbi! Devs kabilesine hidayet eyle ve onları bize kat" diye dua etti. Bu duanın bereketiyle kabilenin tümü İslamiyet'e girdi.

HAYVANLARIN PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'E GÖSTERMİŞ OLDUĞU HÜRMETLE İLGİLİ MUCİZELER

Vahşi hayvanlardan aslan, kurt Peygamberimiz (S.A.V.)'e saygı göstermiş,

O'nun bulunduğu yerden rahatsız etmemek için uzaklaşmışlardır. Bir kısım hayvanlar Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna gelip, O'na sıkıntı ve dertlerini anlatıp yardım istemişlerdir. Vahşi hayvanların bir kısmı Peygamberimiz (S.A.V.)'e olan hürmetlerinden dolayı sahabeleri koruyup onlara yardımcı olmuşlardır. Bazıları da müşriklere, Peygamberimiz (S.A.V.)'in geldiğini açık bir şekilde söylemişlerdir.

KURDUN ÇOBANLA KONUŞMA MUCİZESİ

Ebu Said El- Hudri (R.A.)'den; Medine civarında çobanlık yapan Uhban'a ait sürüye kurt saldırıp bir koyunu kaptı. Parçalamak üzereyken, çoban ona yetişip kurdun elinden koyunu aldı. Bunun üzerine kurt Uhban'a dönüp; "Allah (C.C.)'tan korkmaz mısın? Allah (C.C.)'ın bana gönderdiği rızkı elimden alıyorsun" dedi. Çoban; "Hayret! Kurt insanlar gibi konuşuyor" dedi. Kurt ona şu cevabı verdi; "Acayip olan senin halindir. Peygamberimiz (S.A.V.) Medine'de halka geçmiş ümmetlerden haber vermektedir. Yine inanmayanlar var" dedi. Çoban hemen sürüsü ile birlikte Medine'ye acele bir şekilde geldi. Sonra

Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna giderek kurtla arasında geçen bu hadiseyi anlattı. Peygamberimiz (S.A.V.) halkı namaza çağırdı. Çobana gördüklerini halka anlatmasını istedi. Çobanda başından geçenleri orada hazır bulunanlara anlattı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Yırtıcı hayvanların insanlarla konuşması kıyamet alametlerindendir" buyurdu. Ve bu mucize karşısında yahudi olan çoban Uhban Müslüman oldu.

KURDUN KUREYŞ LİDERLERİYLE KONUŞMA MUCİZESİ

Bir gün kurt yavru ceylanı kovalamış, fakat yakalamadan Harem topraklarına girince, onu takipten mecburen vazgeçmişti. Bu durumu gören fakat henüz Müslüman olmayan Kureyş liderlerinden Ebu Süfyan Bin Harb ile Safvan Bin Ümeyye hayretler içinde kalmışlardı. Kurt bir mucize sonucu bunlara dönüp şöyle demişti; "Hayret edilecek bundan daha büyük bir şey vardır; Muhammed Medine'de sizi cennete siz de O'nu ateşe çağırıyorsunuz" demişti. Kurt açıkca Kureyş liderlerinden Ebu Süfyan ile Safvan'a Hz. Muhammed (S.A.V.)'in hak peygamber olduğunu söylemişti. Ebu

Süfyan ve Safvan bu olayı Kureyş müşriklerine anlatmadılar. Bu durumu anlatsaydılar müşriklerin hepsi Müslüman olurlardı. Ancak aradan yıllar geçtikten sonra Ebu Süfyan Müslüman olunca bu mucizeyi anlattı.

KURDUN HAYVAN İSTEME MUCİZESİ

Ensar''dan bir zat vefat etmişti. Peygamberimiz (S.A.V.)'de cenaze ile birlikte baki mezarlığına sahabelerle gitmekte iken, yolun tam ortasında kuyruğu üzerinde oturan bir kurt gördüler. Peygamberimiz (S.A.V.); "İşte bu kurtların temsilcisidir Onlara, mallarınızdan bir şey vermenizi istemek için size geldi" buyurdu. Sahabeler bir şey vermeye razı olmadılar. Peygamberimiz (S.A.V.) eliyle işaret edince kurt yoldan kalkıp gitti ve Medine'yi terk etti.

ASLANIN SAHABEYE YOL GÖSTERME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.)'i, Sefine adında bir kölesi vardı. İslam'a hizmet için bir deniz yolculuğuna çıkmıştı. Bindiği kayık denizde parçalandı. Bir tahta parçasına tutundu. Deniz

dalgaları onu sürükleyerek sazlık olan bir karaya çıkardı. Sazlık olan bölgede yol bulmak için ilerlerken karşısına bir aslan çıkmıştı. Sefine aslana; “Ey Ebul Haris! Ben Rasulallah’ın azatlısıyım” dedi. Aslan başını eğerek Sefine’nin yanına geldi. Yol gösterir gibi onun önünden ilerlemeye başladı. Onu yola çıkarıp bıraktı. Bir şeyler söyler gibi bazı sesler çıkararak uzaklaşıp gitti. Vahşi olan hayvan dahi Peygamberimiz (S.A.V.)’e hürmet etmiştir. İslam’a hizmet eden sahabeyi korumuş ve yol göstermiştir.

ASLANIN SAHABEYE BOYUN EĞME MUCİZESİ

Bir gün sahabelerin ileri gelenlerinden Abdullah Bin Ömer (R.A.) yolculuk yapıyordu. Onunla birlikte bulunan grup yolda aniden durdular. Neden durup ilerlemediklerini sordu, yolun ortasında bir aslan oturmuş onun korkusundan kimse gidemiyor, dediler. Abdullah Bin Ömer (R.A.) aslanın bulunduğu yere korkmadan, çekinmeden gitti. Yoldan onu iterek uzaklaştırdı. Abdullah Bin Ömer (R.A.) gruba Peygamberimiz (S.A.V.)’den şöyle duyduğunu söyledi; “İnsanoğluna, korktuğu

şey musallat olur Eğer insanoğlu Allah (C.C.)'tan başka bir şeyden korkmasaydı, Allah (C.C.)'tan başkası ona musallat olmazdı"(İbn-i Asakir)

Görüldüğü gibi Allah (C.C.)'ın emirlerine uyana, yalnız Allah (C.C.)'tan korkanlara, vahşi hayvanlar bile boyun eğerler.

KUŞUN KORUMA MUCİZESİ

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) abdest almak için yanında bulunan gruptan ayrıldı. Bir ağacın altına gidip ayakkabılarını çıkardı. Abdest aldıktan sonra ayakkabısının tekini alıp giydi. Diğer ayakkabı tekini giyeceği sırada bir kuş ayakkabıyı önünden alıp havalandı. Kuş ayakkabıyı havada ters çevirip yüksekten bıraktı. İçinden zehirli bir yılan yere düştü. Peygamberimiz (S.A.V.) "Bu bir mucizedir, Allah (C.C.) beni bununla ikram etti" dedi. Başka bir rivayette; "Allah (C.C.)'a ve ahiret gününe inanan kişi, ayakkabılarını aşağı doğru çevirip silkelemedikçe giymesin" diye buyurdu. Allah (C.C.), Peygamberimiz (S.A.V.)'i bir kuşu aracı kılmak suretiyle zehirli yılandan korumuştur.

DEVENİN ŞİKÂYET VE SECDE ETME MUCİZESİ

Sahabelerin büyük bir kısmı devenin Peygamberimiz (S.A.V.)'e şikâyet etme mucizesini anlatmışlardır. Sahabelerden birisinin devesi çıldırmıştı. Bulunduğu bahçeyi alt üst edip tahrip etmişti. Bahçeye girenlere saldırıp kuduz köpek gibi herkesi ısırıyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) bu durumu haber alınca bahçeye gitti. Deve Peygamberimiz (S.A.V.)'i görünce sakinleşti. Başını önüne eğip hürmetle yanına yaklaşarak düz çöküp oturdu. Peygamberimiz (S.A.V.) yanında bulunan sahabelere; "Allah (C.C.)'ın her yarattığı varlık benim Rasulallah olduğumu bilir" dedi. (İbn-i Hanbel)

Deve insanlar gibi Peygamberimiz (S.A.V.)'e şikâyette bulundu; "Beni ağır işlerde çalıştırdılar. Şimdi de kesip yemek istiyorlar. Onun için kızmıştım" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) devenin sahibine söylenenlerin doğru olup olmadığını sordu. Adam; "Devenin söyledikleri doğrudur" dedi.

Cafer Bin Abdullah (R.A.)’den; Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte bir yere gidiyorduk. Bir deve Peygamberimiz (S.A.V.)’in yanına geldi. Peygamberimiz (S.A.V.)’e hürmet ve saygı göstermek suretiyle boynunu yere koydu. Gözlerinden yaşlar boşalmaya ve bazı sesler çıkarmaya başladı. Peygamberimiz (S.A.V.) onun yanında durdu, başını okşadı. Peygamberimiz (S.A.V.); “Devenin sahibi kimdir?” diye sordu. Orada bulunan ensardan bir genç; “O devenin sahibi benim Ya Rasulallah” dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); “bak bu hayvan senin için onu aç bıraktığını ve dinlendirmediğini bana şikâyet ediyor” dedi. (Müslim)

Bir mucize sonucu deve kendisine iyi bakılmadığını çok çalıştırıldığını Peygamberimiz (S.A.V.)’e şikâyette bulundu.

Hz. Aişe (R.A.)’e validemizden; Rasulallah (S.A.V.) Ensar ile birlikte idi. Bir deve gelip O’na secde etti, demiştir. Peygamberimiz (S.A.V.)’e devenin secde etmesi, O’na hürmetle saygıyla selamlamasıdır.

Ebu Hureyre (R.A.)'den; bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte Küba tarafına gitmiştik. Orada su taşıyan bir deve vardı. Deve Peygamberimiz (S.A.V.)'i görünce yanına gelip başını yere koyarak secde etti.

DEVENİN ÜZÜLME MUCİZESİ

Hz. Ebubekir (R.A.) hicret yolculuğu için iki deve satın almıştı. Hicret esnasında almış olduğu bu develerden bir tanesini Peygamberimiz (S.A.V.)'e hediye etmek istemişti. Fakat Peygamberimiz (S.A.V.) ancak bedelini ödemek suretiyle deveyi ondan kabul etmişti. Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'den Medine'ye hicret ederken Kasva adlı bu deveye binmişti. Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke'nin fethini yine kasva adlı bu devenin sırtına binerek gerçekleştirmişti. Peygamberimiz (S.A.V.) vefat edince, kasva adlı deve, düşünen akıl sahibi insanlar gibi üzüntüsünden hiçbir şey yemedi ve içmedi. Kederinden dolayı bir süre sonra öldü.

TEMBEL ATIN HIZLANMA MUCİZESİ

Bir gün Medine'nin dışında, düşmanın geldiği ve saldıracağı haberi yayıldı. Sahabelerden cesur ve kahraman olan birkaç kişi atlarına binerek Medine'nin dışına çıkıp durumu öğrenmek istediler. Karşı taraftan bir atlının geldiğini gördüler. Onun gelmesini beklediler. Karşıdan gelen atlının Peygamberimiz (S.A.V.) olduğunu gördüler. Peygamberimiz (S.A.V.) onlara; "Bir şey yok merak etmeyin" dedi. Hiç kimseden korkmayan ve herkesten daha cesur olan Peygamberimiz (S.A.V.), durumu öğrenmek için sahabelerden önce oraya gidip dönmüştü. Atın sahibi olan Ebu Talha (R.A.)'ya Peygamberimiz (S.A.V.); "Senin atın çok hızlı gidiyor" buyurdu. Hâlbuki Ebu Talha (R.A.)'nın bu atı çok tembeldi. Bütün yolculuklarda yavaş gittiği için en arkada kalıyordu. Bu olaydan sonra yavaş yürüyen bu tembel at, bütün atları geçmeye başladı.

ATIN EMRE UYMA MUCİZESİ

Bir yolculuk esnasında Peygamberimiz (S.A.V.) at üzerinde iken, namaz kılması

gerekiyordu. Atını kıbleye doğru çevirerek namaz bitinceye kadar ona; "Dur" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) namaz kılıp bitirinceye kadar at sağa sola hiç deprenmedi. Akıllı insanlar gibi Peygamberimiz (S.A.V.)'in vermiş olduğu bu emre itaat etti.

MERKEBİN KONUŞMA VE EMRE UYMA MUCİZESİ

Hayber savaşından sonra ganimet malından Peygamberimiz (S.A.V.)'in hissesine bir merkep düşmüştü. Bir mucize sonucu bu merkep Peygamberimiz (S.A.V.) ile konuşmuş, geçmişini O'na anlatmıştı. Daha önceki sahibinin yahudi olduğunu, Peygamberimiz (S.A.V.)'e düşmanlık yaptığı ve aleyhinde bulunduğunu söylüyordu. Merkep, sahibi üzerine her bindiğinde kasten onu düşürüyordu. Yahudi de merkebi aç bırakıp onu dövüp eziyet ediyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerden birini çağırmak istediği zaman ve gönderecek kimse bulamadığı zaman bu merkebi gönderirdi. Akıllı insanlar gibi gönderildiği yere gider ve ev sahibinin kapısını başı ile çalardı. Ev sahibi dışarıya çıktığında Peygamberimiz (S.A.V.)'in bulunduğu tarafı

işaret ederdi. Sahabeler bu duruma alışık oldukları için Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna gidiyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) vefat edinceye kadar işini hiç aksatmadan yaptı. Peygamberimiz (S.A.V.) vefat edince insanlar gibi üzüldü. Yemedi içmedi üç gün sonra Ebu Heyseme (R.A.)'nin evinde öldü.

KATIRIN EMRE UYMA MUCİZESİ

Huneyn Savaşında Peygamberimiz (S.A.V.), düldül adlı katırın üzerinde bulunuyordu. Savaş Müslümanların aleyhinde devam ediyordu. Hatta bir ara Müslümanlar tamamen bozguna uğradılar. Peygamberimiz (S.A.V.) üzerinde bulunduğu katıra; "Yere çök" diye emir buyurdu. Katır akıl sahibi insanlar gibi Peygamberimiz (S.A.V.)'in sözünü anlayıp o anda derhal yer çöktü. Peygamberimiz (S.A.V.) yerden bir avuç toprak alarak müşrik ordusu tarafına attı. Ve böylelikle müşrik ordusu bozguna uğradı.

KERTENKELENİN KONUŞUP ŞEHADET ETME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) sahabeleri ile birlikte bir yerde toplu halde oturuyordu. Süleym oğullarından olan bedevi çölde kertenkele yakalamıştı. Çantasına koyup evine doğru gitmekte iken, Peygamberimiz (S.A.V.)’in içinde bulunduğu topluluğu görünce yanlarına geldi. Bedevi çantasından kertenkeleyi çıkararak Peygamberimiz (S.A.V.)’e şöyle dedi; “Bu kertenkele senin peygamber olduğuna şahadet ederse, bende sana iman edeceğim” dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) kertenkeleye; “Ben kimim?” diye sordu. Kertenkele onların anlayacağı bir dille; “Sen âlemlerin Rabbi olan Allah (C.C.)’ın resulüsün” dedi. Bedevi kertenkelenin bu açık bir dille yapmış olduğu şahadet karşısında iman etti. Bedevi ikametine doğru giderken yolda henüz Müslüman olmamış Peygamberimiz (S.A.V.)’i ziyarete gitmekte olan Süleym oğullarından bin atlı ile karşılaştı. Onlarla sohbet ederken Peygamberimiz (S.A.V.) ile aralarında geçen kertenkele olayını teferruatlı bir şekilde anlattı. Bu bin atlıdan bedevinin anlatmış olduğu mucize karşısında iman edip Müslüman oldular.

ANNE GEYİĞİN KONUŞMA MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım sahabelerle birlikte yolculuk yaparken yolda bir çadır gördüler. Çadırın önünde bir anne geyik bağlı duruyordu. Geyik Peygamberimiz (S.A.V.)'i görünce; "Ya Rasulallah köylü beni yakalayıp bağladı, kesip beni yiyecek. Memeden kesilmemiş küçük iki yavrum var. Beni çöz iki yavrumu gidip emzirip tekrar buraya geri geleyim" diye yalvarmaya başladı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Geyiğe seni serbest bırakırsam geri gelir misin?" diye sordu. Geyik; "İki yavrumu emzirip hemen geri geleceğim" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) geyiğin iplerini çözüp onu salıverdi. Ve orada oturup geyiğin geri gelmesini beklemeye başladı. Geyik kısa süre sonra verdiği sözü yerine getirerek geri geldi. Peygamberimiz (S.A.V.) geyiğin yine ayaklarını bağlayarak çadırın önüne bıraktı. O sırada geyiği avlayan köylü elinde bir su tulumu ile geldi. Peygamberimiz (S.A.V.)'i çadırın önünde görünce hürmetli bir şekilde; "Hoş geldin Ey Allah (C.C.) Resulü, bana bir emriniz var mı?" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Bu

geyiği rahat bırak” dedi. Rahmet Peygamberi (S.A.V.) avcı tarafından yakalanan bu geyiğin emzirdiği iki küçük yavrusu olduğu için ona acımıştı. Avcı derhal geyiği serbest bıraktı. Geyik kelime-i şahadet getirerek oradan ayrıldı.

SERÇENİN ŞİKÂYET ETME MUCİZESİ

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) mücahit askerlerle birlikte sefere çıkmıştı. Yolda mücahitlerden biri ağaçta bulunan yuvadan iki yavru serçeyi incitmeden avucuna alarak arkadaşlarının yanına gitti. Mücahitlerle birlikte bu sevimli yavru serçeleri hayran hayran seyrederek sevmeye başladılar. Anne serçe mücahitlerin etrafına dönerek feryat edercesine sesler çıkarmaya başladı. Fakat mücahitler yavru serçeleri bırakmadılar. Anne serçe çaresiz kalınca, Peygamberimiz (S.A.V.)’in huzuruna geldi. İki yavru serçenin başından geçenleri O’na anlattı. Peygamberimiz (S.A.V.) mücahitlere; “O yavruları yerine koyun!” diye buyurdu. Mücahit askerler tarafından derhal iki yavru serçe yuvalarına bırakıldı. Anne serçe o zaman sustu

ve Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzurundan ayrıldı.

HAYVANLARIN HÜRMET ETME MUCİZESİ

Hz. Aişe (R.A.) validemizden; Peygamber (S.A.V.)'in evinde güvercine benzeyen bir kuş vardı. Peygamberimiz (S.A.V.) evden çıkıp gittiğinde kuş kendi kendine oynar gidip gelirdi. Hiç yerinde durmaz bazı sesler çıkarırdı. Peygamberimiz (S.A.V.) eve geldiğinde rahatsız etmemek için ses çıkarmadan dururdu. Akıllı insanlar gibi Peygamber (S.A.V.)'e hürmet ve saygı gösterdiği her halinden belli olurdu.

Enes (R.A.)'den; Peygamberimiz (S.A.V.)'in yanına Hz. Ebubekir (R.A.), Hz. Ömer (R.A.) ve bir grup sahabe vardı. Ensardan birisinin avlusuna girdiler. Orada bir koyun sürüsü vardı. Koyunlar Peygamberimiz (S.A.V.)'i görünce hepsi birlikte O'na secde ettiler. Yani hürmet ve saygı ile Âlemlere rahmet olarak gönderilen o yüce Peygamber (S.A.V.)'e selam verdiler. Çünkü her yaratılan varlık Peygamberimiz (S.A.V.)'i tanır ve hürmet ederdi.

Bir zamanlar Ehl-i Beytin beslediği köpek vardı. Peygamberimiz (S.A.V.) eve geldiğinde, iki dizi üzerinde oturarak hürmet ve saygı gösterirdi. Evden dışarıya çıkıp gittiğinde gider, gelir dolaşırdı.

MELEKLERLE İLGİLİ MUCİZELER

Peygamberimiz (S.A.V.), vahiy meleği olan Cebrail (A.S.) ile sık sık görüşüyordu. Cebrail (A.S.), Allah (C.C.) tarafından aldığı emirleri Peygamberimiz (S.A.V.)'e getirmekle görevli olduğu için çok sık buluşuyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.), Cebrail (A.S.)'e kardeşim diye hitap ediyordu. Cebrail (A.S.) çoğu zaman insan suretiyle gelirdi. Bilhassa sahabelerden güzel yüzlü ve gösterişli olan Dıhyetü'l Kelbî suretiyle gelirdi.

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerle birlikte sohbet ederken temiz giyimli güzel ve heybetli kimsenin tanımadığı bir genç içeriye girdi. Peygamberimiz (S.A.V.)'in çok yakınına gelip oturdu. İslam'ın ve imanın şartları, ihlâsın ne olduğu, kıyametin ne zaman kopacağını sordu. Peygamberimiz (S.A.V.) sorulan bütün sorulara cevap verdi. Soru soran

genç Peygamberimiz (S.A.V.)'in söylediklerini adeta daha önce biliyormuş gibi tasdik etti. O genç çekip gittikten sonra Peygamberimiz (S.A.V.); "Gelen Cebrail (A.S.) idi ve size ders vermek için böyle yaptı" buyurdu.

SAHABELERİN MELEKLERİ GÖRMESİ

Cebrail (A.S.), sahabeler tarafından insan suretinde çok görülmüştü. Peygamberimiz (S.A.V.)'in amcası Hz. Hamza (R.A.) Cebrail (A.S.)'i görmek istedi. Peygamberimiz (S.A.V.)'den Allah (C.C.)'ın O'nu yarattığı şekliyle göstermesini rica etti. Peygamberimiz (S.A.V.) Cebrail (A.S.)'i yaratıldığı şekliyle görmeye dayanamayacağını söyledi. Fakat ısrar edince dayanamayıp kabul etti. Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.), Hz. Hamza (R.A.) ile birlikte Kâbe'yi tavaf ederken Hz. Cebrail (A.S.)'i yer ve göğü nurla dolduracak şekilde gördü. Kahramanlığı ve cesaretiyle ün kazanmış hiç kimseden çekinmeyen Hz. Hamza (R.A.), Cebrail (A.S.)'i o şekliyle görünce dayanamayıp bayıldı.

Hz. Aişe (R.A.)'den; Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) evde bulunduğu sırada

bir ses işitince hemen dışarıya çıktı. Hz. Aişe (R.A.) validemiz de; "Gelen kimdir?" diyerek o da dışarıya çıkıp baktığında Peygamberimiz (S.A.V.)'in sahabelerden Dıhyetü'l Kelbî ile görüştüğünü görünce tekrar odasına geçti. Peygamberimiz (S.A.V.) bir süre sonra dönüp geldiğinde O'na; "Ya Rasulallah aniden dışarıya çıktığında bende gelen kimdir diye çıkıp baktığımda Dıhyetü'l Kelbî'yi gördüm" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Onu gördün mü?" diye emir buyurdu; "Evet" dedim. Allah'ın Resulü; "O Cebrail (A.S.)'dı. Bana Beni Kureyza ile savaşmamı emretti" buyurdu.

İbni Abbas (R.A.)'dan; Bir gün Hz. Abbas (R.A.) ile oğlu, Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna geldiler. O sırada Peygamberimiz (S.A.V.) birisiyle gizli bir şeyler konuştuğu için amcası Hz. Abbas (R.A.) ile pek ilgilenemedi. Bir süre sonra baba ile oğul oradan ayrılıp dışarıya çıktılar. Hz. Abbas (R.A.) oğlu Abdullah'a; "Gördün mü Hz. Peygamber (S.A.V.) benimle ilgilenmedi" dedi. Hz. Abdullah (R.A.); "Babacığım, yanında bir adam vardı. Onunla gizli bir şeyler konuşuyordu. Onun için ilgilenemedi" diye söyleyince tekrar

Peygamberimiz (S.A.V.) huzuruna girdiler. Hz. Abbas (R.A.); "Ya Rasulallah ben Abdullah'a senin benimle ilgilenmediğini söyledim, o da bana senin yanında gizli konuştuğun biri olduğunu söyledi dedi. Ben kimseyi göremedim, gerçekten yanında kimse var mıydı?" diye sordu. Peygamberimiz (S.A.V.); "Abdullah! Sen onu gördün mü?" diye sordu; "Evet Ya Rasulallah!" dedim; "O adam Cibril (A.S.) idi. Benimle konuştuğu için sizinle ilgilenemedim" buyurdu. (İmam Ahmed)

İbn-i Abbas (R.A.)'dan; Bir gün ensardan biri hastalanmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) onu ziyarete gitmişti. Eve yaklaştığında hasta olan şahsın içerde birisiyle konuştuğunu duydu. Fakat içeriye girdiğinde hasta tek başına yatıyordu. Peygamberimiz (S.A.V.); "Ben dışarıda iken sen birisiyle konuşuyordun. İçeri girince seni yalnız buldum" dedi. Hasta adam; "Ya Rasulallah! Beni kimse rahatsız etmesin diye yatağa girdim. Hasta yatıyordum. Fakat tanımadığım hoş sohbet güzel giyimli bir şahıs yanıma geldi. Onunla sohbet ediyordum" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Kendisiyle

konuştuğun Cibril (A.S.) idi.''(Bezzar ile Taberâni)

MELEKLERİN YARDIMI

Bedir Savaşında yardıma gelen melekleri sahabelerin büyük bir kısmı gördüğü gibi, müşriklerden de onları görenler oldu. Bazıları sadece meleklerin seslerini duyuyorlardı. Ashab İslam'ı yaymak için bütün güç ve olanaklarıyla çalıştıkları için Allah (C.C.) onlardan hiçbir zaman yardımını esirgememiştir. Kısa bir süre içinde Allah (C.C.)'ın yardımı ile İslam dini bütün dünyaya yayılmıştır.

Allah (C.C.) meleklerle müminlere yardım ettiğini bildirmektedir. Bu yardım müminlerin kalpleri tatmin olsun diye gönderilmiştir. Yoksa Allah (C.C.) hiçbir sebebe bağlı değildir. Ne dilerse o anda olur. Kur'an-ı Kerim'de Al-i İmran suresi ayet 13'te, Bedir Savaşı'nda meleklerin yardım ettiğini bildirmektedir. Yine El- Enfal Suresi ayet 8-9-10-12'de meleklerin yardım ettiği beyan edilmektedir. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de; daha önce yaşamış bazı kavimlerin helak edildiğini bildirmektedir. Her kavimde ayrı bir şekilde helak edilip yok edilmiştir. Bedir Savaşı'nda melekler bizzat savaşa katılmışlardır. Cebrail (A.S.) üç bin melekle

gelip, Peygamberimiz (S.A.V.)'in önünde solunda ve sağında durmuştur.

Urve (R.A.)'den; Bedir günü Cibril (A.S.), Zübeyr'in simasında ve başında sarı bir sarık olduğu halde gökten indi. (Taberâni)

Bedir gününde Zübeyr (R.A.)'in başında sarı bir sarık vardı. Meleklerden bazıları aynı şekilde onun gibi başlarında sarı sarık olduğu halde indiler. Bir kısmı da beyaz sarıklar giymişlerdi.

Süheyl Bin Amr (R.A.)'dan; Bedir Savaşı günü beyaz renkli binekli atlarına binen kimseleri yer ile gök arasında gördüm. Kimini öldürüyor, kimini de esir alıyorlardı. (İbn-i Asakir)

Ebu Vahid El- Leysi (R.A.)'den; kendisini vurmak için herhangi bir müşrike yaklaşıyordum. Henüz kılıcım ona değmeden kellesi yere düşüyordu. Bundan anladım ki, onu öldüren ben değilim, başkasıdır. (İbn-i İshak)

Ali (R.A.)'den; ensardan bir adam Abdulmuttalip oğlu Abbas'ı esir etmişti. Abbas;

"Ya Rasulallah! Allah (C.C.)'a yemin ederim ki beni bu adam esir etmedi. Beni saçı dökülmüş, binek atına binen, çok güzel yüzlü bir adam esir etti. Ben o adamı aranızda görmüyorum. (İmam Ahmed)

Hz. Abbas (R.A.) esir eden ensardan Ebul Yüsr (R.A.) zayıf güçsüz bir şahıstı. Hâlbuki Hz. Abbas (R.A.) ise güçlü kuvvetli iri yapılı biri idi. Bir melek yardımı ile onu esir etmişti.

Ebu Bürde (R.A.)'den; Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna üç kesik baş ile gelmişti. İkisini ben kestim, üçüncüsü ise beyaz elbiseli güzel yüzlü bir yiğit kesti, dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Allahu Teâlâ'dan gelen bir yardımcıdır" buyurdu. Bedir Savaşına katılan sahabelerin büyük bir kısmı hiç kılıç kullanmadan müşriklerin başlarını yerde görüyorlardı.

Saib Bin Hubeys (R.A.)'den; Bedir savaşında müşriklerin safında çarpışıyordum. Bozguna uğrayıp kaçmaya başladık. Uzun boylu, beyaz tenli ata binmiş heybetli bir şahıs havadan uçarak bana yetişti. Beni tutup sıkı bir şekilde bağladı ve bıraktı. O sırada

Abdurrahman Bin Avf (R.A.) gelip beni bağlı bir şekilde buldu. Beni kimin bağladığını bağırarak sordu, kimse cevap vermeyince alıp beni Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna getirdi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Bana seni kim tuttu Ey Ebu Hubeys) dedi. Anlatmak istemediğim için bilmiyorum, dedim. Bunun üzerine Peygamberimiz (S.A.V.); "Seni meleklerden bir melek tuttu" buyurdu.

Sa'd Bin Ebi Vakkas (R.A.)'den; Uhud savaşında iken Peygamberimiz (S.A.V.)'in etrafında iki beyaz elbiseli koruyucu gördük. Daha sonra bunların meleklerden Cebrail ve Mikail olduğunu anladık.

Abdullah Bin Fadl (R.A.)'den; Uhud savaşında Peygamberimiz (S.A.V.), sancağı güzide sahabelerden Mus'ab Bin Umeyr (R.A.)'e verdi. Mus'ab Bin Umeyr (R.A.)'e kahramanca savaşarak şehit düştü. Onun suretinde bir melek gelip sancağı aldı. Akşam olunca Peygamberimiz (S.A.V.); "Mus'ab gel" dedi. Bu emir üzerine melek Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna gelerek; "Ben Mus'ab değilim" dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) o zaman

yardım için gönderilmiş bir melek olduğunu anladı.

Haris Bin Samma (R.A.)’den; Uhud savaşında, Peygamberimiz (S.A.V.) Haris (R.A.)’e; “Abdurrahman Bin Avf (R.A.)’ı gördün mü?” diye sordu; “Gördüm Ya Rasulallah dağdan aşağıya doğru iniyordu. Müşriklerden bir grup etrafını sarmıştı, sizi görünce yanınıza geldim.” Peygamberimiz (S.A.V.); “Melekler yardım ediyor ve müşriklerle savaşıyorlar” buyurdu. Bunları Peygamberimiz (S.A.V.)’den işitince, Abdurrahman Bin Avf (R.A.)’ın yanına gittim. Müşriklerden yedi kişinin ölüsü yerde bulunuyordu; “Bunları sen mi öldürdün”, diye sorunca; “İkisini ben öldürdüm, diğerlerini tanımadığım bir kimse öldürdü” dedi.

Cübeyr Bin Mut (R.A.)’dan; Huneyn günü Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte idim. Savaş bütün şiddetiyle sürmekte iken, gökten beyaz abalar giymiş birilerinin indiğini gördüm. Bulunduğumuz vadiyi doldurdular. Bundan sonra galip durumunda olan düşman ağır bir yenilgiye uğradı.

Huneyn savaşına, müşrik olarak katılan bir adam çarpışma esnasında görmüş, olduğu bir olayı şöyle anlatıyor; "Savaşın en şiddetli anında sahabeler bozguna uğrayıp dağıldılar. Ve Peygamberimiz (S.A.V.) savaş meydanında tek başına kaldı. Müşrikler etrafını çevirerek O'nu öldürmek istediler. Bir takım güçlü kuvvetli güzel yüzlü insanlar devreye girerek Peygamberimiz (S.A.V.)'i koruma altına aldılar. Ve müşriklere; "Geri dönün ey yüzleri kara kimseler" diyorlardı. Müşriklerde korkularından oradan kaçarak gittiler.

ÖLÜLERLE İLGİLİ MUCİZELER

Peygamberlerin hayatları incelendiğinde, bir çok Peygamberler Allah (C.C.)'ın izniyle ölüleri diriltmiştir. Bir kısmı da ölülerle konuşmuştur. Bilhassa Hz. İsa (A.S.)'nın ölüleri dirilttiği herkesçe bilinmektedir. Âlemlere rahmet olarak gönderilen en son Peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.) kendisinden önce gönderilen bütün peygamberlerin göstermiş oldukları mucizelerin bir benzerini aynen gerçekleşmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.)'in bazı ölüleri konuştuğu Allah (C.C.)'ın izniyle dirilttiği ve ölülerle konuştuğu sağlam delillerle sabittir.

ÖLMÜŞ BİR KIZIN DİRİLİŞ MUCİZESİ

Büyük İslam âlimlerinden Kadı Iyaz, Eş-Şifa adlı eserinde Hasan-ı Basri'den şöyle bir olay naklediyor. Bir şahıs ağlayarak Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna gelerek kızının öldüğünü söyledi. Onu yakın olan bir derede bıraktığını, halen orada olduğunu söyledi. Rahmet Peygamberi ağlayan adama acıyarak; "Gel onun yanına gidelim" dedi. Birlikte kızın

bulunduğu dereye gittiler. Peygamberimiz (S.A.V.) ölen kızı ismiyle çağırdı. Ölmüş olan kız; “Buyurun Ya Rasulallah emredin” dedi. Peygamberimiz (S.A.V.); “annen ve baban Müslüman oldu, istersen seni yanlarına döndüreyim” dedi. Kız; “Hayır, istemem Allah (C.C.)’ı onlardan çok daha iyi ve hayırlı bir şekilde buldum” şeklinde cevap verdi. Bir mucize olarak Allah (C.C.)’ın izniyle kız dirilmiş ve konuşmuştur.

Hz. Enes (R.A.)’den; iman eden bir kadın ergenlik çağına gelen oğlu ile birlikte hicret ederek Medine’ye geldi. Peygamberimiz (S.A.V.) bu hicret eden aileyle ilgilendi, onları bir müddet misafir etti. Kısa bir süre sonra Medine’de baş gösteren veba hastalığına bu çocukta yakalandı. Birkaç gün hasta yattıktan sonra vefat etti. Peygamberimiz (S.A.V.) ve sahabeler hicret eden ihtiyar kadının tek oğlunun ölümüne üzüldüler. Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelere; “Çocuğun yıkanıp kefenlenmesini söyledi. Sahabeler çocuğun yıkanması için gerekli hazırlıkları yaptıkları bir sırada Peygamberimiz (S.A.V.); “Ey Enes, annesine git durumu bildir” buyurdu. Enes

(R.A.) gidip annesine haber verdi. Annesi ağlayarak geldi. Ölen oğlunun ayakucunda oturdu. Ayaklarını avucuna alıp şöyle dedi; "Allah (C.C.)'ım! Sana inandım. Senin peygamberinin yanına hicret ettim. Bir darlığa düştüğüm zaman senden yardım diledim. Sen de beni darda bırakmadın. Bu gün de senden diliyorum. Takatim dışında olan bu musibeti bana yükleme" diye dua etti. Allah (C.C.), Peygamberimiz (S.A.V.)'in hatırı için ihtiyar kadının ölmüş olan çocuğunu tekrar diriltmiştir. Ve bu çocuk bir mucize sonucu uzun zaman yaşamıştır.

* * *

ÇEŞİTLİ ZAMANLARDA MEYDANA GELEN MUCİZELER

HİCRETTEN ÖNCE DEĞİŞİK ZAMANLARDA EBU CEHİL'İN GÖRDÜĞÜ MUCİZELER

Peygamberimiz (S.A.V.) kimseden korkmadan ve çekinmeden her zaman gelip Kâbe'de namaz kılıyordu. Peygamberimiz (S.A.V.)'in bu hareketi Kureyş müşriklerinin hiç hoşuna gitmiyordu. Birkaç kez müşrikler, Kâbe'de namaz kılmasına mani olmak istemişler, muvaffak olamamışlardı. Peygamberimiz (S.A.V.)'in en büyük düşmanlarından olan Ebu Cehil Kureyş müşriklerine; Lat ve Uzza'ya yemin olsun ki, Muhammed'in Kâbe'de namaz kıldığını görürsem, boynunu çiğneyeceğim" dedi. Bu durumu öğrenen Peygamberimiz (S.A.V.); "Ebu Cehil bu cinayeti işlerse muhakkak onu azap melekleri yakalar" buyurdu. Peygamberimiz (S.A.V.) yine çekinmeden eskiden olduğu gibi Kâbe'de namaz kılarken, Ebu Cehil boynuna basmak için yanına yaklaştı. O anda, elleriyle

yüzünü koruyarak, telaşlı bir şekilde korkusundan geri geri dönüp kaçmaya başladı. Oradakiler bunu hayretle izliyorlardı. Kureyş müşrikleri yanına giderek; "Ya Ebu Cehil sana ne oldu?" diye sordular. "Benimle Muhammed arasında ateşten hendek açıldı. Korkunç bir takım kanatlılar gördüm" dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz (S.A.V.); "Eğer bana yaklaşmış olsaydı, melekler onun organlarını birer birer koparırlardı" buyurdu.

EBU CEHİL'İN DEVE GÖRME MUCİZESİ

İraş Bin Amr adlı bir şahıs Mekke'ye devesini satmak için getirmişti. Ebu Cehil ondan bu devesini satın almış, fakat parasını ödemeden eve gitmişti. Adam devesinin parasını alamadığı için bir türlü evine dönemiyordu. Kureyşlilerin her zaman toplandıkları Kâbe'ye gelip, Ebu Cehil'e deve sattığını parasını alamadığını ondan hakkını alıp kendisine verilmesi hususunda orada bulunanlardan yardım istedi. O sırada Kâbe'nin bir köşesinde Peygamberimiz (S.A.V.) ibadet ediyordu. Kureyş müşrikleri Ebu Cehil'in Peygamberimiz (S.A.V.)'e olan düşmanlığını bildikleri halde, bir olay meydana gelip

eğlenmeleri için gelen adama; "Senin hakkını ancak bu adam alır" dediler. Ve Peygamberimiz (S.A.V.)'i uzaktan işaret ederek adamı yanına gönderdiler. Adam Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna gelerek başından geçen olayı anlatarak yardım istedi. Peygamberimiz (S.A.V.) hiç tereddüt etmeden ve çekinmeden adama; "Gel ondan hakkını alıp, sana vereyim" dedi. Bu şahısla birlikte Ebu Cehil'in evine gittiler. Kureyş müşrikleri de bunların arkasından olacakları kendilerine haber vermek için iki kişiyi gönderdiler. Peygamberimiz (S.A.V.) Ebu Cehil'in kapısına gelip kapıyı çaldı. Ebu Cehil; "içerden kim o?" diye sordu. Peygamberimiz (S.A.V.); "Muhammed Bin Abdullah, hemen dışarıya çık" buyurdu. Ebu Cehil rengi solmuş korkarak ve titreyerek dışarıya çıktı. Peygamberimiz (S.A.V.); "Ve şu adamın hakkını" buyurdu. Ebu Cehil titreyerek; "Olur" dedi. İçeriye girip devenin parasını getirip adama verdi. Peygamberimiz (S.A.V.) de oradan ayrılıp gitti. Müşrikler, haber getirmek için gönderdikleri iki kişi gelerek durumu anlattılar. Bir süre sonra Ebu Cehil'de oraya geldi. Arkadaşları onu ayıpladılar. Ebu Cehil, Muhammed kapıyı çalınca kalbime birden bire

korku girdi. Dışarıya çıktığında Muhammed'in yanında öyle bir deve gördüm ki çok büyük dişleri vardı, ağzını açmış bekliyordu. Adamın hakkını vermeseydim, dişleriyle beni paramparça edecekti. Orada bulunan müşrikler; "Bu Muhammed'in sihirlerinden biridir" dediler. Müşriklerin lideri olan Ebu Cehil'in görmüş olduğu bu olay bir mucizedir. Mübarek deve Peygamberimiz (S.A.V.)'i korumak için O'nun yanında bulunuyordu. (İbn-i İshak, İbn-i Hişam)

EBU CEHİL'İN ASLAN GÖRME MUCİZESİ

Ebu Cehil yetim olan kimsesiz bir zavallı şahsın vasisi idi. Mallarına bakıyordu. Bir gün Ebu Cehil bu yetimin bütün mallarını alarak yanından kovdu. Bu zavallı adam çaresiz bir şekilde Kureyş müşriklerine giderek onlardan yardım talebinde bulundu. Müşrikler yetimle alay ederek, Ebu Cehil'den malını ancak Muhammed alır gelerek durumunu anlatıp yardım talebinde bulundu. Peygamberimiz (S.A.V) bu adamla birlikte giderek, Ebu Cehil'den malını geri alıp, on teslim etti. Fakat Ebu Cehil'in Peygamberimiz (S.A.V.)'den korkup çekindiği için malı yetime vermesi,

müşrikler arasında alay konusu oldu; “Hemen Muhammed’e boyun eğdin” dediler. Ebu Cehil; “Muhammed’den korkmadım, solunda ve sağında gördüğüm iki aslandan korktum. Şayet bir zorluk çıkartıp malı vermeseydim iki aslan beni parçalayacaktı” Ebu Cehil’in Peygamberimiz (S.A.V.)’in omuzlarında görmüş olduğu bu iki aslan olayı tamamen mucizedir. Peygamberimiz (S.A.V.) azılı müşriklerden bir mucize eseri çeşitli şekillerde korunmuştur.

ARKASINDA BULUNANLARI GÖRME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) önden gördüğü gibi aynı şekilde arkadan da görmekte idi. Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerle birlikte namaz kılacaklardı. Peygamberimiz (S.A.V.); “Ey insanlar! Ben sizin imamınızım, benden önce rûkuya ve secdeye gitmeyin. Yine benden önce rûkudan ve secdeden kalmayın. Beni sizi önümdeyken de arkamdayken de görmekteyim. Canım kudret elinde olan Allah (C.C.)’a yemin ederim ki, eğer benim gördüklerimi siz de görseydiniz, az güler çok ağlardınız” Sahabeler merak edip; “ Ya Rasulallah ne gördünüz?” diye sordular.

Peygamberimiz (S.A.V.); “Cenneti ve Cehennemi gördüm” diye buyurdu.

Bİ’AT ETME MUCİZESİ

Cabir (R.A.)’den; bir gün ağaç altında sahabeler Peygamberimiz (S.A.V.)’e bi’at ettiler. Peygamberimiz (S.A.V.); “Kırmızı devenin sahibi hariç, ağaç altında bi’at edenlerin hepsi cennete girer” buyurdu. Bizde merak edip kırmızı devenin sahibini aramaya başladık. Devesini kaybeden bir şahıs gördük; “Gel şimdi bi’at et sonra deveni ararsın” dedik. Adam devemi bulmam bi’at etmemden daha iyidir. Onun için ben devemi arayacağım” diyerek bi’at etmedi.

ATEŞTEN PERDE OLMA MUCİZESİ

Şeybe Bin Osman (R.A.) ‘dan;

Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke’yi fethettikten sonra Huneyn seferine çıktı. Huneyn Mekke ile Taif şehri arasında bulunan bir vadinin adıdır. Peygamberimiz (S.A.V.) mücahit askerlerle birlikte Huneyn vadisine gelip yerleşti. Uhud Savaşında İslam mücahitleri tarafından Şeybe Bin Osman’ın

babası ve amcası öldürülmüştü. Şeybe bunların intikamını almak için Peygamberimiz (S.A.V.)'i öldürmek istiyordu. O'nu her an takip edip, fırsat kolluyordu. Sahabeler solunda ve sağında her zaman bulunduğu için Peygamberimiz (S.A.V.)'e yapacağı saldırının sonuçsuz kalacağını anladı. Sonunda arkadan O'na yaklaşıp kılıç darbesiyle öldürmek istedi. Yavaş yavaş arkadan Peygamberimiz (S.A.V.)'e yaklaştığı anda şimşek gibi bir ateş parlayarak ikisi arasında perde oldu. O ateşin onu yakalayacağından korktuğu için oradan geri kaçarak gitti. Peygamberimiz (S.A.V.) "Ey Şeybe! Yanıma yaklaşma" buyurdu. Allah (C.C.) bir Kur'an ayetinde;

"Allah seni insanlardan koruyacaktır. Şüphesiz Allah (C.C.) kafir bir topluluğu hidayete erdirmez"(Maide Suresi, Ayet 67)

buyurarak koruyacağını vaat etmiştir. Bir mucize sonucu Şeybe, Peygamberimiz (S.A.V.)'e hiçbir zarar veremedi.

YILAN GÖRME MUCİZESİ

Tebük seferinden dönerken yolda sahabelerin önlerine hiç hayatları boyunca görmedikleri çok büyük acayip bir yılan çıktı. Korkularından hepsi Peygamberimiz (S.A.V.)'in etrafında toplandılar. Peygamberimiz (S.A.V.) yılana bakınca, yılan hürmet ve saygıyla onları selamlayıp yoldan çekildi. Peygamberimiz (S.A.V.); "Bu gördüğünüz yılan bana Kur'an-ı Kerim dinlemek için gelen cinlerden biridir. Onun bulunduğu yere yaklaştığımız için, yanımıza geldi. Size Selam veriyor, cevap veriniz" buyurdu. Sahabelerde selamın cevabını verdiler. Cinler dahi Rahmet Peygamberini görmek için çeşitli şekillere girip, O'na hürmet ve saygı gösteriyorlardı.

YALANCI PEYGAMBERİN ÖLDÜRÜLDÜĞÜNÜ HABER VERME MUCİZESİ

Hicretin 10. yılında memleketine göç eden Müslümanlara yardımda bulunan ve iman eden Habeş Kralı Necaşi'nin kız kardeşinin oğlu Firuz Medine'ye gelerek İslam dinine girdi. Bir süre

Peygamberimiz (S.A.V.)'in yanında misafir kaldıktan sonra yurduna geri döndü. O sıralarda yalancı Peygamber olan Esved-i Ansî çıktı. Etrafında bazı adamlar toplamaya başladı. İman etmiş olan Firuz (R.A.), bu yalancı Peygamber Esved-i Ansî'yi öldürdü. Yalancı Peygamberin öldürüldüğü gecenin sabahında Peygamberimiz (S.A.V.) bu müjdeyi sahabelere bildirdi. Hâlbuki yalancı Peygamber binlerce kilometre uzaklıkta öldürülmüştü. O zaman hiçbir haberleşme aracı olmadığı halde, bir mucize sonucu Peygamberimiz (S.A.V.) bu olayı sahabelere bildirmiştir. Sahabeler; "Ya Rasulallah! Onu kim öldürdü" diye sordular. Peygamberimiz (S.A.V.); "Mübarek bir hanedandan mübarek bir kimse öldürdü. Onun ismi Firuz'dur" dedi.

ÜMMÜ VARAKA'NIN ŞEHİT EDİLECEĞİNİ HABER VERME MUCİZESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerle birlikte Ümmü Varaka (R.A.)'yı ziyaret ederdi. Ona şehide derdi. Yani şehit edileceğini önceden söylemiş. Ümmü Varaka'nın bir kölesi ve cariyesi vardı. Vefat ettiğinde bunların serbest kalacaklarına dair vasiyeti vardı.

Bunlara çok güzel muamelede bulunurdu. Hz. Ömer (R.A.)'in halifeliği döneminde köle ve cariyesi anlaşarak her zaman onlara iyilikte ve güzel muamelede bulunan bu mübarek sahabe kadını şehit ettiler. Hz. Ömer (R.A.) bu haberi duyunca Peygamberimiz (S.A.V.) doğruyu söylemiştir. Çünkü her zaman bize; "Kalkın gidip şehideyi ziyaret edelim" diye söylerdi.

SAHABELERDEN BİRİNİN DİNDEN DÖNECEĞİNİ HABER VERME MUCİZESİ

Ebu Hureyre (R.A.)'den; Peygamberimiz (S.A.V.) bir grup sahabeyle oturuyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.); "İçinizden birinin dişi kıyamet günü Cehennemde Uhud dağından daha büyük olur" buyurdu. O grup içinde bulunanlar zamanla vefat ettiler. Sadece içlerinden Hz. Ebu Hureyre (R.A.) ile Rical adlı şahıslar kalmışlardı. Hz. Ebu Hureyre (R.A.)'nin içine korku düştü. Çünkü Peygamberimiz (S.A.V.) o grupta bulunan bir kişinin Cehennemlik olduğunu kesin olarak bildirmişti. Sonunda o grupta bulunan Rical adlı şahıs yalancı peygamber Museylemetül Kezzab'a tabi olup, İslam dininden çıktı. Peygamberimiz

(S.A.V.) bir mucize sonucu daha önceden Rical'in dinden döneceğini bildirmişti.

ŞEHİT CESEDİN ARILAR TARAFINDAN KORUNMA MUCİZESİ

Sahabelerden Asım Bin Sabit (R.A.) Uhud Savaşında, Said kızı Selahiye'nin kardeşini öldürmüştü. Selahiye; "Kim Asım'ın başını kesip bana getirirse ona yüz deve vereceğim" demişti. Asım (R.A.)'ın kafatasına şarap doldurup onunla içki içeceğine dair yemin etmişti. Hicretin 4. senesinde meydana gelen Reci Savaşı'nda Hz. Asım (R.A) şehit düştü. Müşrikler onun başını kesip Selahiye'ye götürüp yüz deve almak istediler. Hz. Asım (R.A.)'ın mübarek cesedinin etrafına adeta onu korumak için gönderilmiş çok fazla arı toplandı. Müşriklerden kim cesede yanaşmak isterse arılar birden ona saldırıp her tarafını sokup şişiriyorlardı. Uzun zaman uğraştılar. Fakat kesinlikle cesede hiç kimseyi yanaştırmadılar. Geceyi beklemek mecburiyetinde kaldılar. Arılar geceleyin çekilip gittiklerinde başını kesip alacaklardı. Fakat gecede şiddetli bir yağmur yağdı. Büyük sel meydana gelip cesedi alıp götürdü. Allah (C.C.) yolunda cihat eden ve

İslam dinini yaymak için uğraşan Hz. Asım (R.A.)'ın cesedi mucize sonucu müşriklerden korunmuştur. Böylelikle Allah (C.C.)'ın gaybî yardımına nail olmuştur.

TUZLU SUYUN TATLANMA MUCİZESİ

Yemenli bir zat evinde kuyu kazmıştı. Kuyudan tuzlu su çıktı. Peygamberimiz (S.A.V.)'in huzuruna gelip bu durumu anlattı. Peygamberimiz (S.A.V.) bir miktar su verdi. Ve kuyuya dökülmesini emretti. Verilen bu su kuyuya döküldüğü an bir mucize sonucu tatlandı.

HZ. MUHAMMED (S.A.V.)'İN NUR KILINMA MUCİZESİ

Allah (C.C.), Peygamberimiz (S.A.V.)'i bir nur olarak yaratmıştır. Kim bu nura uyarsa dünya ve ahiret saadetine erişir. Bu nurdan kim yüz çevirirse, Allah (C.C.)'ın rahmetinden kovulur ve ebedi felakete uğramış olur. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

"Ey Peygamber! Biz seni şahit, müjdeci, uyarıcı Allah (C.C.)'ın izniyle O'na çağıran nurlardan bir ışık olarak göndermişizdir.

İnananlara Rablerinden büyük bir lütuf olduğunu müjdele."(Ahzab Suresi, Ayet 45,46,47)

Enes Bin Malik (R.A.)'den gelen bir rivayete göre; Hz. Peygamber (S.A.V.) Medine'ye girdiği gün her şey aydınlandı, parladı. Ne zaman ki vefat etti bir karanlık her şeyi örttü. Biz Peygamberimiz (S.A.V.)'in defin işini bitirir bitirmez kalbimizi eski durumu üzerinde bulamadık. (Ahmet Bin Hanbel, Tirmizi)

Peygamberimiz (S.A.V.) nuru ile insanların kalplerini bir mucize sonucu aynı anda nurlandırıp tertemiz yapıp mükemmel hale getiriyordu.

ALAY EDEN MÜŞRİKLERLE İLGİLİ MUCİZELER

Kureyş müşriklerinden Esved Bin Abdulmuttalip, As Bin Vail, Velid Bin Mugire ve İbni Talatı adlı kişiler Peygamberimiz (S.A.V.)'le hep alay ediyorlardı. Bu azgın müşrikler Peygamberimiz (S.A.V.)'i takip ederek İslam'a davet etmek için gittiği her yere arkasından

gidiyorlardı. Yapacağı konuşmalara mani olmak için O'nunla alay ediyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) yapılan bu hareketlere çok üzülüyordu. Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) Kâbe'de bulunduğu sırada Cebrail (A.S.) gelip yanında durdu. Bu azgın müşrikler o sırada Kâbe'yi tavaf ediyorlardı. Velid Bin Mugire'nin daha önceden eline ok değmiş ve eli şişmişti. Cebrail (A.S.)'in önünden geçince o şişliğe işaret etti. O anda elindeki şişlikten kan boşalmaya başladı. Müdahale yapıldı fakat kimse durduramadı ve öldü. As Bin Vail'in daha önce ayağına bir diken batmıştı. Tavaf esnasında As Bin Vail, Cebrail (A.S.)'in önünden geçince diken yarasına işaret etti. Yarası o anda tazelenip o da öldü. Sonra Esved Bin Abdulmuttalip tavaf esnasında Cebrail (A.S.)'İn önünden geçince yeşil yaprakla onun gözlerine vurdu. O anda gözlerine diken batmaya başladı. Ağrıdan feryat ede ede iki gözü kör oldu. İbni Talatı'da Cebrail (A.S.)'in önünden geçince onun başına işaret etti. Başından irinler akmaya başladı. Ve baş ağrısından bağıra bağıra öldü. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır;

"Biz seninle alay edenlere kifayet ederiz."(Hicr Suresi, Ayet 95)

Bir mucize sonucu Peygamberimiz (S.A.V.)'le alay edenlerin hepsi Cebrail (A.S.)'in sadece bir işaretiyle acı şekilde öldüler.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN GÜZEL AHLÂKI

Peygamberimiz (S.A.V.)'in okuma yazması yoktu. Hiç kimseden bir şey öğrenmemiş her şeyi bizzat Allah (C.C.) tarafından öğrenmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) Bir hadisinde güzel ahlâkı Rabbinden aldığını bildirmiştir. Bütün beşeriyet için seçilmiş örnek bir liderdi. Bu konuda Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

"Hiç şüphesiz senin için bitmez tükenmez bir mükafat vardır. Ve hiç şüphesiz sen pek büyük bir ahlâk üzerindesin."(Kalem Suresi, Ayet 3-4)

Yine Cenab-ı Hak Kur'an'da buyurur:

"Allah'ın Resulünde sizin için güzel bir örnek vardır."(Ahzab Suresi, Ayet 21)

Bütün müminlerin her zaman ve her yerde Peygamberimiz (S.A.V.)'in örnek almaları gerekir. Allah (C.C.) tarafından O'nun ahlâkı Kur'an-ı Kerim'de övülmüştür. Hz. Aişe (R.A.) validemiz;

Allah (C.C.) O’nu (S.A.V.) bütün insanlara örnek olarak yaratmıştır. Ahlâkında hiçbir kusur ve eksiklik yoktu. Hiçbir zaman Peygamberlik imtiyazını kullanmamış, kendini üstün görmemiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) hasır üzerinde yatardı ve ot dolu bir yastığı vardı. Arabistan’a hâkim olmasına rağmen günlerce aç kalacak kadar kanaat sahibiydi. Yanına gelen zengin, fakir, köle ve yetimlere, eşit bir şekilde davranırdı. Kimseye yaşantısından dolayı aşağı görmezdi. İhtiyacı olan herkesin ihtiyacını karşılardı. Belli bir yerde oturma alışkanlığı yoktu. Nereyi boş bulursa orada otururdu. Yanında oturanların hepsine nasihat verirdi. Herkes Peygamberimiz (S.A.V.)’in en çok kendisini sevdiğini sanardı. İnsanlar O’nun yanında eşitti. Devamlı olarak herkese karşı güler yüzlü idi. Bu da Allah (C.C.) tarafından verilmiş bir rahmetin tecellisiydi. Eğer kaba, sert ve katı yürekli olsaydı, insanlar O’nu terk ederdi. Kur’an’da Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

“Allah’ın bir rahmet eseridir ki sen onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer huysuz ve katı kalpli biri olsaydın muhakkak onlar senin

etrafından dağılıp giderlerdi."(Al-i İmran Suresi, Ayet 159)

Kendisi için kızmaz ve kimseden intikam almazdı. Dünya varlıkları için asla öfkelenmezdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) hayâ sahibiydi. Kimseye hoşlanmadığı bir şeyle hitap etmezdi. Araplar herkesin önünde çıplak yıkanır ve hatta Kâbe'yi bile çıplak bir vaziyetle tavaf ederlerdi. O'nun bulunduğu mecliste hiç kimsenin ayıbından söz edilmezdi. Eğer mutlaka düzeltilmesi gereken bir hareket varsa dolaylı olarak söylerdi.

Hz. Muhammed (S.A.V.) zengin olsun fakir olsun herkese eşit bir şekilde muamele yapardı. Hz. Muhammed (S.AV.) dualarında; "Ey Rabbim beni fakirlerle beraber haşret" buyururdu. Hz. Aişe (R.A.); "Ey Allah Resulü neden böyle dua ediyorsun" diye sorunca, Hz. Muhammed (S.A.V.); "Onlar zenginlerden önce cennete girecekler de o yüzden" buyurdu. Meclisinde bulunan herkesle ilgilenirdi. Herkese değer verirdi. Hiç kimse kendini değersiz hissetmezdi. Fakirlerle oturur ve

yoksullarla birlikte yemek yerdi. Fakirlerden meydana gelen Suffe Ashabının eğitim ve geçimlerini temin ederdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) yetimleri her zaman korurdu. Haklarını arardı. Her zaman evinde mutlaka bir yetim bulunurdu. Savaşlarda şehit düşen sahabelerin çocukları ile bizzat ilgilenirdi. İhtiyaçlarını temin ederdi. Bir kısmını da himayesine alırdı.

Peygamberimiz (S.A.V.) kölelere şefkatle muamelede bulunmuştur. Peygamberimiz (S.A.V.)'in bulunduğu asırda kölelik yaygın olarak devam ediyordu. Köleler en ağır işlerde çalıştırılıyordu. Kölelerin en ağır işlerde çalıştırılıyordu. Kölelerin azad edilmeleri için gayret sarf ediyordu. Bilhassa Müslüman olan kölelerin alınıp azad edilmesi için, zenginleri teşvik ediyordu. Bu konuda Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur; "Bir kimse mümin bir köle azad ederse, Allah (C.C.) o kölenin her azası karşılığında kendisinin bir azasını cehennemden azad eder" buyurdu. Köle olan Selman-ı Farisi (R.A.)'nin azad edilmesi için Peygamberimiz (S.A.V.)'in büyük gayretleri

olmuştur. Hz. Ebu Bekir (R.A.) köle olan ve işkenceye maruz bırakılan Bilal-i Habeşi'yi satın alarak azad etmiştir. Zengin Müslümanlar tarafından satın alınan kölelere iş kurmaları için onlara sermaye temin ederdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) kadınlara ve kız çocuklara şefkat ve merhamet göstermiştir. Araplar kadınlara hiç değer vermezlerdi. Eşya gibi alıp satarlardı. Hiçbir sosyal hakları olmadığı gibi, onlara miras vermezlerdi. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömerlerdi. Peygamberimiz (S.A.V.) kadınları bu durumdan kurtararak onları yüceltmişti. Bir hadisinde; "Cennet anaların ayakları altındadır" buyurmuştur.

Peygamberimiz (S.A.V.) çocuklara karşı çok şefkatliydi. Bir çocuk gördüğü zaman onu tutar okşar ve severdi. Kendi çocuk ve torunlarına karşı çok merhametliydi. Peygamberimiz (S.A.V.) kızı Fatıma (R.A.)'yı çok severdi. Bir sefere çıktığı zaman ona uğrar, dönüşte ise evine gitmeden önce onun yanına giderdi. Hz. Fatıma (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)'i ziyarete geldiğinde onu ayakta karşılardı ve yanına oturturdu. Gittiği zaman da

kapıya kadar onu uğurlardı. Peygamberimiz (S.A.V.)’in torunları olan Hz. Hasan (R.A.) ve Hz. Hüseyin (R.A.)’i çok severdi. Onları kucağına alır, onlarla oyun oynar bazen de sırtına alıp dolaştırırdı. Peygamberimiz (S.A.V.), namazda secde de iken Hasan ve Hüseyin gelerek sırtına çıktığından, onlar ininceye kadar secde de kalırdı. Namazda iken ağlayan bir çocuk sesi duyunca hemen namazı kısaltır, annesinin çocuğuna bakması için böyle hareket ederdi. Erkek ve kız çocuğu arasında ayırım yapmazdı. Ayırım yapanları uyarırdı.

Peygamberimiz (S.A.V.)’in merhameti sadece insanları değil hayvanları da kapsıyordu. Araplar hayvanlara çok kötü muamele yaparlardı. Hayvanlarını diğer hayvanlardan ayırtmak için kulaklarını veya kuyruklarını keserlerdi. Hayvanlara fazla yük vurmalarını aç ve susuz bıraktıklarını gördüğünde mutlaka uyarırdı.

Peygamberimiz (S.A.V.) hiçbir zaman düşmanlarından intikam uğraşmamıştır. Her zaman kendisine kötülük yapanları af etmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) Mekke’yi fethettiği

zaman düşmanlarından intikam alma imkânı olduğu halde bunu yapmamıştır. Düşmanlarını affetmiştir. Hicretten önce Mekke'de Ebu Süfyan Peygamberimiz (S.A.V.)'e her türlü kötülük ve eziyet yapmıştı. Hicretten sonra da Uhud ve Hendek Savaşlarında müşrik ordularının başkomutanı idi. Mekke fethedilince esir düştüğü halde, Peygamberimiz (S.A.V.) ondan intikam almadı. Onu affetti; "Ebu Süfyan'ın evine kim girse güvendedir" buyurdu. Ve ona imtiyaz tanıdı. Ebu Süfyan'ın karısı Hind, Uhud Savaşında şehit düşen Peygamberimiz (S.A.V.)'in amcası Hz. Hamza (R.A.)'nın ciğerlerini çıkararak dişlediği halde onu bağışladı. Hz. Hamza (R.A.)'yı savaş esnasında arkasından ok atıp şehit eden Vahşi'yi yine affetti. Ve ona kısas uygulamadı. İslam düşmanlığı yapan, Peygamberimiz (S.A.V.)'i öldürmek için plan hazırlayan ve Bedir Savaşını organize eden Ebu Cehil'in oğlu İkrime Mekke'nin fethinde Yemen'e kaçmıştı. Daha sonra Yemen'den Medine'ye gelince, Peygamberimiz (S.A.V.) onu güler yüzlü karşılamış, kucaklamış ve iltifatlarda bulunarak affetmiştir. Hebbar Bin Esved, Peygamberimiz (S.A.V.)'in kızı Zeynep (R.A.)'e hicreti esnasında

devenin üstünden çekerek yere düşürmüştü. Hamile olduğu için çocuğunu düşürmüş ve kısa bir süre sonra vefat etmişti. Mekke'nin fethi esnasında Peygamberimiz (S.A.V.), onu da affetti.

Peygamberimiz (S.A.V.) verdiği sözü ve yaptığı anlaşmalara her zaman bağlı kalırdı. Peygamberlikten önce de verdiği sözü mutlaka tutardı.

Peygamberimiz (S.A.V.) her kesimden insanla irtibat halinde idi. Bunlar içinde kabile reisleri, zenginler, fakirler, soylu kimseler, köleler ve kimsesiz yetimlerle görüşmüştür. Bu birbirinden tamamen farklı insanlarla çok güzel diyalog kurmuş bunlara nazik ve anlayışlı davranmıştır. Peygamberimiz (S.A.V.) bu nezaketini hiç kimseden esirgemezdi. Hz. Aişe (R.A.) şöyle anlatmıştır; "Resulullah'tan daha güzel ahlâka sahip hiç kimse yoktur." Ashabından ve ailesinden birisi kendisine seslenince; "Buyurun" diye karşılık verirdi. Bu sebeple Allah (C.C.) O'na; "Sen yüksek bir ahlâk üzeresin" diyerek ahlâkını anlatmıştır. Kendisi için kızmaz ve intikam almazdı. Dünya malı için

öfkelenmezdi. Günah olmamak şartıyla kolay olan şeyi tercih ederdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) çeşitli din, dil, ırk ve kabileden meydana gelen bir topluluk içinde yaşıyordu. Bunların hepsine adil davranmış hiçbir zaman adaletten taviz vermemiştir. Arabistan yarımadasında Hıristiyan, Musevi ve putperestlerle beraber yaşıyorlardı. Bunların hepsine hoşgörülü ve eşit davranmıştır. Bu farklı inanç topluluklarına barış getirmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.), Kur'an ahlâkına uymuştur. Allah (C.C.) Kur'an'da şöyle buyurmuştur;

"Muhakkak ki Allah insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder"(Nisa Suresi, Ayet 58)

Kureyşlilerin ileri gelen kabilesinden bir kadın hırsızlık yapmıştı. Cezalandırılmaması için çok sevdiği Usame Bin Zeyd (R.A.)'i araya koydular. Peygamberimiz (S.A.V.) Hz. Usame (R.A.)'ye şöyle dedi; "İsrailoğulları bu gibi taraf tutmaları yüzünden helak oldular."

Hak sahibi kimse hakkını alır ve ona verirdi.

Cahil olan Arap müşrikleri Peygamberimiz (S.A.V.)'e her türlü kötülüğü yapmışlardır. Öldürmek için planlar yapmışlar, incitici sözler söylemişler, büyücü ve deli demişlerdir. Hatta Mekke'yi terk etmek mecburiyetinde kalmıştır. Allah (C.C.) Kur'an'da Peygamberimiz (S.A.V.)'e şöyle tavsiye etmektedir;

"Öyleyse Sen, onların dediklerine karşılık sabret ve Rabbini güneşin doğuşundan önce ve batışından önce hamd ile tesbih et"(Kaf Suresi, Ayet 39)

Peygamberimiz (S.A.V.) Kur'an'da gösterilen ayetlere uyarak büyük bir sabır göstermiştir. Ve sabrettiği için sonuçta zafere ulaşmıştır.

Peygamberimiz (S.A.V.) hiçbir meselen dolayı şikâyet etmemiştir. Geçmiş ve gelecek günahları bağışlanmıştı. Buna rağmen gece gündüz ibadet etmiştir. Ve Allah (C.C.)'a hep şükretmiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.) anne ve baba hakkına çok önem vermiştir. Anne ve babaya karşı gelmenin büyük günah olduğunu bildirmiştir. Allah (C.C.) Kur'an'da şöyle bildirmiştir;

"Rabbin şunu da emretti. Ondan başkasına ibadet etmeyin. Anne ve babaya da iyilikte bulunun. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında ihtiyarlık çağına erişecek olursa onlara sakın "OF" bile deme. Onları azarlama, onlara güzel söz söyle. Onlara merhamet ve tevazu kanadını ger ve de ki; Ey Rabbim, nasıl onlar beni küçükken besleyip büyüttülerse, sen de onlara öyle merhamet buyur."(İsra Suresi, Ayet 22-23)

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN BÜYÜKLÜĞÜ

Peygamberimiz (S.A.V.) kıyamete kadar yaratılacak bütün insanların en hayırlısı ve peygamberlerin önderidir. Ebu Said El-Hudri rivayette Peygamberimiz (S.A.V.) buyurdu ki;

"Ben Âdemoğlunun efendisiyim, fakat övünmek yoktur" (Müslim)

Peygamberimiz (S.A.V.)'e dini konularda her Müslüman'ın kesin olarak uyması ve itaat etmesi gerekir. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır;

"Peygambere itaat eden Allah (C.C.)'a itaat etmiş olur. Kim yüz çevirirse bilsin ki biz seni onlara bekçi göndermedik"(Nisa Suresi, Ayet 80)

Peygamberimiz (S.A.V.)'e itaati, Allah (C.C.) kendisine itaate eş olarak kabul etmiştir. Bu da Peygamberimiz (S.A.V.)'in üstünlüğünü ve faziletini gösterir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bilindiği gibi tüm âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Bütün yaratılan canlılar bu rahmetten istifade etmektedir. Müminler iman etmekle ve Peygamberimiz (S.A.V.)'e tabi olmakla ebedi saadete kavuşmaktadır. Kâfirlerde dünyada iken gönderilen bu rahmet sayesinde helak olmaktan kurtulmuşlardır. Allah (C.C.), Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır;

"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."(Enbiya Suresi, Ayet 107)

Peygamberimiz (S.A.V.) sahabelerle beraber bulunduğu sürece helak ve azap edilmeyecekleri bildirmiştir. Allah (C.C.) tarafından Peygamberimiz (S.A.V.)'e verilen bir değerdir. Hâlbuki geçmiş ümmetler aralarında peygamberler bulunduğu halde helak oluyorlardı. Allah (C.C.), Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor;

"Sen içlerinde iken Allah (C.C.) onlara azap etmez. Onlar bağışlama dilerken de elbette Allah (C.C.) azap edecek değildir."(Tevbe Suresi, Ayet 33)

Peygamberimiz (S.A.V.)'in hayatıyla yemin etmektedir. Bu ise O'nun fazilet ve üstünlüğünün bir göstergesidir. Allah (C.C.). Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor;

"Ey Muhammed! Senin ömrüne and olsun ki, onlar sarhoşluklarında bocalayıp duruyorlar"(Hicr Suresi, Ayet 72)

Allah (C.C.) başka hiç kimsenin hayatıyla yemin etmemiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.)'in geçmiş ve gelecek bütün günahları affedilmiştir. Daha hayatta iken kendisine bu müjde verilmiştir. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır;

"Ey Muhammed! Doğrusu biz sana apaçık bir zafer sağlamışızdır. Allah böylece senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar, sana nimetini tamamlar, seni doğru yola eriştirir. Böylece sana hiç kimsenin güç yetiremeyeceği bir şekilde yardım eder."(Fetih Suresi, Ayet 1-3)

Bütün peygamberler hayatta iken acele edip makbul olan dualarını yapmışlardır.

Peygamberimiz (S.A.V.) makbul duasını yapmamış bunu kıyamet gününe saklamıştır. Kıyamet günü ümmetine şefaat için kullanacaktır. Ebu Hureyre (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)'den şöyle nakleder; "Her peygamberin kabul edilen bir duası vardır. Ve her peygamber bu duasında acele etmiş ben ise duamı ümmetime şefaat etmek için sakladım" buyurmuştur.

Allah (C.C.), Peygamberimiz (S.A.V.)'e bilinmeyen çok şeyi bildirmiştir. Hatta Cennete ve Cehenneme girecek olanların, münafıkların kimler olduğu, içlerinde gizledikleri gerçekleri kıyamete kadar meydana gelecek olayları teker teker haber vermiştir. Allah (C.C.) bunların bir kısmını Kur'an ayetlerinde bildirmiştir. Geçmiş ve gelecek bir kısım bilgileri de özel vahiy yoluyla haber vermiştir. Enes Bin Malik (R.A.)'den rivayet edilen bir hadis-i Şerif'te Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur;

"Her peygamber kavmini mutlaka tek gözlü ve yalancı Deccal'dan sakındırmıştır. Uyanık olun o tek gözlüdür. Rabbiniz ise tek gözlü değildir. Ve onun iki gözü arasında kafir yazılıdır." (Buhari, Müslim)

Ahir zamanda Hz. İsa (A.S.) yeryüzüne inecektir. Deccalı öldürecek ve Müslümanların imamı arkasında namaz kılacaktır. Cabir (R.A.), Peygamberimiz (S.A.V.)'den şöyle duydum buyurmaktadır;

"Ümmetimden bir cemaat kıyamet gününe dek hak üzerine savaşacaklar, galip olacaklardır ve İsa (A.S.) inecek Müslümanlar diyecekler ki; Gel bize namaz kıldır. İsa (A.S.); hayır! Şüphesiz birinizin öbürüne emir olması Allah (C.C.)'ın bu ümmet için ikramıdır"

Peygamberimiz (S.A.V.) kıyamet günü bütün peygamberlerin ve insanların şefaatçisi olacaktır. Kıyamet günü bütün peygamberler O'nun sancağı altında toplanacaklardır. Ebu Hureyre (R.A.)'nin rivayet ettiği hadis-i Şerif'te Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Altı hususiyetle peygamberlerden üstün kılındım. Bunlar benden önce kimseye verilmedi. Geçmiş ve gelecek günahlarım bağışlandı. Ganimetler bana helal kılındı. Benden önce hiç kimseye helal kılınmadı. Ümmetim ümmetlerin en hayırlısı kılındı. Yeryüzü benim için mescid ve temiz kılındı. Bana Kevser verildi. Korku ile

yardım edildim." (Yüce Allah (C.C.)'ın diğer peygamberlerden farklı olarak ikram ettiği bir hususiyette bir aylık mesafeden düşmanlarının kalbine korku vermesidir.)

"Nefsim elinde olana yemin olsun ki, dostunuz şüphesiz hamd sancağının sahibidir. Kıyamet günü Âdem ve diğerleri onun altında bulunacaklardır."(Bezzar)

Kıyamet günü insanlar için zor ve şiddetli olacak kıyamet gününde, Peygamberimiz (S.A.V.) tüm insanlara şefaat edecektir. Allah (C.C.) rahmet ve nimetini insanlara müjdeleyecektir.

Allah (C.C.), kıyamet günü Peygamberimiz (S.A.V.)'i memnun edecektir. Bu O'nun üstünlüğünü gösterir. Ümmetinden bir kısmı hesapsız ve azapsız cennete girecektir. Bir kısmının da cennete girmesi şefaatle olacaktır. Bu Allah (C.C.)'ın Peygamberimiz (S.A.V.)'e olan çok yüce bir ikramıdır. Az işe karşılık Allah (C.C.) kıyamet günü çok mükâfat verecektir. Çünkü Peygamberimiz (S.A.V.)'in ümmetinin ömürleri önceki ümmetlere göre çok daha kısadır. Ebu Hureyre (R.A.) Peygamberimiz

(S.A.V.)''den şöyle rivayet etmiştir; "Ümmetimin bütünü cennete girecektir. Ancak yüz çevirenler müstesna."; "Ey Allah (C.C.)'ın elçisi! Kim yüz çevirecek" dediler. Rasulallah (S.A.V.) buyurdu ki; "Kim bana uyarsa cennete girer, kim de isyan ederse yüz çevirmiş olur."(Buhari)

Allah (C.C.), Hz. Muhammed (S.A.V.)'i övdüğü, methettiği ve bütün insanlara gönderdiği bir rahmettir. Bu fazilet ve üstünlükten daha büyük mucize olamaz.

Allah (C.C.)'ın salât ve selamı Hz. Muhammed (S.A.V.)'e ailesine, ashabına ve bütün iman etmiş müminlerin üzerine din gününe kadar daim olsun.

KAYNAKLAR

1) Kur'an-ı Kerim Tefsiri - İbni Kesir

2) Kütüb-i Sitte - Prof. İbrahim Canan

3) Hayatü's Sahabe - M. Yusuf Kandevlevî

4) Peygamberimiz (S.A.V.)'in Mucizeleri - Harun Yahya

5) Hz. Muhammed'in Mucizeleri - Fehremez Sercan

6) Peygamberimiz (S.A.V.) Ruhani Hayatı ve Mucizeleri - İmam Şiblî

7) Şevahid-ün Nübüvve - Mevlana Abdurrahman Camî

8) Peygamberimiz (S.A.V.)'in 100 Mucizesi - Dr. Mustafa Murat

9) Peygamberimiz (S.A.V.)'in Mucizeleri - Cüneyd Suavi

10) Rasulallah'ın Büyüklüğü - Prof. Halil İbrahim Molla Hatur

11) Peygamberimiz (S.A.V.) Mucizeleri - M. Sinan Adalı

12) Peygamber Efendimizin Mucizeleri - Ruhi Demirel

13) Mu'cizât-ı Ahmediye Risalesi - Said Nursi

14) Peygamberimiz (S.A.V.) Hayatı - Salih Suruç

15) Hz. Muhammed (S.A.V.) Siret Ansiklopedisi

16) Kur'an En Büyük Mucize - Said Alpsoy

17) Kur'an Hiç Tükenmeyen Mucize (Kur'an Araştırmaları Grubu)

18) Peygamberimizin Örnek Ahlakı - Mehmed Paksu

19) Hazreti Muhammed (S.A.V.) - Harun Yahya